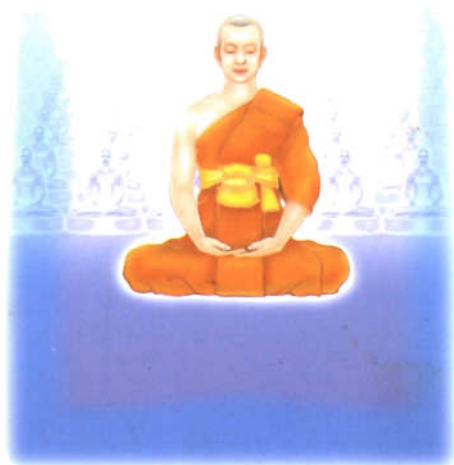

BF03
ข237
ฉ.1

ชีวิตสมณะ

ที่สุดของชีวิตในสังสารวัฏ

ธรรมบรรณาการ

เนื่องในวาระมฤตดา

ฉลองนาครหลวงรูปที่ ๔ แห่งวัดพระธรรมกาย

พระมหาพรเทพ ธมฺมมุตตสุสี ป.ธ. ๙

วันอาทิตย์ที่ ๖ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖

คำนำ

ชีวิตสมณะ เป็นชีวิตที่ควรแก่การยกย่องสรรเสริญเพราะอยู่ในฐานะที่เป็นหัวใจของโลกและจักรวาล การจะมีพระดีพระแท้ ที่จะนำไปสู่การมีพุทธบริษัทที่ดีพุทธบริษัทที่แท้ได้นั้น ย่อมเกิดจากความรู้ ความเข้าใจ ในความสำคัญของสมณะ วิธีดำรงตนให้เป็นสมณะ และเป้าหมายของการเป็นสมณะ

พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อรัญมชโย) ท่านมีความมุ่งมั่นที่จะสร้าง และสนับสนุนพุทธบริษัทให้เป็นศาสนทายาทที่ดีให้แก่พระพุทธศาสนา จึงได้เทศน์สอนและให้โอวาทเรื่อง “ชีวิตสมณะ” ให้แก่พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ที่มาประพฤติปฏิบัติธรรม ณ วัดพระธรรมกาย และศูนย์สาขาทั่วโลก ได้รับฟังเพื่อฝึกฝนตนไปสู่เป้าหมายที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำรงใจไว้

ในวาระอันเป็นมงคลที่วัดพระธรรมกาย และมูลนิธิธรรมกาย ได้จัด “พิธีมุทิตาสักการะพระภิกษุสามเณรผู้สอบไล่ได้ เปรียญธรรม ๙ ประโยค” นี้ คณะผู้จัดทำจึงได้นำคำเทศน์สอนและโอวาทอันทรงคุณค่ายิ่งนั้นมารวบรวมและเรียบเรียงถ่ายทอดเป็นตัวอักษรจัดพิมพ์เผยแพร่ให้ทุกท่านได้อ่าน เพื่อเป็นแนวทางที่จะได้ช่วยกันธำรงรักษาและสืบสานจรรโลงพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองตลอดไป

คณะผู้จัดทำ

กองวิชาการ สถาบันพัฒนาบุคลากร

๖ กรกฎาคม ๒๕๕๖

สารบัญ

คำนำ	๓
มุกิตานาคหลวง	๖
อนุโมทนาวันมหาปิติ	๑๔
ชีวิตสมณะ	
บทที่ ๑ สมณะ...ต้องศึกษาพระบาลี	๒๖
บทที่ ๒ สมณะ...ชีวิตที่พรากจากกาม	๓๒
บทที่ ๓ ภาระ หน้าที่ และเป้าหมายของสมณะ	๓๘
บทที่ ๔ กิจของนักบวช	๔๖
บทที่ ๕ สมณะ...ชีวิตที่ใกล้พระนิพพาน	๕๔
บทที่ ๖ จังหวะชีวิตที่มีค่า ได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์	๕๘
บทที่ ๗ สมณะน้อย ผู้ได้โอกาส	๖๒
บทที่ ๘ สมณะ...หาใช่...ไม่ได้ทำอะไร	๖๘
บทที่ ๙ เกื้อกูลกัน จรรโลงธรรม	๗๒
บทที่ ๑๐ ภิกษุสามเณร คือ ผู้ให้แสงสว่างแก่โลก	๗๘
บทที่ ๑๑ ถ้ำบวชกันหมดทั้งโลก...?	๘๔
บทที่ ๑๒ สมณะ...ผู้สงบนิ่งภายใน	๘๘
บทที่ ๑๓ กฎแห่งกรรม...เรื่องที่คุณต้องรู้	๙๒

บทที่ ๑๔	พระ คือ ผู้ที่เห็นภัยในวัฏสงสาร	๙๘
บทที่ ๑๕	เป็นพระต้องเห็นพระ	๑๐๒
บทที่ ๑๖	เสียงสะท้อน	๑๐๘
บทที่ ๑๗	การบวชเป็นการลงทุนข้ามชาติ	๑๑๔
บทที่ ๑๘	อย่าจับสีก...ให้จับสอน	๑๒๐
บทที่ ๑๙	พระ...ให้ทำเฉพาะสมณกิจ	๑๒๔
บทที่ ๒๐	พึงรักษาพุทธศาสนาไว้	๑๓๐
บทประพันธ์	เพลงชีวิตสมณะ	๑๓๖
วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น		๑๓๘
ประโยชน์ของการฝึกสมาธิ		๑๔๕
รายนามเจ้าภาพร่วมอนุโมทนา		๑๕๐

BF03

๘๒๓๗

๗๑

สํานักงานวัฒนธรรม

๑. ๒๒๒-๒๒๒ ๒. ๒๒๒-๒๒๒ ๓. ๒๒๒-๒๒๒

พระมหากษัตริย์คุณ

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

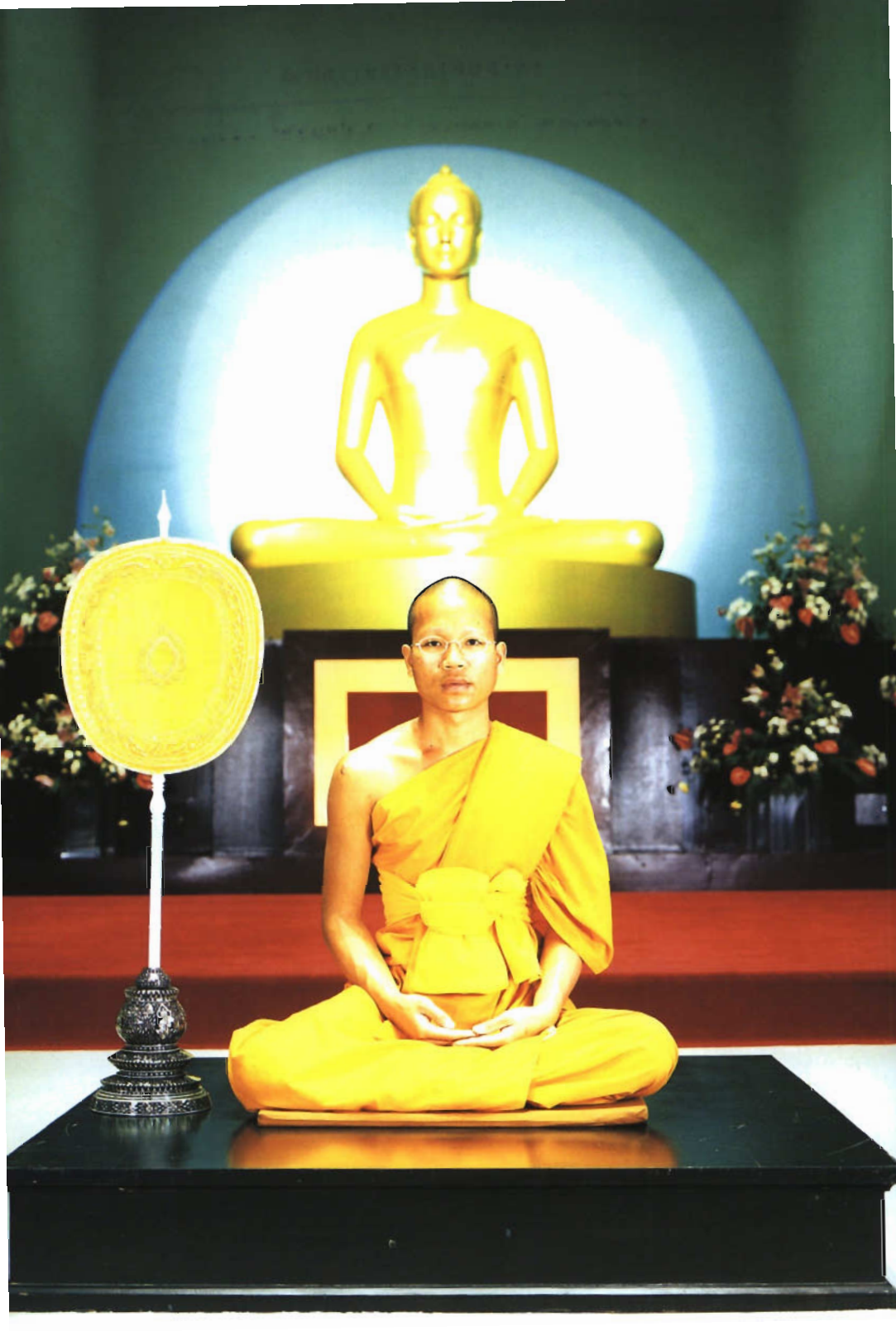
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ บำเพ็ญพระราชกุศล

อุปสมบทนาคหลวง ในพระบรมราชูปถัมภ์

ณ พระอุโบสถ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม

ในพระบรมมหาราชวัง

เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๖ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

BF03

2371

ณ 1

12375

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้

สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร

เสด็จพระราชดำเนินแทนพระองค์

ในพิธีทรงตั้งเปรียญธรรม ๙ ประโยค

และเปรียญธรรม ๖ ประโยค

เนื่องในพระราชพิธีบำเพ็ญพระราชกุศลวันวิสาขบูชา

ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๖

ณ พระอุโบสถ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม

ในพระบรมมหาราชวัง

เมื่อวันพุธที่ ๑๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

สมเด็จพระพุฒาจารย์
(เกี่ยว อุปเสโณ ป.ธ.๙)

กรรมการมหาเถรสมาคม

เจ้าคณะใหญ่หนตะวันออก

เจ้าอาวาสวัดสระเกศราชวรมหาวิหาร

พระอุปัชฌาย์

พระราชภาวนาวิสุทธิ (ไชยบุญ ธรรมชโย)

เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

เจ้าสำนักศาสนศึกษาวัดพระธรรมกาย

ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี

อานิสงส์วันมหาปิติ

หลวงพ่อกับมีความรู้สึกปลื้มปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่ลูกเณร
สอบไล่ได้เปรียญธรรม ๙ ประโยค และได้รับพระราชทาน
อุปสมบทเป็นนาคหลวง นี่คือผลแห่งความวิริยอุตสาหะ และ

ความมีฉันทะในการศึกษา
เล่าเรียนพระบาลีอย่างเต็มที่
ทั้ง ๆ ที่มีการกิจอย่างอื่น
มากมาย ทั้งกิจวัตรกิจกรรม
แต่ก็ยังทำหน้าที่ของนักศึกษา
ได้อย่างสมบูรณ์

เราเป็นนักบวช จะต้อง
ศึกษาเล่าเรียนคำสอนของ
พระบรมศาสดาให้แจ่มแจ้ง
เพื่อประโยชน์ของตัวเราเองที่
จะได้ประพฤติทั้งกาย วาจา ใจ
ไปสู่เป้าหมาย คือ ทำพระ
นิพพานให้แจ้ง แล้วก็เป็นเนื้อ
นาบุญให้แก่เพื่อนมนุษย์ทั้ง
หลาย ได้เรียนรู้ศึกษาคำสอน

ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตามไปด้วย เมื่อได้มาแล้วก็ขอให้มีความ
ปิติและภาคภูมิใจให้ดีใจเถิดว่า เราตัดสินใจถูกแล้วในการ
ที่ได้มาศึกษาพระปริยัติธรรม

การได้รับพระราชทานปริญญาบัตรและพัดยศเปรียญธรรม
๙ ประโยค ต้องถือว่า ได้จบการศึกษาระดับสูงสุดที่การคณะสงฆ์

โรงเรียนพระปริยัติธรรม

พระมหาพรเทพ ธมฺมนุตฺตสฺสี

นามเดิม	พรเทพ มีพารา
เกิดวันที่	๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๒
นามบิดา	นายพัลลภ มีพารา
นามมารดา	นางพวย มีพารา
อุปสมบท	วันอาทิตย์ที่ ๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ ณ พระอุโบสถ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม ในพระบรมมหาราชวัง กรุงเทพมหานคร

พระอุปัชฌาย์ สมเด็จพระพุฒาจารย์ (เกี่ยว อุปเสโณ ป.ธ. ๙)

ประสบการณ์สร้างบารมี

- ประธานคณะกรรมการสามเณร
วัดพระธรรมกาย ปี พ.ศ. ๒๕๔๕
- วิทยากรอบรมบาลีก่อนสอบสนามหลวง
วัดพระธรรมกาย
- พี่เลี้ยงอบรมยุวธรรมทายาทภาคฤดูร้อน
วัดบ้านดอนเขียว จ.ศรีสะเกษ
- พี่เลี้ยงอบรมยุวธรรมทายาทภาคฤดูร้อน
สนแก้วนาราม จ.เชียงใหม่

เป้าหมายชีวิต บวชสร้างบารมีตามติดพระเดชพระคุณหลวงพ่อกะเทมาเสนา
ไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

คติธรรม ท้อให้สู้ ไม่ใช่อยู่เพื่อปราชัย

วัน แห่งความสมปรารถนา

นับแต่ก้าวแรกที่ได้ย่างเข้ามาสู่วัดพระธรรมกายแห่งนี้ สามเณรได้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของหมู่คณะผู้รักการสร้างความดี ภายใต้อบรมบารมีของพระเดชพระคุณหลวงพ่อตั่งสอง ช่างเป็นภาพที่น่าประทับใจอย่างยิ่ง จึงทำให้สามเณรได้ทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อฝึกฝนอบรมตนเอง และมุ่งมั่นที่จะฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ ซึ่งเป็นธรรมดาที่จะต้องพบกับความสมหวังบ้าง ผิดหวังบ้าง แต่สามเณรก็ได้อดทนและต่อสู้กับอุปสรรคนั้นอย่างไม่ย่อท้อ จนกระทั่งมีวันนี้...วันแห่งความสมปรารถนา คือ ได้สำเร็จการศึกษาเปรียญธรรม ๙ ประโยค อย่างไรก็ตามสามเณรมีความตั้งใจว่า จะศึกษาต่อประโยค ๑๐ กับพระเดชพระคุณหลวงพ่อก่อนกว่าจะถึงจุดหมาย

ณ เวลานี้ สามเณรมีความปลื้มปิติและนึกไม่ถึงว่าตนเองจะโชคดี ที่ได้เข้ามาสู่เส้นทางธรรม ได้รับความเมตตาจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อกับครูบาอาจารย์ผู้เลิศ และประเสริฐยิ่ง หลังจากนั้นสามเณรจะได้บวชเป็นพระภิกษุ ดำรงชีวิตของสมณะผู้สงบ และจะตั้งใจฝึกฝนตนเองอย่างเต็มที่ เพื่อให้ความบริสุทธิ์เกิดขึ้นในตน ให้เป็นพระแท้ แม้อาจจะไม่่ง่ายนัก แต่สามเณรก็อุ่มใจและมีกำลังใจ เพราะมีพระเดชพระคุณหลวงพ่อกเป็นหลัก

ช่วยในการสร้างบารมี สามเณรขอตั้งมโนปณิธานว่า จะขอบวช
สร้างบารมี ศึกษาวิชาธรรมกาย ตามติดพระเดชพระคุณหลวง
พ่อทั้งสอง และหมู่คณะไปทุกภพทุกชาติ ตราบถึงที่สุดแห่งธรรม

ในโอกาสนี้สามเณรขอกราบขอบพระคุณพระเดชพระคุณ
หลวงพ่อทั้งสอง ผู้เป็นทุกสิ่งทุกอย่างในการดำเนินชีวิตบน
เส้นทางธรรมของสามเณร

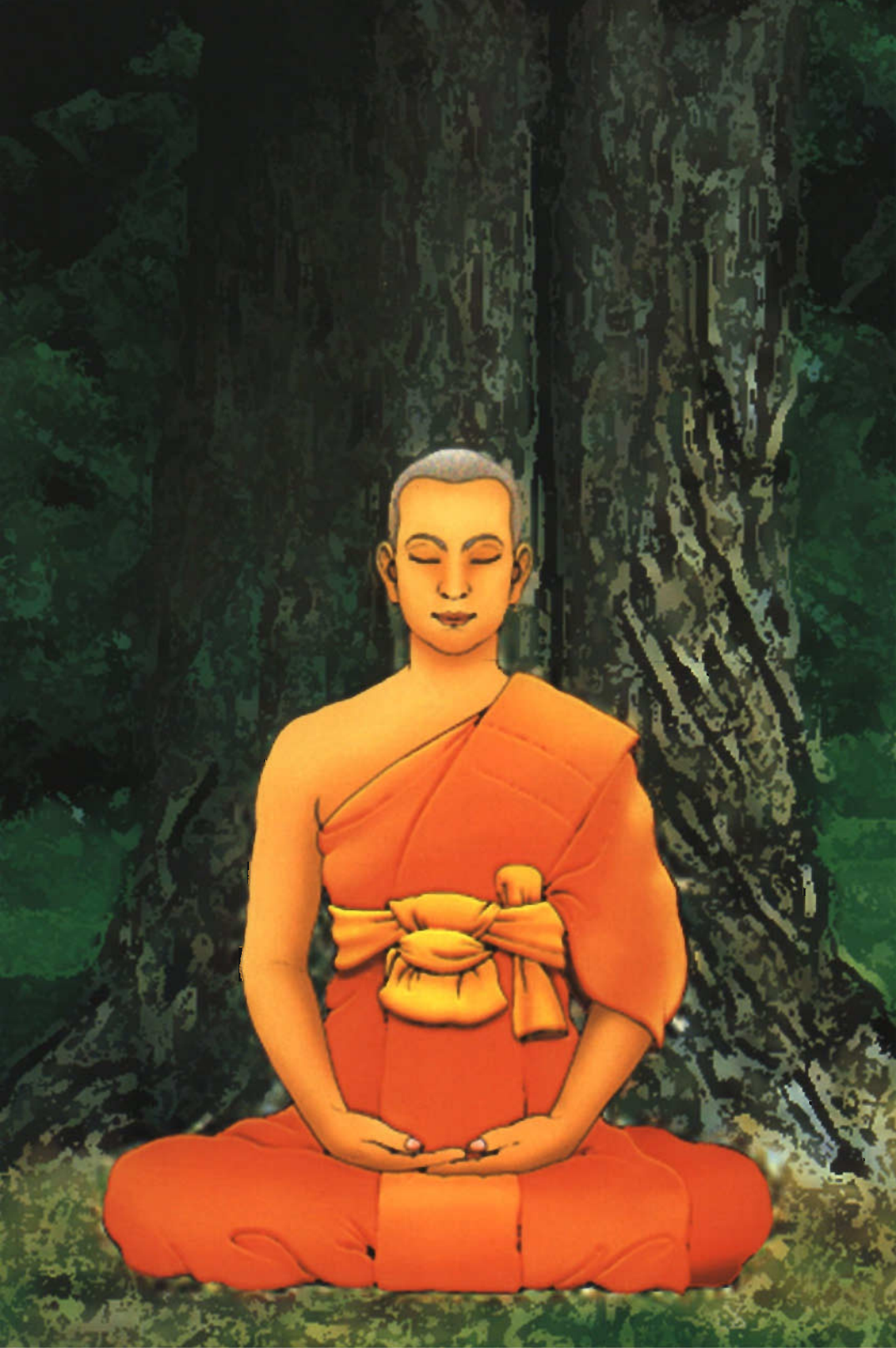
ขอกราบขอบคุณพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง ที่คอยอบรม
พร่ำสอนสามเณรโดยมิเห็นแก่เหน็ดเหนื่อย

ขอขอบคุณเพื่อนสหายธรรมิก ที่กอดคอเคียงบ่าเคียงไหล่
และคอยเป็นกำลังใจซึ่งกันและกัน

ขออนุโมทนาบุญคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์
ขนนกยูง ผู้เป็นต้นแบบของนักสร้างบารมี และ

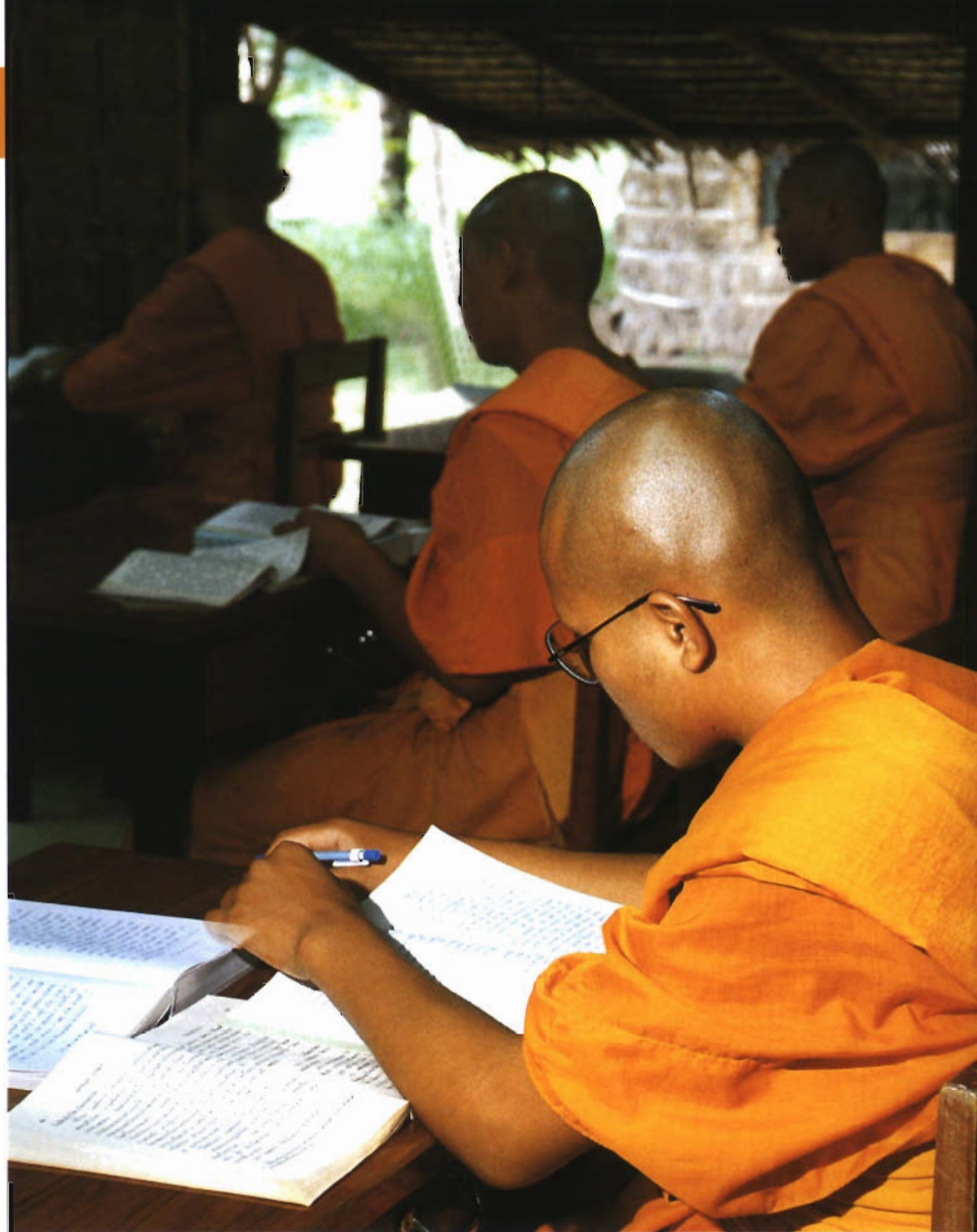
ขออนุโมทนาบุญกับญาติโยมสาธุชนทุกท่าน ที่ให้การ
สนับสนุนและอยู่เบื้องหลังความสำเร็จเสมอมา

สามเณรพรเทพ มีพารา

ชีวิตสมณะ

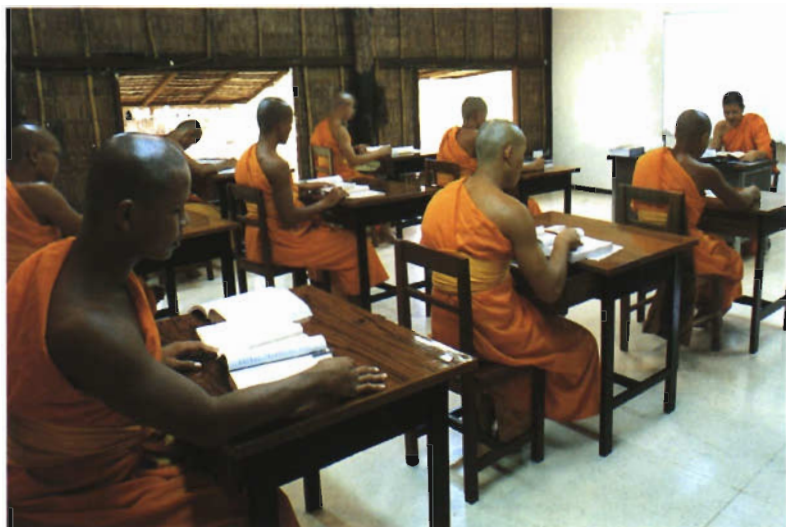
ที่สุดของชีวิตในสังสารวัฏ

๑ สมณะ...ต้องศึกษาพระบาลี

อ วิตนกับบวชกับการศึกษาพระปริยัติธรรม มีความสำคัญนะ บวชเป็นพระเป็นเณรแล้วถ้ายังมีร่างกายแข็งแรง ยังสดชื่น และไม่มีภารกิจเครื่องกังวลอันใดแล้วก็ “ต้อง” ศึกษาเล่าเรียนพระปริยัติธรรม เพราะเป็นหน้าที่ของพระของเณร ที่จะต้องศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้ และฝึกฝนให้เป็นไปตามคำสอนของท่าน แล้วนำธรรมะที่ได้เรียนรู้มาสั่งสอนตนเอง กับสั่งสอนญาติโยม นี่เป็นกิจที่สำคัญ

คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถูกรวบรวมไว้ในภาษาบาลี ผู้มีบุญเท่านั้นจึงจะได้ศึกษาความรู้อันยิ่งใหญ่นี้ บุญน้อย ๆ เขาก็ไปเรียนวิชาทางโลกกัน เรียนการทำการหาเงินแข่งขันกันเท่านั้น ที่จะสอนว่าเป้าหมายของชีวิตคืออะไร หรือจะดำเนินชีวิตอย่างไรไปสู่เป้าหมาย หรือปรโลกมีกี่คติ ทำอย่างไรเราถึงจะไปสู่ปรโลกอย่างสวยงามปลอดภัย และมีชัยชนะ วิธีไปสู่สุคติโลกสวรรค์ทำอย่างไร ความรู้เหล่านี้ไม่มีการ

สอนในสถาบันต่าง ๆ ยิ่งเรียนสูง ๆ ขึ้นไปยิ่งไม่มี จะเป็นปริญญาตรี โท เอก ยกเว้นที่มีอยู่ในมหาวิทยาลัยพุทธศาสนา หรือคณะที่เกี่ยวกับศาสนศาสตร์เท่านั้น นอกนั้นไม่มีเลย ใครมาศึกษาความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้เขาถือว่า งามงาย เพราะพิสูจน์ไม่ได้ คือ คิดเองและพูดเองว่าพิสูจน์ไม่ได้

สิ่งที่จะต้องพิสูจน์ เราต้องพิสูจน์ และผู้ที่พิสูจน์ได้แล้วก็มี เราก็สามารถพิสูจน์ได้ด้วยพุทธวิธี สามารถที่จะเรียนรู้ได้ น่าเสียดายว่า ยิ่งเรียนทางโลกสูง ๆ ขึ้นไป ยิ่งห่างไกลจากแสงสว่างจากวิชาความรู้ที่สำคัญ ที่จะช่วยให้มีสุขทั้งในปัจจุบัน และในอนาคต ละโลกแล้วไปได้ มีความสุขในสังสารวัฏ สุดท้ายได้บรรลุจุดหมายปลายทางของชีวิต คือ มรรคผลนิพพาน

เพราะฉะนั้นหลวงพ่อบอกยืนยันอีกครั้งว่า ผู้มีบุญเท่านั้นจึงจะได้ศึกษาภาษาบาลี ซึ่งเก็บรวบรวมพุทธวจนะ คือ คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้ เวลาเข้าห้องเรียนได้ฟังสิ่งที่พระอาจารย์ท่านสอน เหมือนนั่งอยู่ต่อหน้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่กับสิ่งที่บริสุทธิ์และสูงส่งใจก็พลอยสูงส่งและบริสุทธิ์ตามไปด้วย และยังได้วิธีการที่จะปฏิบัติตัวให้เป็นแบบเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลาย

ฉะนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่พระเถระผู้มีบุญทั้งหลาย จะต้องศึกษาเอาไว้ให้ดีทีเดียว เรียนให้แตกฉาน อย่าไปเรียนแค่หวังว่าเราจะสอบให้ได้ บางทีเราสอบได้ แต่เราเก็งข้อสอบ ถ้าเก็งข้อสอบเวลาเข้าไปสอบแล้วเราจะรู้สึกเกร็งไม่เหมือนกับการรอบรู้ภาษาบาลีเขาต้องการให้เรียนแตกฉาน ไม่ใช่ไปเก็ง สอบได้ เพราะเก็งข้อสอบ ยังไม่ถือว่าได้ศึกษาภาษาบาลีอย่างสมบูรณ์ยังเรียนเหมือนเด็ก ๆ คือ เรียนไปงั้น ๆ แต่เราเรียนเพื่อที่จะให้แตกฉาน จะได้รู้ว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านสอนอย่างไรหรือคำสอนดั้งเดิมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสมัยพุทธกาลมีอะไรบ้าง

เราเป็นนักรบแนวหน้าของกองทัพธรรม เป็นกำลังหลักที่จะต้องนำความรู้เหล่านี้มาถ่ายทอด มาสั่งสอนญาติโยม และชาวโลกทั้งหลาย ถ้าเรายังไม่แตกฉาน ยังไม่แจ่มแจ้งแล้ว ชาว

โลกจะไปแจ่มแจ้งได้อย่างไร ดังนั้นหลวงพ่อก็ได้ชวนลูก ๆ ทั้งหลาย หรือนักเรียนอนุบาลฝึกในฝันวิทยาทั่วโลก ให้สนับสนุนและส่งเสริมพระเถรได้เล่าเรียนภาษาบาลี จะเรียนภาษาบาลีให้แตกฉานต้องเรียนตั้งแต่ยังเป็นเด็กเป็นสามเณร มาบวชมาเรียนรู้ กว่าจะได้บวชพระ ก็ได้નાคหลวงแล้ว คือ ได้ป.ธ. ๙ ตั้งแต่ยังเป็นสามเณรอยู่ พอจบประโยค ๙ ก็เรียนต่อประโยค ๑๐ คือ เรียนธรรมปฏิบัติต่อกันไปเลย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงวางแนวทางเอาไว้ มีปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ คือ ต้องศึกษาปริยัติก่อน เหมือนเรียนแผนที่ เรียนทฤษฎี และลงมือปฏิบัติ แล้วมาตรวจสอบทางทฤษฎีปริยัติว่าตรงกันหรือไม่กับประสบการณ์ภายในในภาคปฏิบัติที่เราได้เข้าถึง มีพระเดชพระคุณหลวงพ่อหลายรูป พอจบประโยค ๙ แยกกลดเข้าป่าไปเลย และก็ออกจากป่านำธรรมปฏิบัติมาสั่งสอนญาติโยมนี้ต้องอย่างนี้

เพราะฉะนั้นจะเรียนบาลีต้องเรียนตั้งแต่เป็นสามเณร สามเณรจะมีกำลังใจ หรือเด็กจะมีกำลังใจมาบวช เราต้องบอกให้เขารู้เรื่องความจริง อย่าไปพูดเล่นว่า ไม่มีทางไป ด้อยโอกาสไปพูดแห่ พูดเข้า ล้อเล่นอย่างนี้ได้อย่างไร ต้องพูดเรื่องจริง สามเณรเป็นผู้มีบุญ มีโอกาสดี เกิดมาแล้วก็มาทางลัด มาบวชเป็นสามเณร เหมือนพระราहुล

พระราชหุชนาดว่า มีตำแหน่งรัชทายาทรอคอยอยู่ แต่ พระสัณมาสัมพุทธเจ้าทรงเห็นว่า เป็นผู้ปกครองประเทศไม่เกิดประโยชน์อันใดเลย เหมือนมีผงเข้าตา เคืองหูเคืองตาอยู่ตลอดเวลา ก็ไม่เห็นจะมีอะไรเลย ลู่วิตสมณะไม่ได้ เป็นชีวิตที่สูงส่ง

เพราะฉะนั้นต้องช่วยกันพูดต่อ ๆ กันไป เวลาเจอใครพูดล้อเล่น อย่าไปพูดอย่างนั้น เด็กจะไปรู้เรื่องอะไร เขาก็ท่อนะที่จะมาเรียนรู้สิ่งที่ดีมีคุณค่า ต้องสนับสนุนให้มาบวชเป็นสามเณร เพื่อศึกษาฝึกฝนตน และสั่งสอนผู้อื่น ซึ่งความรู้นี้จะช่วยตัวเอง และผู้อื่นให้รอดพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้

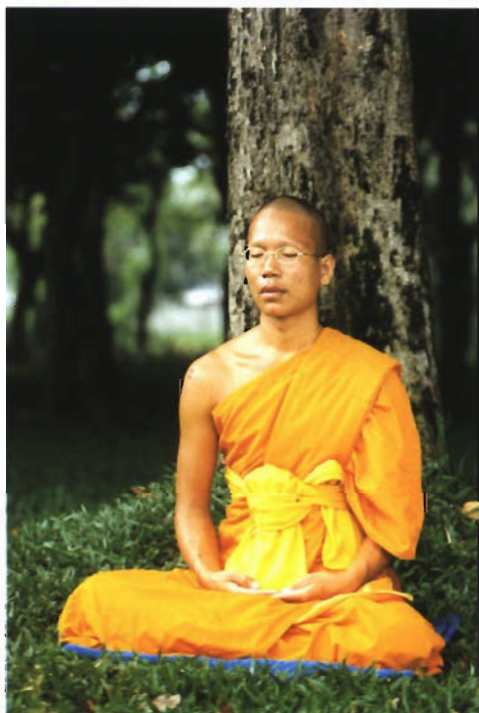
๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๖

๒ สมณะ...ชีวิตที่พรากจากกาม

เมื่อบวชมาแล้วต้องระวางเรื่องของการ
 กามนั้นมีทั้งคุณและโทษ เมื่อมนุษย์หมด
 โอกาสจะเกิดแบบโอปปาติกะแล้ว มนุษย์ก็
 ต้องแสวงหาทางมาเกิดด้วยวิธีการอื่น
 เพราะอย่างไรมนุษย์ก็ต้องมาเกิด จะมาเกิด
 ในกระบอกไม้ไผ่ก็ได้ หรือจะเกิดในฟองไข่
 ในเหงื่อโคล ก็ไม่ใช่วิสัยของมนุษย์ จำเป็น
 ต้องหาทางเกิดให้ได้ ก็มีวิธิต่าง คือ เกิดใน
 ครรภ์มารดา ซึ่งการเกิดอย่างนี้ก็ต้องอาศัย
 การบริโภคกามอย่างมีเหตุผล และถือเป็น
 หน้าที่อันสูงส่งที่จะประกอบธำมตรธรรมส่วน
 หยาบของพ่อแม่ลูกให้ถูกส่วน เพื่อให้กำเนิด
 กายมนุษย์ขึ้นมาใหม่ นี่เป็นส่วนแห่งคุณของ
 กามในตอนที่มีมนุษย์หมดสมัยเกิดแบบโอปปา
 ติกะ

การเกิดในครรภ์มารดายุคเริ่มแรก
 สะอาดเกลี้ยงเกลาว่าในสมัยปัจจุบันมาก
 คือพ่อกับแม่เมื่อถึงฤดูกาลที่จะมีมนุษย์มาเกิด
 ก็จะเกิดผูกสมักรักใคร่กัน แล้วก็แบ่งปัน
 ชีวิตให้ซึ่งกันและกัน โดยจะก่อกำเนิดชีวิต

ใหม่ขึ้นมา ถ้าหากยังไม่ถึงเวลา ก็อยู่ด้วยกันเหมือนเพื่อน ไม่มีความคิดกำหนดยินดีที่จะเข้าหากัน เมื่อพ่อแม่ลูกมาประจวบเหมาะก็บังเกิดขึ้น เวลาคลอດลูกก็ง่ายสบาย ไม่เจ็บปวดทุกข์ทรมาน เหมือนเข้าห้องน้ำถ่ายหนักถ่ายเบาอย่างนั้น

เมื่อลูกคลอດมาแล้วก็ช่วยกันเลี้ยงดูอบรมสั่งสอนลูกอย่างดี ให้รู้เป้าหมายการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ว่า เกิดมามีวัตถุประสงค์อะไร สิ่งอะไรที่ควรทำไม่ควรทำ จนกระทั่งลูกสามารถทรงจำ ศึกษา ฝึกฝน และดำรงชีพยืนหยัดอยู่ในโลกนี้ได้ แล้วก็แยกย้ายกันไป พ่อกับแม่ก็ไปถือศีลภาวนาแสวงหาหนทางสวรรค์กัน คุณของกามก็มีเท่านี้

เมื่อมนุษย์มีกิเลสอาสวะมากขึ้นเรื่อย ๆ ความกำหนดยินดีในกามราคะมีมากกว่าปกติจนทนไม่ไหว มนุษย์จำนวนมาก

กระทำการที่ผิดปกติก่อนจนแก้ไม่ไหว จนกระทั่งสิ่งที่ผิดปกติก็กลายเป็นถูกปกติ ถือเป็นเรื่องปกติธรรมดากันไป และการหมุนเวียนในวัฏฏะการใช้วาทกรรมก็เกิดขึ้นตั้งแต่ตอนนั้นเรื่อยมาเลย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า กามราคะมีคุณน้อยนิดเดียวแต่มีโทษมาก อุปมาเหมือนสุนัขแทะกระดูก คือ สุนัขก็คาบกระดูกมาแทะ ๆ ไม่ได้อร่อยอะไร อร่อยน้ำลายตัวเอง อิ่มก็ไม่อิ่ม

อีกอุปมาหนึ่ง เหมือนไม้ยังชุ่มอยู่ในน้ำ เอามาสีไฟกัน สีอย่างไรก็ไม่เกิดไฟ หรือไม้เปียกเอามาไว้บนไฟ เอามาสีกัน ไฟก็ไม่เกิด เหมือนนักบวชกายปราศจากกาม แต่ใจยังไม่ปราศ ก็เหมือนไม้ที่เปียก จะทำความเพียรแค่ไหนก็ไม่บรรลุมรรคผลนิพพาน ต้องเป็นไม้แห้งที่นำมาไว้บนไฟ คือ ปราศทั้งกายและใจบำเพ็ญเนกขัมมบารมี ทำความเพียรแล้วจึงจะบังเกิดมรรคผลขึ้นมา ผู้เห็นภัยในวัฏสงสารก็มาบวช ผู้กำลังจะหมดกรรมก็อยู่เป็นโสด

กามเป็นของหยาบ เป็นเหตุให้สร้างบ้านเรือน ถ้าคิดเรื่องนี่ขึ้นมาแล้ว ก็อยากอยู่ร่วมกัน เมื่ออยู่ร่วมกันจะไปอยู่ในป่า ในเขา ในถ้ำก็ไม่ได้ ต้องหาที่ทางสร้างบ้าน สร้างเรือน เริ่มมีค่าใช้จ่าย เครื่องกัณฑ์ตามมา มีปัญหา มีแรงกดดันตามมาสารพัด

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า

โย จายัง กาเมสุ กามะสุขัลลิกานุโยโค คือ การประกอบ
ตนให้หมกมุ่นในกามทั้งหลาย

ทีโน เป็นธรรมอันเลว

คัมโม เป็นของชาวบ้าน

โปถุชชะนิโก เป็นของปฤชชน

อะนะริโย ไม่ใช่ของพระอริยะ

อะนัตตะสัณฺหิโต ไม่ประกอบด้วยประโยชน์

ชาวโลกที่ยังมีกิเลสหนา ปัญญาหายาบ แล้วก็มีความ
ผูกพันอาลัยอาวรณ์กัน ไม่เกิดประโยชน์อะไร สู้เดินออกจาก
กามไม่ได้ ออกจากกามแล้วเดินตามขั้น ๓ คือ ศีล สมาธิ ปัญญา

ชีวิตของนักบวชเป็นชีวิตที่พราดจากกาม มีศีลมีธรรม
ประจำใจ เป็นชีวิตที่ปลอดโปร่ง อารมณ์ที่ข้องอยู่ในกามแม้มีอยู่
ก็ไม่สนใจ เมื่อไม่ให้ความสำคัญก็ไม่มีความหมายอะไร เกิดขึ้น
ตั้งอยู่ เดี่ยวก็เสื่อมสลายไป ทำเฉย ๆ นิ่ง ๆ รู้แล้วไม่ชี้ เดี่ยวมัน
ก็ผ่านไป ผ่านไปถึงอารมณ์ที่ประณีตมากกว่า คือ อารมณ์ที่จะ
เข้าถึงธรรม ที่ปลอดกังวลทุกอย่าง อารมณ์ตรงนี้แหละเป็น

อารมณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ปรารถนาจะทำพระนิพพานให้แจ้ง คือ
ใจปราศออกจากกาม

๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๖

๓ การะ หน้าที และเป้าหมายของสมณะ

มือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ยังทรงพระชนม์ชีพอยู่
ทั้งพระทั้งเณรออกบวชเพราะ
เห็นภัยในวัฏสงสาร เห็นว่า
ชีวิตมีทุกข์ ไม่ว่าจะเกิดเป็น
ชนชั้นสูง เป็นพระราชามหา
กษัตริย์ รัชทายาท ก็มีทุกข์
ทุกข์แบบชนชั้นสูง เกิดมาเป็น
ชนชั้นกลาง ก็มีทุกข์แบบ
ชนชั้นกลาง เกิดเป็นชนชั้น
ล่างก็มีทุกข์แบบชนชั้นล่าง ไม่
มีใครที่มีความสุขเลย

ดูเผิน ๆ เหมือนมีความสุข
สุข แต่จริง ๆ แล้วทุกคนมี
ชีวิตแบบหน้าขึ้นนอกตรม มีทุกข์ภายในไม่รู้จะไปบอกใคร บอก
ใครก็อายเขา หรือเขาก็มีทุกข์เหมือนกัน เรียบอกเขา เตี้ยเขา
ก็บอกเราบ้าง ถ้าต่างคนต่างบอกก็กลุ้มเหมือนกัน จึงต้องหน้า
ขึ้นนอกตรมกันไป

เพราะฉะนั้นจึงลาออกจากเพศฆราวาส แล้วมาสมัครเป็น
นักบวชอาชีพ เป็นบรรพชิต ปลงผม ปลงหนวด ปลงเครา ละ

ทั้งเครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ละทิ้ง
ธุรกิจการงานแบบฆราวาสออกบวช มาใช้ชีวิตที่เรียบง่าย มีแค
อัฐบริขาร มีของใช้เพียง ๘ อย่าง เลี้ยงสังฆารด้วยอาหารของ
สาธุชน กับเป้าหมายของชีวิตที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง แล้วก็
ประสบความสำเร็จในการเป็นนักบวช ได้บรรลुวิชา ๓ วิชา ๘
อภิญา ๖ ปฏิสัมภิทาญาณ ๔ เรียนวิชาดาตัพย์ หุตัพย์ มี
ฤทธิ์ทางใจ แสดงอิทธิวิธีได้ ทำกิเลสอาสวะให้สิ้น ระลึกชาติได้
รู้เรื่องกฎแห่งกรรม เห็นเดินอากาศได้ ฟังตัวเองได้ไม่ต้อง
ฟังเครื่องดนตรี ไม่ต้องใช้ไฮเทคโนโลยี่ แต่ใช้ซูปเปอร์ไฮเทค
ประหยัดกว่ามาก ไม่ต้องเติมน้ำมัน ไม่มีมลภาวะ เคลื่อนย้ายตัว
เองได้ ไปได้ในอากาศเหมือนนก ดำน้ำได้ ดำดินได้เหมือนดำน้ำ
หรือเดินบนน้ำได้เหมือนเดินบนแผ่นดิน

วิชาของนักบวชสมัยก่อนเขาเรียนกันอย่างนี้ แล้วก็ปลีก
ตัวไปแสวงหาที่วิเวก ตามป่า ตามเขา ห้วย หนอง คลอง บึง
เรือนว่าง โคนไม้ ลอมฟาง เพื่อไปปฏิบัติธรรมฝึกใจให้หยุดนิ่ง
แล้วก็ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน นั่นคือ ต้นแบบของพระที่แท้จริง
ซึ่งในยุคสมัยพุทธกาลเขาทำกันอย่างนี้ และผู้บวชในสมัยนั้น มี
ทุกคนชั้นเลย ตั้งแต่พระราชามหากษัตริย์ จนกระทั่งถึงชนชั้น
กรรมาชีพที่ใช้แรงงาน นำที่นำอัครรรยว่า ทำไมราชสมบัติ
หรือสมบัติทางโลกที่เขาแสวงหากัน แต่ผู้ไปถึงตรงนั้นแล้วกลับ

เห็นว่า ไม่มีอะไรแล้วก็คืนสู่สามัญ มาแสวงหาสิ่งที่ประเสริฐกว่า คือ พระนิพพาน

ส่วนญาติโยมสมัยพุทธกาลทำทั้งธุรกิจกับจิตใจไปด้วยกัน กลางวันทำมาหากิน ทำมาค้าขาย ตอนเย็นก็เข้าวัดฟังธรรม จากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือพระอริยสาวกบ้าง มีก็ถือ ดอกไม้เทียนรูป น้ำปานะไปถวาย ทำอย่างไรเราจึงจะย้อนกลับ ไปอย่างในสมัยพุทธกาลได้ กลางวันไปทำมาหากิน กลางคืนก็ มาฟังธรรม มาเรียนรู้เรื่องนิพพาน ภพสาม โลกันตร์ เรียนกัน อย่างนี้จึงจะถูกหลักวิชา ถูกต้นแบบในสมัยพุทธกาล

แต่ในปัจจุบันนี้ เมื่อพระพุทธศาสนาผ่านมาได้ ๒,๕๐๐ กว่าปี มีการแข่งขันเรื่องเศรษฐกิจกันมาก คนก็เริ่มห่างเหินจากธรรมะ มุ่งแต่เรื่องเศรษฐกิจอย่างเดียว แม้แต่นักบวชก็เริ่มห่างเหินจาก เป้าหมายที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง เพราะฉะนั้นญาติโยมเข้า วัดก็ไม่ว่าจะได้ประโยชน์อะไรนอกจากเลี้ยงพระ เพราะไม่ได้ฟัง คำสอนเลย พระก็ไม่รู้จะสอนอะไร พระไตรปิฎกมีอยู่ในตู้ก็ไม่ได้ หยิบมาอ่าน

นานวันเข้าญาติโยมก็เริ่มห่างวัด และก็เริ่มกะเกณฑ์ให้วัด เอาตีแบบฆราวาส บ้างก็ว่าพระไม่ได้ช่วยทางเศรษฐกิจ ไม่ช่วย เรื่องการผลิต พระไม่ได้มีครอบครัวและก็ได้มีเป้าหมายอย่าง นั้น แต่ถ้าพูดกันตามความจริงแล้ว พระก็ช่วยเศรษฐกิจทางอ้อม

คือ แนะนำญาติโยม ทำอย่างไรถึงจะรวย ก็ต้องขยันหา สอนให้ รู้จักหา รู้จักใช้ รู้จักรักษา รู้จักการคบคน อะไรเป็นทางรวยก็อด เสีย เช่น อบายมุข ทางไหนจะได้ทรัพย์ก็ทำ ที่ท่านสอนเป็นการ ช่วยเศรษฐกิจทางอ้อม

เท่าที่หลวงพ่อกับไปเห็นตามต่างจังหวัด พระทำหน้าที่หลาย อย่าง เช่น เป็นจิตแพทย์ ใครกลุ่มใครเครียดก็ไปหาพระ ใน ประเทศอเมริกาถ้าไปปรึกษาต้องเสียเงิน แต่นี่ฟรี ใครเซ็ง เครียด เบื่อ กลุ่ม ก็มาคุยกัน คุยนั้น คุยนี้ สบายใจแล้วก็กลับบ้าน และ เป็นแพทย์ทางเลือก เป็นหมอรักษาใจ ช่วยแบ่งเบาภาระให้กับ รัฐบาลในการรักษาพยาบาลคนป่วย ถึงแม้จะไม่ตรงต่อหนทาง พระนิพพาน ผ่อน ๆ กันมา ก็ช่วย ๆ กันไป แต่จริง ๆ แล้ว ต้อง

มุ่งในการทำพระนิพพานให้แจ้ง เพราะตั้งเดิมเขาเป็นอย่างนั้น

หลวงพ่อยังสนับสนุนความคิดตั้งเดิมอยู่ เป็นคนหัวโบราณชอบอนุรักษของเก่า คือ อยากให้พระยังมีมโนปณิธานมุ่งทำพระนิพพานให้แจ้ง เรื่องศีล เรื่องสมาธิ เรื่องปัญญา แล้วก็เรียนวิชาในทางพระพุทธศาสนา ถ้าจะศึกษาเพิ่มเติมก็ควรจะเรียนเรื่องภาษาของแต่ละชาติ

ภาษามีกี่ภาษาในโลก เราก็เรียนกันไปเถอะ เรียนทำไมเรียนเอาไว้อสื่อสาร เพื่อที่จะถ่ายทอดธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปยังชนพื้นเมืองของประเทศนั้น ๆ และก็เรียนรู้เรื่องขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมประเพณี ที่จะทำให้เขาเข้าใจรับการถ่ายทอดธรรมะได้ดี ๆ

เรียนภาษาอังกฤษภาษาหนึ่งเป็นหลัก จากนั้นเราก็เลือกเอาเอาแผนที่โลกมาดู เราชอบประเทศไหน หมู่ญาติของเราไปเกิดในประเทศไหน เกิดในสเปนเราก็ตั้งเป้าว่า เราจะไปสอนธรรมะที่สเปน ก็เรียนภาษาสเปนเพิ่มอีกภาษาหนึ่ง เรียนขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมประเพณีของประเทศสเปน แล้วเราก็ฝึกธรรมะของเราให้ดี ให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว แล้วก็ถ่ายทอดธรรมะให้เขาเป็นภาษาสเปน ถ้าพูดสเปนไม่ได้ ก็ยังมีภาษาอังกฤษรองรับเอาไว้ หลวงพ่อว่า แค่นี้ก็เหลือเฟือ ศาสตร์อื่นยังนึกไม่ออกว่า

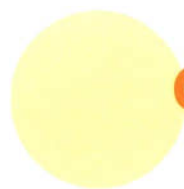
จะมีประโยชน์อะไร นี่ถ้าผ่อน ๆ มา ก็น่าจะเรียนอย่างนี้

แล้วเราก็คงหาท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี กับมหาอุบาลิกา
วิสาขายุคปัจจุบัน ที่จะระดมทุนหนุนระดมธรรม อยากจะไป
ประเทศไหนก็เอา เอาทุนเบื้องต้นอย่างนี้สนับสนุนกันไปก่อน
แล้วเดี๋ยวพระพุทธศาสนา ก็เผยแผ่ไปทั่วโลก เป็นประโยชน์ต่อ
ชาวโลก ชาวโลกก็จะได้เข้าถึงพระรัตนตรัย นี่น่าจะไปปักหลัก
กันอย่างนี้ ดีกว่าไปเรียนอย่างอื่น

และถ้าหากจะทำอย่างนี้ต้องเริ่มต้นตั้งแต่เป็นสามเณร
สามเณรเรียนธรรมะภายในให้ดี เรียนปริยัติให้ได้เปรียญธรรม ๙
ประโยค เป็นพื้นฐาน แล้วก็เรียนประโยค ๑๐ คือ พระรัตนตรัย
ในตัว ศึกษาวิชาธรรมกาย และเรียนภาษา ขนบธรรมเนียม
วัฒนธรรม ประเพณี แล้วฝึกตัวทำอย่างไรจะเข้ากับเขาได้ จะ
ได้ไปถ่ายทอดไปสอนธรรมะได้ ให้ภาษาเหมือนน้ำ ธรรมะ
เหมือนปลาแหวกว่ายไปในภาษาก็จะไปถึงใจเขา และก็มีผู้
สนับสนุน คือ ท่านมหาเศรษฐีทั้งหลาย ฝ่ายหญิงก็เป็นวิสาข ๒
วิสาข ๓ วิสาขาสเปน วิสาขฝรั่งเศสอะไรต่าง ๆ กันไป บ่น ๆ
เพื่อ ๆ ไปเพื่อว่า ใคร ๆ ได้ยินได้ฟัง ถ้าหลงพ้อตายแล้วก็ให้ทำ
ต่อกันไป จะได้เป็นประโยชน์ต่อชาวโลก เขาจะได้เข้าถึงธรรม
อย่างนี้คือการฟื้นฟูพระพุทธศาสนา

บวชแล้วอย่าไปสีก สมัยพุทธกาลเขาบวชไม่ค่อยจะมีสีกกัน เพราะเห็นภัยในวัฏสงสาร แต่นี้ผ่อน ๆ ลงมาบวชกันชั่วคราว ก็อนุโลมกันไป และจริง ๆ นี่บวชชั่วคราวกันทุกรูปในโลก หลวงพ่อก็บวชชั่วคราว อยู่ไปวัน ๆ เพราะพรุ่งนี้ไม่รู้จะได้อยู่หรือเปล่า เพราะฉะนั้นในแต่ละวันที่ผ่านไป ให้ผ่านไปด้วยการเป็นพระแท้ เณรแท้ คิดแบบพระ พุทแบบพระ และทำแบบพระ บุญกุศลก็จะเกิดขึ้น นี่ก็ฝากลูกพระลูกเณรเอาไว้

๒๓ เมษายน ๒๕๔๖

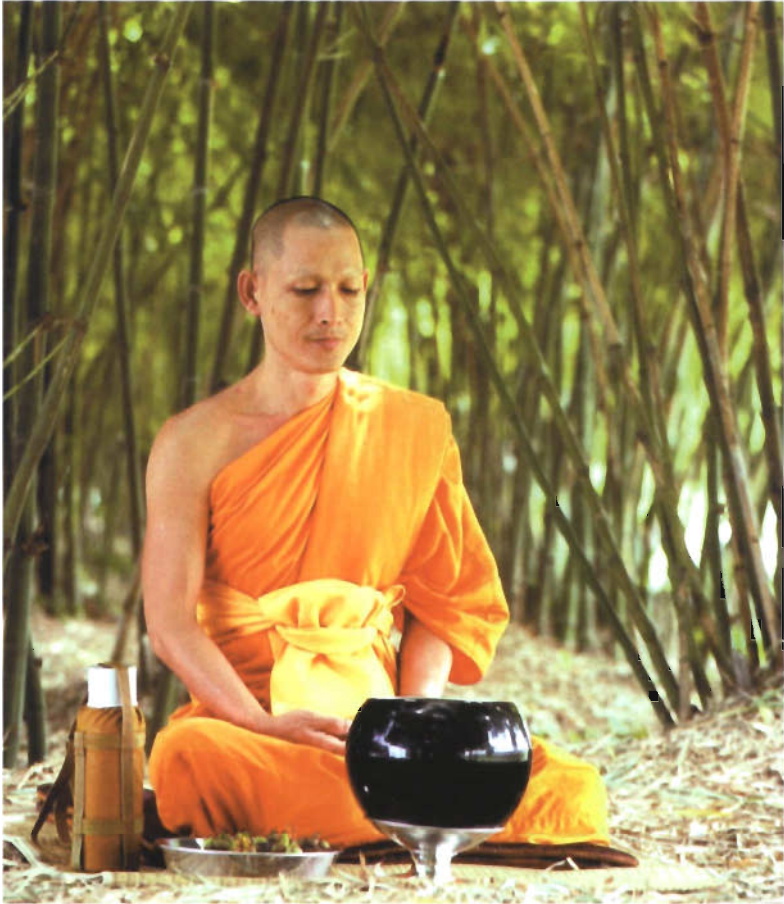
๔ กิจของนักบวช

เราเป็นนักบวชปลดปล่อยวางแล้วจากเครื่องกังวลทั้งหลาย ไม่ต้องทำมาหากินแบบชาวโลก กิจของนักบวช คือ ศึกษาเรื่องศีล สมาธิ ปัญญา ให้เป็นพระแท้ เป็นพระที่สมบูรณ์ทั้งภายใน นอกภายใน เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง โดยย่อก็คือ ฝึกใจให้หยุดให้นิ่งให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว นี่เป็นกิจของนักบวช

อย่าไปซักศึกเข้าบ้าน คือ นึกคิดถึงเรื่องราวที่ทำให้ร้อนกร้อนใจ กลุ่มอก

กลุ่มใจ กระสับกระส่าย ทุณทุรายอยู่ในใจ อย่างนั้นเขาเรียกว่า ซักศึกเข้าบ้าน บ้านก็คือเรือนกายเรือนใจ ต้องทำให้เกลี้ยง ๆ ให่ว่าง ๆ ให้ใจมีแต่องค์พระ ดวงใส บุญกุศล ศีล สมาธิ ปัญญา ทำเพียงแค่นี้ชีวิตพระก็สมบูรณ์แล้ว จะมีความสุขในระดับหนึ่งที

เดียว ซึ่งความสมบูรณ์ในระดับนี้จะก้าวเข้าสู่ความสมบูรณ์ใน
อนาคต ที่เป็นความสมบูรณ์ที่แท้จริง คือ เข้าถึงพระนิพพาน

วัตถุประสงค์ของการดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้ ทุกชีวิต...
สุดท้ายก็มุ่งเพื่อความหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ จากความโลภ
ความโกรธ ความหลง ซึ่งเป็นรากเหง้าแห่งอกุศลมูลที่ทำให้กาย

วาทา ใจของเราไม่บริสุทธิ์ และผลแห่งความไม่บริสุทธิ์จะทำให้เราทุกข์ทรมานในวัฏสงสาร ไปในมหานรก อสุรตนรก ยมโลก ไปเกิดเป็นอสุรกาย เป็นเปรต เป็นสัตว์เดรัจฉาน กว่าจะกลับมาเป็นมนุษย์นี้ยาก มาเป็นมนุษย์ก็เป็นมนุษย์ที่มีชีวิตลำบาก ผิดเคืองสิ่งแวดล้อมก็เกื้อหนุนให้ทำบาปซ้ำไปอีก เมื่อทำบาปซ้ำก็ลงไป ในอบายอีก วนกันไปวนกันมาอย่างนี้

เมื่อเป็นนักบวชแล้ว ต้องคิดที่จะหลุดพ้นจากกิเลส อาสวะให้ได้ อย่าไปพูดตามชาวโลกที่เราได้ยินได้ฟังเขารำพึงกัน อยู่บ่อย ๆ ว่า ฉันยังเป็นคนมีกิเลส ต้องทำแบบคนที่มีกิเลส ทำอย่างคุณไม่ได้ คิดทำไม พูดทำไมอย่างนั้น ไม่เกิดประโยชน์ เป็นนักบวชก็ต้องคิด พูด ทำแบบนักบวช

ยังเป็นพระเป็นเณรที่บวชช่วงสั้น ๆ จะต้องให้การบวชครั้งนี้นำมาซึ่งความปลื้มปิติว่า ครั้งหนึ่งเมื่อเราอยู่ในเพศสมณะ เราได้ใช้ชีวิตสมณะอย่างสมบูรณ์ อุดมไปด้วยศีล สมาธิ ปัญญา สิ่งที่เป็นบาปอกุศลไม่เคยเข้ามาพ้องพานอยู่ในใจเลย มีแต่ความคิด คำพูด การกระทำที่นำมาซึ่งความบริสุทธิ์ และบุญกุศลทุกวันทุกคืนตลอดเวลา ต้องให้เกิดความปีติภาคภูมิใจอย่างนี้ แล้วจะทำให้เราเห็นคุณค่าของพระพุทธศาสนา แล้วจะรักพระพุทธศาสนา เมื่อเรารักพระพุทธศาสนา เราก็จะคอยปกป้องผองภัย และช่วยกันเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้เป็นที่พึงของชาวโลกด้วย

ความสัจใจ

ตอนนี้เราเป็นนักบวช อยู่ในภาวะที่ไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเศรษฐกิจ คำนึงแต่เรื่องจิตใจอย่างเดียว เราใกล้พระนิพพานแล้ว หมั่นปฏิบัติธรรมฝึกใจหยุดใจนิ่ง ให้ใจใส ๆ เก็บเกี่ยวความเป็นพระให้เต็มที่เลย

เมื่อเรามีความรู้สึกว่า ตัวเราเป็นพระ สมณสัญญาที่จะเกิดขึ้นเอง ไม่ว่าจะนั่ง นอน ยืน เดิน ตื่น ทำ พูด คิด หยัดนั่ง ล้มรสเหยียดแขน คู้แขน จะทำการกิจอะไรก็แล้วแต่ จะมีความรู้สึกตัวเราเป็นพระเกิดขึ้นตลอดเวลา ใจเราจะใส กระแสแห่งความเป็นพระจะแผ่ซ่านออกรอบตัวเรา รุกเจียบไปในบรรยากาศ ขจัดสิ่งที่เป็นมลทินในบรรยากาศให้ออกไปจากใจ กระทั่งส่งผลให้ญาติโยมที่เขารับรู้เห็นเรา ก็เกิดแรงบันดาลใจเปลี่ยนแปลงจิตสำนึกให้สูงขึ้น มีปิติ มีความรู้สึกตัวว่า ความเป็นมงคลเกิดขึ้นในใจแล้ว เราเจอพระรูปนี้แล้วใจเราทำไมสูงขึ้น บริสุทธิขึ้น เรามีคำถามมากมายอยากจะถามท่าน แต่พอเจอท่านมันหมดคำถาม เพราะทุกขในใจดับลงไปแล้ว มีปิติ มีความสุข

พอมีปิติมีความสุขแล้ว จิตก็เป็นกุศล ความตระหนี่ในใจก็ล่มสลายไป ความศรัทธาอยากจะทำบุญกับพระรูปนี้ก็เกิดขึ้น พอมีความรัก ความเคารพ มีความเลื่อมใสแล้ว มีอะไรดี ๆ ก็อยากถวายท่าน อาหารดี ๆ ข้าวปากหม้อ ขนมปากกล้วย ปากชาม ของอร่อย ๆ อยากจะนำมาถวาย มีปัจจัยก็อยากถวาย มีจีวรอันประณีตก็อยากจะถวายให้ท่านได้นุ่งห่มดี ๆ อยากให้มีเสนาสนะกุฏิอะไรต่าง ๆ ให้อยู่แล้วสบาย พอเจ็บไข้ได้ป่วยก็อยากจะดูแลรักษา เพราะมีความรู้สึกทำบุญกับพระรูปนี้แล้วมีความสุข

อะไรที่ทำให้ญาติโยมเกิดความรู้สึกเช่นนี้ ทั้ง ๆ ที่เพียงแค่นี้ ยังไม่ได้คุยกันเลย กระแสแห่งความเป็นพระนั้นแหละทำให้เกิดขึ้น กระแสแห่งความเป็นพระที่ออกมาจากใจที่เป็นพระออกมาแล้วก็ไปตามระบบประสาท กล้ามเนื้อ ตามชุมชน จนกระทั่งเลยปลายขนออกไปรอบตัว ญาติโยมเขารู้สึกได้ถึงกลิ่นศีลกลิ่นธรรมที่กระจายแผ่ฟุ้งไป ไม่เพียงแต่มนุษย์ที่เห็นเท่านั้น เทวดาเขาก็เห็น ได้อิน ได้กลิ่นศีลกลิ่นธรรม เขาก็ชื่นอกชื่นใจ จะอยู่ในวิมานไหนก็ต้องออกจากวิมานมาดูมาแลอภิษสามเณร นักบวชรูปนี้ เพราะเห็นแล้วปลื้ม เห็นแล้วบุญกุศลเกิดขึ้นในใจ

เราเป็นนักบวชก็ต้องอย่างนี้ ให้ใจใส ๆ เข้าไว้ ให้เข้าถึงองค์พระในตัวให้ได้ พอเป็นองค์พระในตัวเท่านั้น จะคิด จะพูด จะทำอะไรก็เป็นพระ โดยที่เราไม่ต้องไปตั้งใจเคร่งเครียด รมัถะระวังกลัวจะผิดสิกขาบท พอใจใสก็เป็นพระแล้ว สิกขาบทเหล่านั้นรวมประชุมอยู่ในตัวของเราเองเลย อยู่ในจิต อยู่ในใจที่เป็นพระแท้เป็นสามเณรแท้นั้นแหละ มารวมอยู่ในตัว เกิดขึ้นมาเองเลย เป็นแหล่งกำเนิดแห่งความบริสุทธิ์ เป็นบุญกุศลที่เกิดขึ้น ความเป็นเนื้อนาบุญของเราเกิดแล้ว

กิจของพระของเณรจะไปทำอะไรแบบชาวโลกไม่ได้ ต้องทำแบบพระ ตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงวางหลักสูตรเอาไว้ นั่นแหละ หลักสูตรของการเป็นพระแท้เณรแท้ ทำแค่นี้เท่านั้น

เดี๋ยวสิ่งดี ๆ ก็จะเกิดขึ้นจากตัวของเราขยายไปสู่ผู้ที่พบเห็น เขาเห็น เขาปฏิบัติ เขาชื่นใจ

ภาพที่เคยมองพระมอญเฒ่าว่า เป็นคนเกียจคร้านคอย เบียดเบียนเอาเปรียบสังคม ไม่ช่วยเหลือเศรษฐกิจ ก็จะอยู่ในฐานะที่เขายกเอาไว้ในที่สูง เหมือนดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาวในอากาศ ไม่มาคลุกคลีเกือกกลิ้วกับชาวโลก มีหน้าที่ สาดแสงธรรม แสงศีล แสงแห่งความสุขให้มาบังเกิดขึ้นในโลกนี้

๒๗ เมษายน ๒๕๕๖

๕ สมณะ...ชีวิตที่ใกล้พระนิพพาน

ชีวิต สมณะ เป็นชีวิตที่
ปลอดกังวล ไกลห่าง
ทางพระนิพพาน เครื่องแบบนี้
เป็นชุดเดียวกันกับพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าและพระอริยสาวก
ที่ท่านดับขันธปรินิพพานไปแล้ว
เป็นชุดสุดท้ายของทุก ๆ ชีวิต
ไม่ว่าชีวิตในตอนนี้จะอยู่ใน
ระดับไหน จะเป็นเชื้อชาติ
ศาสนา หรือเผ่าพันธุ์ใดก็ตาม
เมื่ออินทรีย์ยังอ่อนอยู่ ก็มี
ความหลากหลายในความเชื่อ
เมื่ออินทรีย์แก่กล้าแล้ว ความ
เชื่อเหล่านั้นก็ปล่อยวางกันไป
แล้วในที่สุดชีวิตสุดท้ายก็จะอยู่

ในเพศสมณะ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลาย เมื่อท่าน
บรรลุมรรคผลนิพพานแล้ว ท่านจะระลึกชาติหนหลัง เคยเกิด
เป็นอะไรต่ออะไรกันมากมายในสังสารวัฏ มีความเชื่อที่หลากหลาย
แตกต่างจากความเชื่อถือในพระรัตนตรัยมาก่อนกันทั้งนั้น ถ้า

สมัยนี้ใช้คำว่า นอกศาสนา นอกบุญเขต แล้วเมื่อबारมีแก่กล้า
หนักเข้า ท่านก็ปล่อยวางความเชื่อเหล่านั้น ไม่ลบหลู่ แต่ก็ดูเฉย
ๆ หันมาศึกษาธรรมะละเอียดไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งได้บรรลु
มรรคผลนิพพาน

นี่เป็นเครื่องยืนยันว่า ทุก ๆ ชีวิตจะต้องไปนิพพานในที่สุด
ต่างกันว่าจะช้าหรือเร็ว ขึ้นอยู่กับอินทรีย์อ่อนหรือแก่ बारมีมาก
หรือน้อยเท่านั้น ตอนสุดท้ายก็เป็นอย่างนี้

ตอนนี้ลูกพระลูกเณรบวชมาแล้ว เราอยู่ในเพศที่สูงสุด
เขาเรียกว่า เพศอันอุดม เป็นเพศของผู้เลิศ เราใกล้พระนิพพาน
มาก ถ้าเรามีอารมณ์ดี คือ อารมณ์ที่เป็นกุศล บริสุทธิ์ มีอารมณ์
ดี คือ นุ่มนวลจิรวที่ซึกสะอาด ปราศจากกลิ่นที่ไม่พึงปรารถนา
พอเดินผ่านมาฉุนอย่างนั้นไม่เอา ต้องซึกให้สะอาด นุ่มนวลให้
เรียบร้อย นี่เขาเรียกว่า อารมณ์ดี เพราะชุดนี้เป็นชุดสูงสุด ห่ม
ได้แต่พระสามมาสัทธิเจ้า และพระอริยสาวก พุทธบุตรเท่านั้น
และอวาสกก็ต้องดีด้วย กุฎีสะอาด ไม่มีหยากเยื่อ หยากไย
สกปรกรกรุงรัง และเก็บข้าวของให้เรียบร้อยสวยงาม เทวดา
มนุษย์ก็สรรเสริญ ใครได้เห็นก็ปลื้มใจ สบายใจ

เราลองสังเกตดู วันไหนอารมณ์ดี อารมณ์ดี อวาสดี
และถ้าอาภักปิริยาดี อินทรีย์สำรวม ใจก็สบาย ๆ นั่งธรรมะก็จะ

ดีด้วย เวลาไปบิณฑบาต อาหารก็ดี คือ เราไปบิณฑบาตตอนที่
ใจเราบริสุทธิ์ ขบฉันด้วยความมีสติสำรวม ใจอยู่ในธรรม
อาหารมีก็ดี ดีดังหลายอย่าง ทำเพียงแค่นี้ชีวิตของพระก็
สมบูรณ์แล้ว มีความสุข มีความเบิกบาน เป็นบุญเป็นกุศลทุกวัน
ทุกคืน บุญก็เกิดขึ้นกับตัวเรา เกิดขึ้นกับโยมพ่อโยมแม่ บรรพบุรุษ
ปู่ย่า ตายาย ญาติสนิทมิตรสหาย ญาติโยมและสรรพสัตว์ทั้งหลาย

๒ พฤษภาคม ๒๕๔๖

๖ จังหวะชีวิตที่มีค่า
ได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์

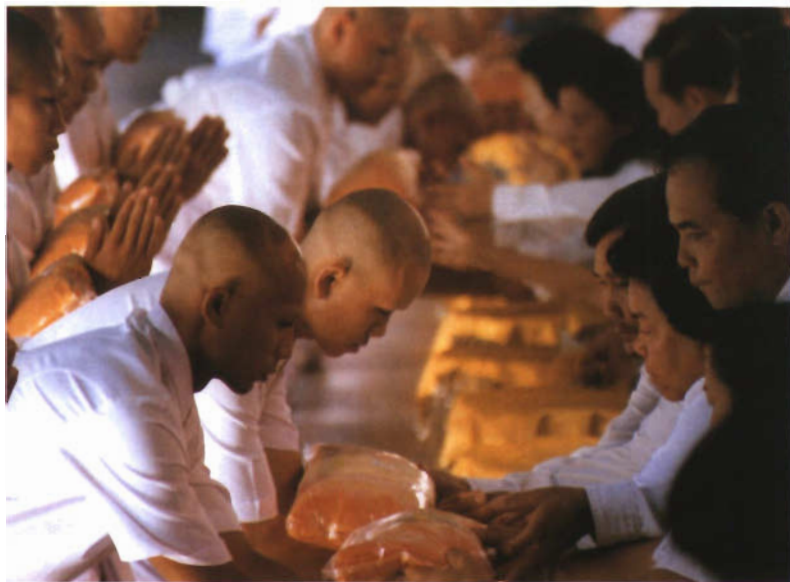

พ ระณेरที่บวชช่วง
สั้นต้องคิดอย่างนี้
เรามีเวลาจำกัดในเพศของ
สมณะ เป็นจังหวะชีวิตที่ดีของ
เราที่ได้มาบวช ซึ่งถือว่าเป็น
เพศสูงสุดที่มนุษย์และเทวา ผู้
มีบุญ ผู้รู้ทั้งหลายเขาเคารพ
กราบไหว้วา เป็นส่วนหนึ่งใน
พระรัตนตรัย

ผ้าผืนนี้เป็นผ้าผืนสุดท้าย
ของผู้มีบุญจะได้สวมใส่ ไม่มี
บุญไม่มีสิทธิ์ครองผ้ากาสาว
พัสดร์ สืทองบริสุทธิ์ตั้งแต่เกิด
เหมือนทองคำพอเกิดมาก็
บริสุทธิ์ ตกอยู่ในโคลน ในที่
โสโครก เขาก็เรียกว่า ทอง
ตกในที่ดี ๆ ทองยิ่งสุกปลั่ง

สดใส งามตั้งแต่เกิด ไม่ต้องเจียรระไนเหมือนเพชรเหมือนพลอย

ผ้ากาสาวพัสดร์ครองได้ตั้งแต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระ
อรหันต์เรื่อยมา และชุดนี้เป็นชุดสุดท้ายของผู้ประสบความสำเร็จ

สำเร็จในชีวิต ที่จะเอาชนะพญามารได้ก็ชุดนี้แหละ ชุดหลากสี ชุดอื่นไม่ได้ ไม่มีสิทธิ์ ไปลองศึกษาดูในพระไตรปิฎก ยืนยัน เหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นผ้าผืนนี้สำคัญมาก ผู้มีบุญเท่านั้นจึง จะได้สวมใส่

ทรงผมนี้ก็ทรงสุดท้าย ชาวโลกเขาทรงไม่เสร็จ เตี้ยสั้น เตี้ยยาว เตี้ยหยิก เตี้ยเหี้ยด เตี้ยแสก เตี้ยโกนครึ่งหนึ่ง เตี้ยโกน ๒ ข้าง บ้างก็ไพล่ตรงกลางเหมือนนกเอี้ยง สารพัดทรง แต่ทรงนี้ทรงสุดท้าย ใช้มัดโกนแทนหวี ปลงทีหนึ่งก็โล่ง โปร่ง เบาสบาย หมดกังวล ไม่ต้องเสียเงินเสียทอง

เพคะนี้สำคัญนะ หวงแห่นไวให้ตี เราจะมีโอกาสบวชอีกครั้งหรือเปล่าก็ไม่รู้ อาจะตายเสียก่อนก็ได้ นี่ไม่ได้ขู่ให้กลัว แต่มันเป็นเรื่องจริง ๆ เรามีเวลาจำกัดแค่เดือนเศษ ๆ ไม่กี่วัน เพราะฉะนั้นใช้วันเวลาให้เป็นประโยชน์ต่อการประพฤติธรรม ทำศีล สมาธิ ปัญญา ให้เกิดขึ้น ให้เราเกิดความปลื้มใจเลื่อมใส ในความเป็นพระ เป็นเณร เป็นนักบวชของเราทุกวัน หาความปลื้มใจ ในความบริสุทธิ์ ในศีล สมาธิ ปัญญา หากินไปวัน ๆ แล้วก็ทำพระนิพพานให้แจ้ง ให้มุ่งเป้าหมายเอาไว้แบบนี้ แล้วบุญจะเกิดขึ้นกับตัวเรา กับโยมพ่อโยมแม่ หมู่ญาติที่มีชีวิตอยู่ และผู้ที่ละโลกไปแล้วอย่างมหาศาล

๑๗ เมษายน ๒๕๔๖

๗ สมณะน้อย ผู้ได้โอกาส

ส ณะน้อย หรือ
สามเณรผู้เป็น
เทือกเถาเหล่ากอของสมณะ
ที่จะรักษาสืบทอดพระพุทธ
ศาสนาต่อไปในอนาคต เอาไว้
ให้ผู้มีบุญที่เขาจะได้มาเกิดใน
ภายหลัง ได้ศึกษาพระธรรม
คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้า จะได้เป็นหนทางสว่าง
ส่องทางชีวิตทั้งในปัจจุบันและ
ในสังสารวัฏ

หลวงพ่ออริษฐานอยู่
เรื่อย ๆ เกิดภพต่อไปให้ได้
บวชตั้งแต่เป็นสามเณรตัวน้อย
ชาตินี้มาทางอ้อม ต้องเสีย
เวลาไปเรียนหนังสือตาม

สถาบันต่าง ๆ ยาวนาน กว่าจะได้บวชก็เข้าวัยเบญจเพส

วิชาแต่ละวิชาในมหาวิทยาลัย ตรวจตราดูแล้วเป็นวิชาชีพ
เอาไว้เลี้ยงชีพ เหมาะสำหรับทำมาหากิน แต่ไม่ใช่วิชาชีพชีวิต ที่
จะทำให้ชีวิตมีชีวา ทั้งอยู่เป็นสุขในปัจจุบัน หรือเมื่อตายแล้วก็ไปได้

ในมหาวิทยาลัยไม่มีการสอนเรื่องปรโลก ไม่ได้สอนควบคู่กันไป ระหว่างเศรษฐกิจกับจิตใจ สอนแต่เรื่องเศรษฐกิจอย่างเดียว ไม่ได้สอนเรื่องจิตใจว่า ทำอย่างไรถึงจะดำรงชีวิตได้อย่างผาสุก ทำอย่างไรถึงจะรู้เรื่องราวความจริงของชีวิต ปรโลกมีจริงไหม นรกสวรรค์มีจริงไหม ทำอย่างไรไปนรกไปสวรรค์ได้ ในสังสารวัฏเป็นอย่างไร หรือบรรพบุรุษหมู่ญาติตายไปแล้ว ทำอย่างไรจะสื่อสารกันได้ วิชชาเหล่านี้ไม่มีสอนในมหาวิทยาลัย

หลวงพ่อกว่าจะได้บวชก็อายุ ๒๕ ปีแล้ว เสียเวลาเวลา สู้ลูกเณรไม่ได้ มาทางลัด ไม่ต้องเสียเวลาเรียนทางโลก มาถึงก็เรียนสุดยอดวิชา เรียนวิชาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย ทั้งหมดศิลปศาสตร์ ๑๘ ประการ ไม่ต้องไปเรียน เรียกว่าดำเนินปฏิปทาของพระราहुล

พระราหุลออกบวชเป็นสามเณรรูปแรก บวชกันตั้งแต่วัยเยาว์วัย ในที่สุดชีวิตสุดท้าย ตอนจะไปนิพพานก็ต้องบวช ทรงผมก็ต้องโกน เสื้อผ้ามีที่ชุดก็ทั้งหมดมาครองผ้ากาสาวพัสตร์ มีปราสาทราชวัง มีสมบัติก็ต้องทั้งหมด

เพราะฉะนั้นลูกเณรทุกรูปถ้าใครเขาบอกว่า ลูกเณรเป็นผู้ด้อยโอกาส ไม่มีทางไป ไม่มีทางเลือก เลยมาบวช อย่าไปคิดอย่างนั้นนะ ลูกเณรเป็นผู้ได้โอกาส ไม่ใช่ด้อยโอกาส ได้โอกาสที่ดีที่จะสร้างบารมีตั้งแต่ยังเยาว์ เหมือนอย่างพระราหุล และยิ่งบวชตอนเด็ก ๆ ไม่มีเครื่องกังวลใจ ร่างกายก็แข็งแรง ปฏิบัติธรรมะได้ดี นั่งหลับตานิ่ง เต็มใจเห็นองค์พระ เต็มใจเห็นดวงธรรม

พระเณรก็คืออดีตฆราวาส แต่เดิมก็เป็นไอ้แกละ ไอ้โงะ ไอ้เปี้ย เป็นนายนั้น นายนี้ แต่ว่ามีดวงปัญญาเห็นภัยในวัฏสงสาร ภัยในอบาย ภัยในปัจจุบัน เห็นได้ด้วยดวงปัญญาและบารมีที่ได้สั่งสมมา เมื่อเห็นแล้วก็ทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างออกมาบวช มีสมบัติเพียงเล็กน้อยแค่อุปัชฌาย์ เลี้ยงสังฆารด้วยอาหารของสาธุชน ทำให้มีเวลาว่างในการที่จะทำหยุดทำนิ่ง เพื่อที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง ศึกษาค้นคว้าให้ได้รู้เรื่องราวความจริงของชีวิต

ชีวิตของสมณะเป็นชีวิตที่มีความสุข และทำความบริสุทธิ์ได้ง่ายกว่าชีวิตของฆราวาส เป็นฆราวาสจะทำให้กาย วาจา ใจบริสุทธิ์นั้นยาก อย่างที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงอุปมาไว้ว่า

เหมือนสังขัต หรือเพชรที่เจียรระโนแล้วนี้ยาก ทั้ง ๆ ที่อยากจะทำให้บริสุทธิ์ทั้งกาย วาจา ใจ แต่สิ่งแวดล้อมไม่อำนวย ยุงบินมาเกาะบิ๊บ มือไปแล้ว หรือเขาพูดกระทบนิดหน่อย ๑ ก่อนอิฐมา ๒ ก่อนหินไป และการทำมาหากินจะให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ล้วน ๆ ก็ยาก มันต้องมีผิดนิดผิดหน่อยสารพัด

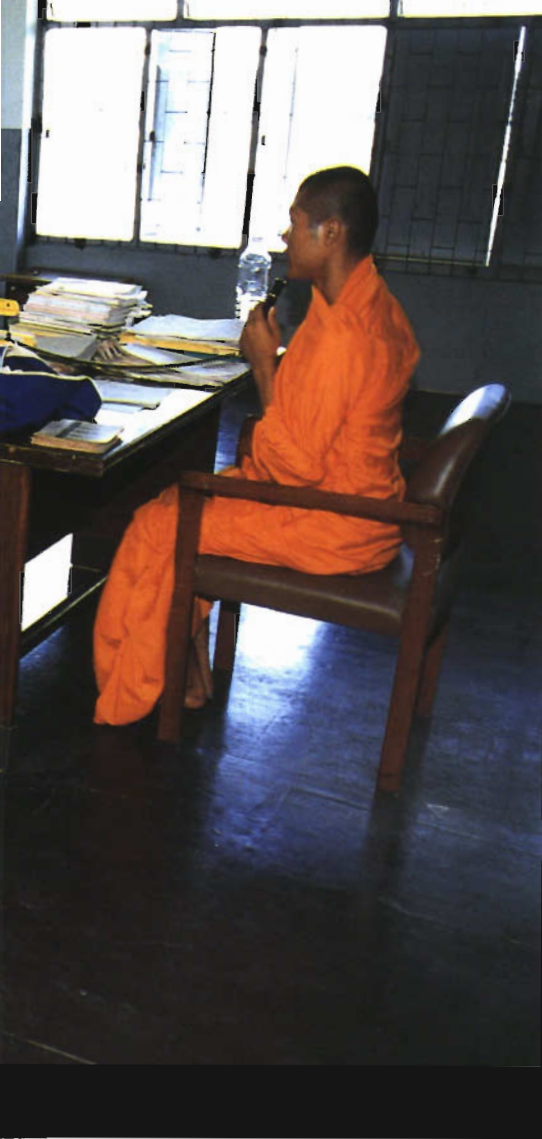
เป็นนักบวชแล้วปลอดกังวล ทำความบริสุทธิ์ก็ง่าย ศึกษา แต่พระธรรมวินัยและไปเรียนสุดยอดวิชา คือ วิชา ๓ วิชา ๘ อภิญญา ๖ ปฏิสัมภิทาญาณ ๔ ทำอาสวกิเลสให้สิ้นไปได้เลยนี่ เป็นต้น วิชาเหล่านี้เป็นวิชาชีพของพระของเณรของนักบวช ต้องเรียนศาสตร์ชนิดนี้ ไม่ใช่ศาสตร์อย่างอื่น

เดี๋ยวนี้เป้าหมายซักจะเบี่ยงเบน ไปเรียนวิชาแปลก ๆ ที่แตกต่างจากที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอน วิชาที่พระองค์อยากจะให้ศึกษามีอยู่แค่ ๓ อย่าง คือ ศิลสิกขา สมานสิกขา ปัญญาสิกขา ศึกษาเรื่องศีล สมาธิ ปัญญาเท่านั้น เมื่อเรียนรู้แล้วก็ทำประโยชน์ตนให้สมบูรณ์ คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง แล้วนำสิ่งที่ได้เรียนรู้มาถ่ายทอดให้กับญาติโยมให้กับชาวโลกได้เรียนรู้ตาม เพราะญาติโยมเขาต้องทำมาหากินเลี้ยงสังขาร ไม่มีเวลาที่จะทำอย่างนักบวช ส่วนพระเณรก็ฝากท้องไว้กับชาวบ้าน ชาวบ้านก็ฝากเรื่องจิตใจเอาไว้กับพระเณร ต่างก็เกื้อกูล ไม่มีการขัดแย้งกัน

๒๑ เมษายน ๒๕๔๖

๘ สมณะ...หาใช่...ไม่ได้ทำอะไร

ป็นพระนี่ยากนะ อยู่เฉย ๆ เขาก็หาว่าเกียจคร้าน โดยหาว่าไม่ว่าพระท่านกำลังทำงานที่แท้จริง งานหยุดนิ่ง คือ งานที่แท้จริง ดูเหมือนไม่ได้ทำอะไรแต่กำลังทำงานที่ยิ่งใหญ่ เหมือนผนังหรือเสาเรือนอยู่เฉย ๆ แต่จริง ๆ กำลังทำงานแบกคาน แบกหลังคาอยู่ แม้แต่หลังคาก็กำลังทำงานคอยกันแดด กันฝน กันลม หรือพื้นก็นึกว่าอยู่เฉย ๆ แต่กำลังแบกพวกเราอยู่ของบางสิ่งบางอย่างเห็นนิ่ง ๆ แต่กำลังทำงานทั้งนั้น

แผ่นดินอย่านึกว่าอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ทำอะไร แต่ว่าข้างในภายใต้พื้นโลกมันเคลื่อนไหวตลอดเวลา ภูเขา ต้นไม้ก็เช่นเดียวกันเหมือนอยู่เฉย ๆ แต่ก็กำลังทำงาน แม้แต่ดอกไม้ปักใส่แจกัน ก็ไม่ได้อยู่เฉย ๆ กำลังทำงาน ให้ความสดชื่น ให้ความสวยงาม แล้วก็ดึงดูดให้เราเข้าไปหา ไปดมไปดม เลื้อยผ่านึกว่าอยู่เฉย ๆ

ก็กำลังทำงาน คอยป้องกันความร้อน ความหนาว กันเหลือบ ยุง รื่น ไร แมลง คอยป้องกันความละอาย ปกปิดร่างกายให้เราอยู่ แวนตานีกว่าอยู่เฉย ๆ แต่ก็กำลังทำงาน ทำให้มองเห็นอะไรได้ ชัดเจน เพราะฉะนั้นอะไรบางอย่างดูเฉย ๆ อย่าไปมองว่า ไม่ได้ ทำงาน

พระก็เหมือนกัน เห็นนั่งนิ่ง ๆ ยืนนิ่ง ๆ สงบเสงี่ยมก็กำลัง ทำงาน แต่เป็นงานทางใจ งานที่แท้จริง จะยืนจะนอน พระ ทำงานทั้งนั้น แต่ดูเหมือนไม่ได้ทำงาน เหมือนผนัง เหมือนเสา เหมือนพื้น เหมือนคานรับหลังคา แต่นี้หมายถึงพระแท้ที่มี เป้าหมายของชีวิต ถึงแม้จะบวชช่วงสั้น ก็มุ่งทำพระนิพพานให้แจ้ง

สมณะ แปลว่า ผู้สงบกาย วาจา ใจ ทั้งความคิด คำพูด การกระทำ สงบเสงี่ยม สง่างาม บวชอย่างนี้ยอมพ้อยอมแม่ ปู่ย่า ตายาย หรือใครเขามาใส่บาตร เขาก็ได้บุญไปด้วยอย่างมากมาย

บุญจะเกิดตอนที่เห็นสมณะ เป็นพระแท้ คิดแบบพระ พูด แบบพระ ทำแบบพระ เรื่องศีล สมาธิ ปัญญา เรื่องหยุด เรื่องนิ่ง หรือสรุปย่อ ๆ ก็องค์พระ ดวงใส ๆ นั้นแหละ บุญเกิดขึ้นตอนนี้ จะได้บุญมากทีเดียว

โอกาสนี้โอกาสดี ได้มาบวชเป็นสามเณรที่วัดพระธรรมกาย ช่วงสั้น ๆ ดักดวงบุญกันให้เต็มทีเลย ลูกเณรอย่าไปชุกชน

เพราะเรามีโอกาสชนได้อีกตั้งนาน ตลอดชาติ ชนไปได้ถึงตอน
แก่นั่นแหละ แต่บวชช่วงสั้นช่วงนี้ ต้องไม่ชนก่อน ต้องเรียบร้อย
ก่อน

ถ้าหากว่า กล้ามเนื้อมันกำลังขยาย รู้สึกอยากยืดเส้นยืด
สายละก็ โน่นไปจับไม้กวาด จับเทพบุตรเทพธิดาแห่งความสะอาด
ก็คือผ้าเช็ดเท้า ผ้าเช็ดพื้น ทำความสะอาดวิมานให้สว่างไสว
กวาดลานวัดเสียงดังแกร็กทีหนึ่ง เทวดาหันมามองแล้วชื่นใจ
เขาก็อนุโมทนาสาธุการ

บวชอย่างนี้ได้บุญมาก โยมพ่อโยมแม่ ญาติโยมก็ได้บุญมาก
จะไปชวนญาติโยมมาทำบุญอะไรก็เกิดกุศลศรัทธา เพราะเขา
อยากได้บุญอยู่แล้ว เพราะอยากไปสวรรค์ แม้ทรัพย์มีน้อยก็
อยากได้บุญมาก ๆ เขาพยายามเลือกนะ เหมือนไปตลาดแค่ซื้อ
ผลไม้ก็ยังเลือกผลไหนเน่มาาก ผลไหนเน่น้อย หรือไม่เน่า หรือ
ผลไหนดูแล้วเข้าท่าดี ญาติโยมจะทำบุญกับพระเณร เขาเลือก
ยิ่งกว่าผลไม้อีก เพราะฉะนั้น ลูกพระลูกเณรบวชช่วงสั้น ๆ นี้
ต้องเป็นพระแท้เณรแท้ เป็นเนื่อนาบุญให้กับญาติโยม

๙ เกื้อกูลกัน จรรโลงธรรม

Lกิดมาชาติหนึ่งชีวิตหนึ่ง เราทำได้อย่างเดียว ถ้าเป็นคฤหัสถ์ก็ต้องทำมาหากินกันไปจะให้มาศึกษาธรรมะจนกระทั่งถึงขั้นละเอียดนี้ยาก เพราะฉะนั้นก็ต้องอาศัยผู้ที่เห็นภัยในวัฏสงสาร เพราะท่านออกบวชแล้ว หมดความจำเป็นในการใช้ชีวิตในเพศคฤหัสถ์ ก็สนับสนุนท่านให้ท่านได้ทำความเพียร ท่านก็จะได้เรียนรู้เรื่องพระธรรมคำสอน เรื่องการปฏิบัติธรรม แล้วก็นำความรู้มาถ่ายทอดให้โยมฟัง โยมกลับมาเหนื่อย ๆ จากการงานก็จะได้ฟังธรรม พระฝากท้องเอาไว้ให้โยม โยมก็ฝากเรื่องจิตใจเอาไว้กับพระ พระ

ฝากกาย โยมฝากใจ ก็ช่วยเหลือเกื้อกูลกันอย่างนี้

อย่าไปมองว่า พระเอาเปรียบสังคม เพราะท่านก็ทำประโยชน์ โดยทำหน้าที่เป็นครูสอนศีลธรรม และก็เป็นแบบอย่างที่ดีของคนดีที่โลกต้องการ และเป็นแหล่งแห่งความรู้ แหล่งแห่งเมื่อนานบุญ ที่จะสอนเรื่องความเป็นจริงของชีวิต ต้องแบ่งหน้าที่กันทำ

เพราะฉะนั้นใครมองแคบ ๆ ตื้น ๆ ว่า พระเอาเปรียบสังคม เล็กคิดชะ เล็กมองกันอย่างนั้น ให้มองใหม่ พระเป็นพระ ก็ต้องทำแบบพระ โยมเป็นโยม ก็ต้องทำแบบโยม

พระเป็นครูสอนศีลธรรมที่ราคาถูกที่สุดปีหนึ่งก็มีผ้าแค่ ๓ ผืน เปลี่ยนปีละชุด โยมเปลี่ยนวันละชุด อาหารวันละมื้อ บางแห่ง ๒ มื้อ แต่มื้อเช้าเบา มื้อเพลหนัก ตอนเย็น ๆ ก็มีน้ำปานะเพื่อไม่ให้กระเพาะมันว่าง ก็แค่นี้ แต่โยมวันละหลายมื้อ ทั้งเช้า ทั้งเที่ยง บ่าย เย็น กลางคืน บางทีต่อรอบดึกอีก ไปดูอาหารเข้าที่แท้จริง บางวัดหลวงพอไปเห็นมา ทั้งปลื้มขนลุก ทั้งสลดใจ มียู่คราวหนึ่งไปอยู่ปริวาส ตอนบ่ายก็ตระเวนตามวัดวาอาราม บางวันก็ไปตอนเช้า ตระเวนไปเจอวัดหนึ่งตอนเพลพอดี

สมภารอยู่วัดรูปเดียว กำลังฉันอาหาร ท่านนิมนต์หลวงพ่อดฉันด้วย ก็ปฏิเสธว่า “ฉันมาแล้ว” และขอบพระคุณท่านไป เพราะตอนช่วงนั้นฉันมื้อเดียว ที่ชนลุกเพราะว่า เห็นกับข้าวของท่านมีปลาเค็มเล็ก ๆ ครึ่งซีก แต่ท่านยังมีจิตใจงาม นิมนต์เราฉันดีใจที่ท่านมีจิตใจงาม แต่สลดใจว่า อาหารพระทำไมมีแค่นี้ คือไปเห็นอาหารที่เขาเลี้ยง ขอภัยนะนี่เรื่องจริง สุนัขเลี้ยงในห้องแอร์ อาหารแพงกว่าเลี้ยงพระอีก ทั้ง ๆ ที่พระเป็นแหล่งเนื้อนาบุญ สุนัขไม่ใช่เนื้อนาบุญ ไม่ใช่บุญเขต ไม่เชื่อไปอ่านดูเถิด เลี้ยงสุนัขก็ได้แค่ร้อยชาติ แต่เลี้ยงพระได้บุญอสงไขย อัปมาณังติดกันไปนับภพนับชาติไม่ถ้วน

พระฉันอาหารแค่เป็นมื้อ ๆ แต่เป็นครูสอนศีลธรรม และยังโดนค่อนข้างอดเรื่อย ๆ เลยว่า เอาเปรียบสังคม ไม่ช่วยเรื่อง

เศรษฐกิจ ที่จริงท่านก็ไม่ได้ช่วยทางตรง คือ ไม่ได้ไปทำมาหากิน แต่สอนคนให้ขยัน ให้อดออม ให้รู้จักใช้เงิน อบายมุขอย่าไปเล่น คบคนให้เป็น แล้วใครมีทุกข์ร้อนก็พลอบกันไป ให้กำลังใจกันไป ให้คำแนะนำที่ดี

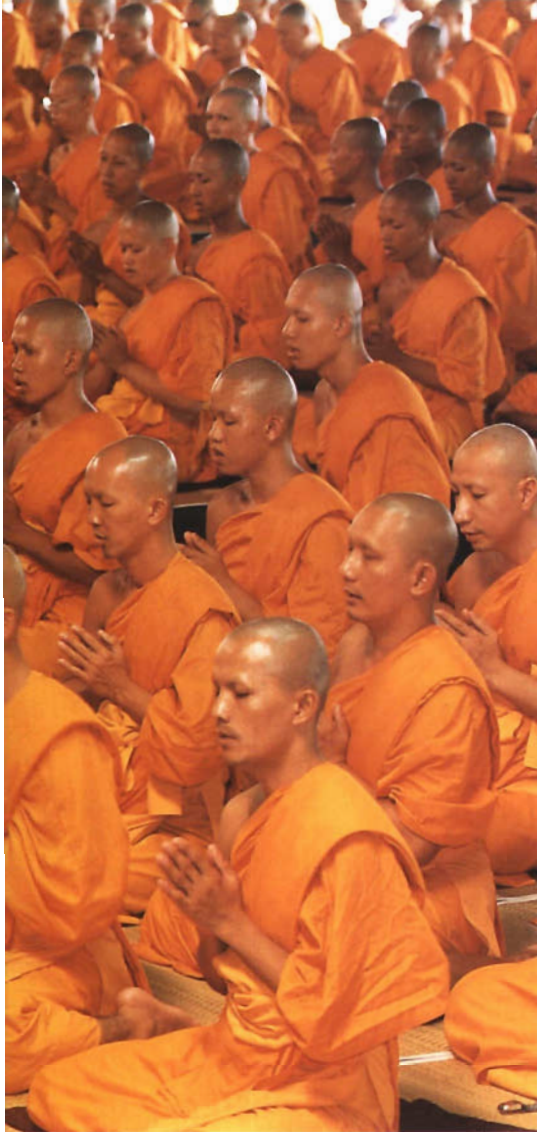
บางวัดเขาไปเกณฑ์ให้ท่านดูดวง ท่านก็เอาดวงมาปลอบใจ วันนั้นวันนี้จะดี อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ท่านก็ปลอบใจ ให้กำลังใจ จนกระทั่งเขามีกำลังใจไปทำมาหากิน หรือสอนให้เลิกอบายมุข เป็นการปิดช่องโหว่ หา เก็บ และก็ใช้อย่างประหยัดอดออม ใน สิ่งที่สำคัญ และสิ่งที่ไม่จำเป็นอย่าเอาไปใช้ อย่างนี้ก็รวบแล้ว นี่ เป็นการช่วยเศรษฐกิจทางอ้อม สอนให้ขยัน ให้ซื่อสัตย์ ให้

กตัญญูรู้คุณคนให้มีเมตตาธรรมซึ่งกันและกัน ให้ไม่ตระหนี่ความรู้
และสอนคุณธรรมอีกมากมายหลายอย่าง ซึ่งทำให้ลดค่าใช้จ่าย
ลงไป การลดค่าใช้จ่ายก็คือการเพิ่มรายได้ อย่างนี้ถือเป็นการ
ช่วยเศรษฐกิจทางอ้อมนะ

๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๖

๑๐ ภิกษุสามเณร
คือ ผู้ให้แสงสว่างแก่โลก

ชีวิตในสังสารวัฏอันตรราย
มีภัยมาก ภัยในออบาย
เป็นสัตว์นรกโลกันตร์ ในอุส
สทนรก ในยมโลก อสุรกาย
เปรต สัตว์เดรัจฉาน นี่มีทุกข์
มาก ๆ เลย แต่มนุษย์มองเห็น
ได้ภูมิเดียว คือ ภูมิของสัตว์
เดรัจฉาน ภูมิมนุษย์ก็มีความ
ทุกข์ทรมานแบบมนุษย์ ไม่ว่า
จะเกิดเป็นชนชั้นไหนก็ตาม
ล้วนแต่มีทุกข์ มีโทษ มีภัยทั้งนั้น
มีเกิด แก่ เจ็บ ตาย มีความ
พลัดพรากจากสิ่งที่เป็นที่รัก
ประสบในสิ่งที่ไม่เป็นที่รัก
ปรารถนาอะไรไม่ได้อย่างนั้น
เป็นต้น แล้วการดำเนินชีวิตก็

ไม่ค่อยจะสมบูรณ์ มันกะพร่องกะแพรง ถ้าไม่รู้เรื่องชีวิต...อันตรราย

โลกจะไม่มีวันขาดแคลนมนุษย์ เพราะโลกเป็นเหมือนจุด
กลาง มาจากสุคติภพบ้าง ทุกคติภพบ้าง หมุนเวียนกันมาเกิดใน
โลกมนุษย์ แต่พอมาเกิดใหม่แล้วก็ลืม ระลึกชาติเก่าไม่ได้ว่า
ก่อนมาเกิดมาจากไหน ไม่รู้เรื่องเหตุเรื่องผล ทำไมชีวิตประจำ

วันจึงประสบปัญหา มีสุขมีทุกข์อย่างนี้ เพราะเหตุเพราะผลอะไรก็ไม่ว่า ความไม่รู้นี้แหละเป็นอันตรายอย่างใหญ่หลวงสำหรับชีวิต เพราะว่ามีโอกาสดำเนินชีวิตที่ผิดพลาดได้ ผลก็คือไปอบาย

ทุกข์ในอบายมันมากมายมหาศาลและก็ยาวนาน ชีวิตในเมืองมนุษย์สั้น แต่ในโลกนั้นยาวนานมากจนเรานึกไม่ถึง และก็ทุกสิ่งที่เรากระทำ ไม่ว่าทางกาย วาจา ใจ แม้เพียงเล็กน้อยล้วนมีผลทั้งสิ้น แต่ว่ามนุษย์ส่วนใหญ่ไม่ค่อยจะรู้เรื่อง ได้ยิน ได้ฟัง เรื่องนรก สวรรค์ กฎแห่งกรรม ก็ไม่ค่อยจะเชื่อกัน ดื้อดึงบ้าง ดื้อด้านบ้าง

เพราะฉะนั้นโลกจึงจำเป็นต้องมีผู้รู้ คอยเป็นแสงสว่างส่องทางชีวิตให้กับชาวโลก ผู้รู้ที่สำคัญที่สุด คือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กับพระอริยสาวก พระอรหันต์ทั้งหลาย เป็นผู้รู้ที่แท้จริงดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะไปพระนิพพาน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงรู้เรื่องราวตลอดหมด เรื่องการระลึกชาติหนหลัง หรือเรื่องกฎแห่งกรรม การทำอาสวะให้สิ้นหรืออย่างน้อยจะอยู่ในโลกนี้อย่างไรถึงจะปลอดภัยจากอบายภูมิหรือท่องเที่ยวใน ๒ ภูมิ คือ มนุษย์โลกกับเทวโลก

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดับขันธปรินิพพานไปแล้ว ก็เหลือเพียงคำสอนของพระองค์เป็นสิ่งแทนตัวท่าน คำสอนนี้สำคัญเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตว่า จะอยู่ในโลกนี้อย่างไรถึงจะปลอดภัย และมีชัยชนะ มีสุขทั้งขณะมีชีวิตและละโลกไปแล้วหรือจะท่องเที่ยวในสังสารวัฏก็ยังสามารถประคองตัวไม่ให้ไปอบายได้

คำสอนของพระพุทธองค์มีความสำคัญมาก แต่พระธรรมคำสอนนี้หากปราศจากผู้ทรงจำเอาไว้ มีก็เหมือนไม่มี ต้องมีผู้ทรงจำ ได้ศึกษา ได้ฝึกฝน ได้ปฏิบัติ จนกระทั่งเข้าอกเข้าใจเรื่องราวของชีวิต ทำตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งเป็นแสงสว่างส่องทางชีวิตแก่ชาวโลก แล้วก็แนะนำประคับประคองกัน ให้ชาวโลกดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้อง

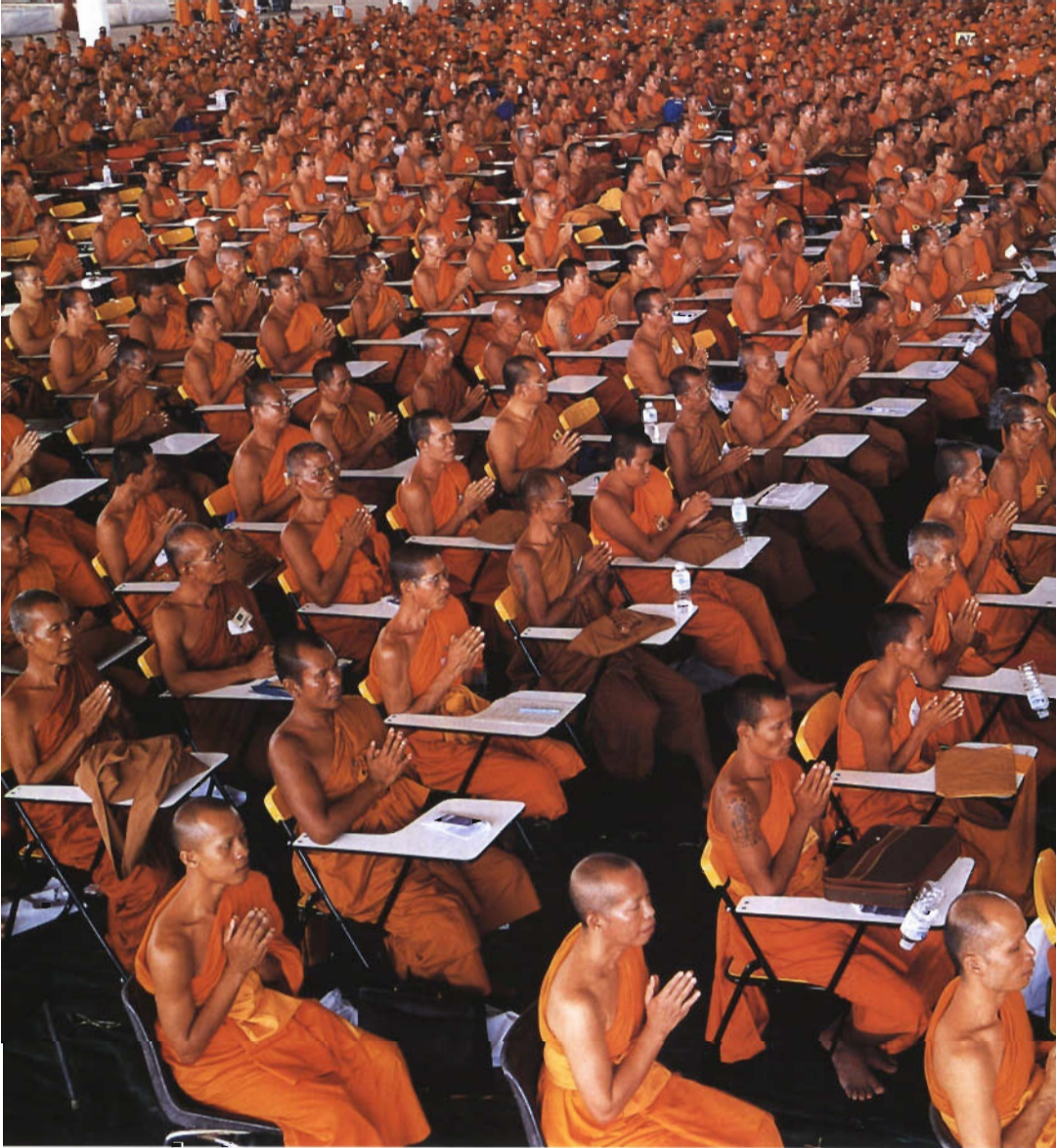
พระสงฆ์สามเณรนี้สำคัญ เป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร เห็นแล้วก็เบื่อหน่ายกลัวภัย และเมื่อได้ศึกษาธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว เกิดกุศลศรัทธาก็ออกบวช และประพฤติตามพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศึกษาทรงจำคำสอนของพระบรมศาสดาเอาไว้ เพื่อตัวเองและเพื่อชาวโลก

เพราะฉะนั้นโลกจะขาดแคลนภิกษุสามเณรไม่ได้ ถ้าขาดแคลนแล้วโลกก็มืด เหมือนโลกไม่อาจขาดแคลนดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาวได้ แม้มีแสงสว่างที่เกิดจากฝีมือมนุษย์ก็ตาม แต่โลกก็ยังจำเป็นจะต้องมี ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว ชีวิตมนุษย์ยิ่งกว่านั้น จำเป็นจะต้องมีผู้รู้แนะนำ ไม่อย่างนั้นก็ทำไม่ถูก เพราะฉะนั้นโลกขาดพระภิกษุสามเณรไม่ได้ ดังนั้นภิกษุ

สามเณรก็เหมือนกับเป็นนักรบแนวหน้าแห่งกองทัพธรรมที่จะเป็นผู้ให้แสงสว่างต่อชาวโลก ซึ่งมนุษย์จะหมุนเวียนมาเกิดกันอีกจากอบายก็มี สุตติโลกสววรรค์ก็มี เพราะฉะนั้นพระเณรสำคัญมาก ๆ ที่เดียว

เราก็ควรจะปิติ และภาคภูมิใจในการเป็นพระเป็นเณรของเราว่า เราได้มาอยู่ ณ จุดที่สำคัญที่สุด โลกขาดเราไม่ได้ ขาดก็พลาต ควรพึงพอใจในเพศนี้ หวงแหนและรักษาเอาไว้ให้สุดชีวิต นี่เป็นสิ่งที่ลูกพระลูกเณรจะต้องระลึกนึกถึงเสมอ

๖ พฤษภาคม ๒๕๔๖

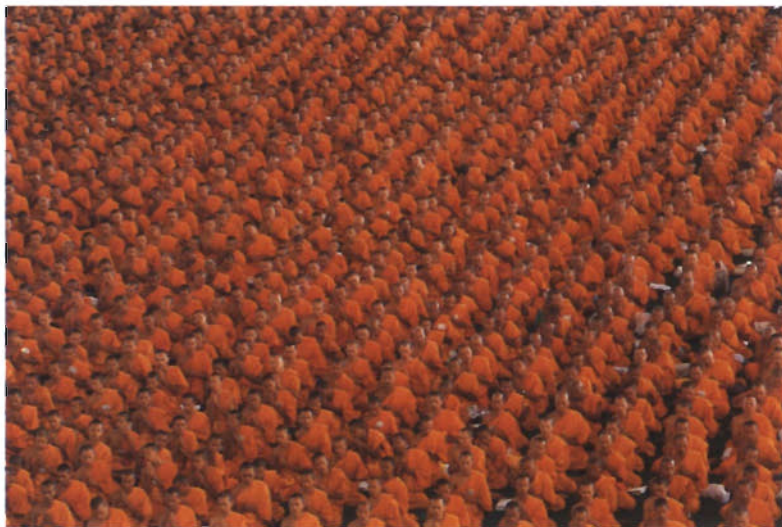
๑๑ ถ้าวัดกับหมดทั้งโลก...?

ชีวิต สมณะเป็นชีวิตที่เป็นต้นบุญต้นแบบ เป็นชีวิตที่ใกล้เคียงสมุรณที่สุด เพราะชีวิตจะสมุรณได้ต้องอยู่ในเพศสมณะ ชีวิตยังเรียบง่าย จะเป็นชีวิตที่มีความผาสุก และทรงพลัง มีความรอบรู้ ถ้าชีวิตซับซ้อนอะไรก็ยุ่งเหยิง วุ่นวาย อย่างพระลัมมา ลัมพุทธเจ้าของเรา พระองค์ทรงสละชีวิตที่ซับซ้อน มาใช้ชีวิตที่เรียบง่าย ในที่สุดพระองค์ก็ได้เข้าถึงพระนิพพาน เพราะไม่มีอะไรเป็นเครื่องกั้ววลใจจะเป็นกลาง ๆ สบาย ๆ หากทุกคนมีชีวิตที่เรียบง่าย การปฏิบัติธรรมจะได้ผลดี ใจ

หยุดนิ่งได้ง่าย

มีคนถามว่า “ถ้าเกิดบวชกันทั้งโลกจะว่อย่างไร” แต่เขาถามแบบประชดประชัน หรือกระแนะกระแหน หรืออะไรก็ไม่ทราบ

ก็คงเป็นห่วง ถ้าบวชกันหมดโลกแล้วใครจะใส่บาตร แต่ก็ก็เป็นคำถามที่น่าคิด

หลวงพ่อก็เลยถามว่า “ที่ถามมานี้ คุณจะบวชหรือเปล่า ถ้าคุณยังไม่บวชก็แสดงว่า ทั้งโลกยังขาดหนึ่งคน สมมุติว่าบวช ถ้าบวชได้ทั้งโลกนี้แสดงว่า ทุกคนในโลกมีบุญมาก ๆ เพราะที่บวชหมดทั้งภพมีแต่ในพระนิพพาน มีพระเต็มไปหมดเลย ไม่มีอุบาสก อุบาสิกาเลย แต่ในเมืองมนุษย์บวชหมดก็เป็นนิพพานในเมืองมนุษย์ แล้วใครจะใส่บาตรถ้าเกิดบวชกันทั้งโลก ก็ต้องถือเป็นความอัศจรรย์ของโลก เทวดาก็จะต้องมาใส่บาตร” ตอบเขาไปอย่างนี้

เขาบอก “ไม่เชื่อ...”

“ไม่เชื่อลองมาบวชสิ”

ถามต่ออีก “ถ้าเกิดบวชไปแล้วไม่มีเทวดามาใส่แล้วจะทำอย่างไร”

“ถ้าไม่มีเทวดามาใส่ เราก็สึก สึกแล้วก็ไปหุงข้าวหุงปลา มาเลี้ยงพระที่ยังไม่ได้สึก มันก็จบ” ก็คุยกับเขาเล่น ๆ สนุก ๆ กันไป

นี่ถ้าบวชกันทั้งโลกได้ จะเป็นเรื่องอัศจรรย์ทีเดียว หลวงพ่ออยากให้เป็นอย่างนั้น แต่ยังไม่เป็นอย่างนั้น ถ้าเป็นอย่างนั้น รั้ววิมานจะได้เลย แล้วถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ๆ จะมีเทวดามาใส่บาตร อย่างว่าแต่บวชทั้งโลกเลย แค่บวชเอาจริงเอางี้ แล้วรักที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง จะอยู่ในป่า ในเขา เทวดายังมาใส่บาตร นี่เป็นเรื่องจริง ๆ ที่เกิดขึ้นแล้วกับเนื่อนานูญบางรูป

๒๒ เมษายน ๒๕๔๖

๑๒ สมณะ...ผู้สงบนิ่งภายใน

เรื่องของกฎแห่งกรรมเป็นเรื่องที่เราจะต้องศึกษา ศึกษาแล้วจะพบว่า ทุกการกระทำไม่ว่าจะเจตนาหรือไม่เจตนา ล้วนตกอยู่ในกฎแห่งกรรมทั้งสิ้น เหมือนไฟ ใครจับก็ร้อน ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ จะเจตนาจับหรือเผลอไปจับก็ร้อน หรือเอาเสี้ยนมาทิ่มแทง เจตนาทิ่มก็เจ็บ หรือแฉ่งเท้าไปหาเสี้ยน ทั้งที่ไม่มีเจตนา ก็เจ็บ โดนประตูหนีบมือ จะเด็กหรือผู้ใหญ่ จะชาติไหนก็แล้วแต่เจ็บทั้งนั้น เช่นเดียวกันกฎแห่งกรรมไม่มีละเว้น ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ จะมีเจตนาหรือไม่เจตนา จะรู้หรือไม่รู้ก็ตาม ทุกการกระทำล้วนมีผลทั้งสิ้น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสมัยเป็นบรมโพธิสัตว์ พระองค์ทรงระลึกชาติได้ มองเห็นภัยในวัฏสงสาร เห็นว่า วัฏสงสารไม่มีจุดไหนที่ไม่เสี่ยงต่ออบายเลย ไม่ว่าจะเกิดเป็นคนชั้นสูง ชั้นกลาง ชั้นล่าง ถ้าไม่รู้เรื่องกฎแห่งกรรม อันตรายมาก ๆ ทุกคนเสี่ยงและมีสิทธิ์ไปอบายด้วยกันทั้งนั้น และพระองค์ก็เคยไปอบายมาแล้ว และก็ทรงพ้นจากภัยในสังสารวัฏนั้น

ภิกขุ แปลว่า ผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร สมณะ แปลว่า ผู้สงบ
กาย วาจา ใจ คือ พอเห็นภัยแล้วรู้สึกละทิ้ง ละทิ้งทั้งความคิด คำ
พูด และการกระทำ ไม่อยากให้เคลื่อนไหวเลย กายอยากจะนิ่ง ๆ
ใจอยากจะนิ่ง ๆ

ผู้ที่จะพ้นภัยในวัฏสงสาร จะพ้นจากกฎแห่งกรรมได้จะ
ต้องนิ่ง ๆ ต้องเป็นสมณะ แม้เป็นคฤหัสถ์ไม่ได้ครองผ้ากาสาว
พัสด์ก็เป็นสมณะได้ หากเข้าถึงความเป็นพระอรหันต์ภายใน
ก็ได้ชื่อว่า เป็นสมณะภายในได้ เหมือนอย่างท่านอนาถบิณฑิก

เศรษฐี มหาอุบาสกวิสาขา หรือท่านธัมมิกอุบาสกอย่างนี้ เป็น
ต้น แต่ถ้าหากเป็นบรรพชิต ก็เป็นสมณะทั้งภายในนอกภายใน
สงบทั้งภายในทั้งภายนอก จึงจะพ้นกฎแห่งกรรมได้ แต่ถ้ายัง
เคลื่อนไหว ยังวิ่งเต้น ยังทำโน่นทำนี่กันอยู่ มีสิทธิ์จะต้องเจอกฎ
แห่งกรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่เราต้องเจอกันอยู่แล้ว ที่ผ่านมาก็เจอ
ปัจจุบันก็เจอ บางทีอยู่กับความทุกข์จนชาชิน ก็เลยไม่รู้รู้สึก
อะไรมากมาย

เพราะฉะนั้นจะพ้นจากกฎแห่งกรรมได้ ต้องทำอย่างพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลาย หมั่นฝึกฝนกาย วาจา
ใจ อย่างน้อยให้เข้าถึงสมณะผู้สงบนิ่งภายใน เป็นโคตรภูบุคคล
หรือถ้าให้มั่นใจต้องเข้าถึงพระโสดาบัน เพราะว่าเกิดอย่างมากอีก
๗ ชาติ ก็พ้นจากวัฏฏะแล้วไปสู่อายตนิพพานได้

๑๐ เมษายน ๒๕๕๖

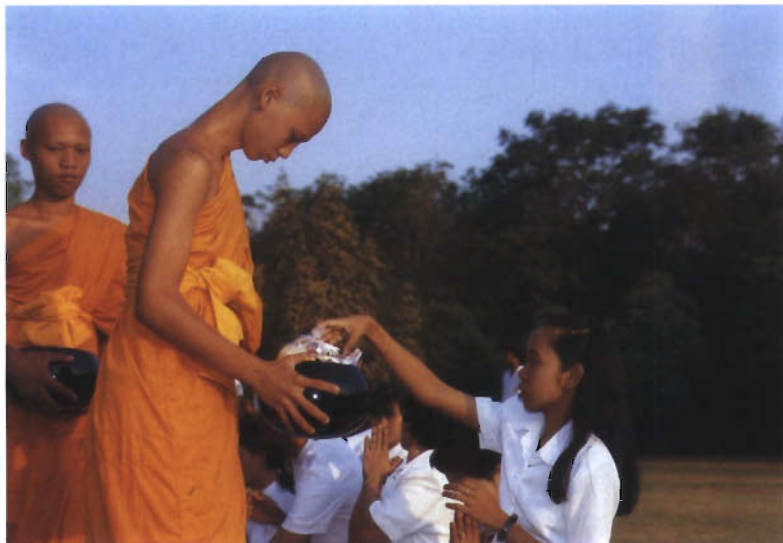

๑๓ กฎแห่งกรรม...
เรื่องที่ทุกคนต้องรู้

เรื่องกฎแห่งกรรมเป็นเรื่องที่ใครจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทุกคนในโลก ทุกระดับชั้น ทุกเพศ ทุกวัย ทั้งคนดีคนชั่ว และบรรพชิต พุทธบริษัท ๔ ก็หนีกฎแห่งกรรมไม่พ้น การกระทำทุกการกระทำทั้งที่ลับที่แจ้ง จะมีใครเห็นหรือไม่เห็นก็ตาม แต่กฎแห่งกรรมเขาเห็นและบันทึกติดเอาไว้

พระพุทธศาสนาจะเจริญรุ่งเรืองและมั่นคง พุทธบริษัท ๔ ทั้งภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา จะต้องศึกษาเรื่องกฎแห่งกรรมให้ดี แล้วก็ต้องเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม เพราะกฎแห่งกรรมมีมายาวนาน เริ่มต้นเมื่อไรไม่มีใครรู้ แม้แต่พุทธญาณ หรือญาณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ละพระองค์มาต่อ ๆ กัน นับพระองค์ไม่ถ้วน ยังหาเบื่องต้นไม่ได้ จะสิ้นสุดตรงไหนก็ยังไม่มีการทราบ

เพราะฉะนั้นก็เป็นเครื่องยืนยันว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ไม่ได้เป็นผู้บัญญัติกฎแห่งกรรม ตลอดแสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล ไม่มีเว้นเลยสักราย เป็นเรื่องที่น่าศึกษาทีเดียว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงไปเห็นด้วยพุทธญาณอันบริสุทธิ์ ด้วยบุพเพนิวาสานุสติญาณ กับจุดปปาตญาณ เวลาท่านนำชาดกหรือเรื่องราวต่าง ๆ มาสอนพระภิกษุ สามเณร หรือภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ท่านก็ต้องระลึกชาติไปดู แล้วนำมาสอนพระองค์ไปเห็นมาแล้วก็สังสารลัทธิโลก จึงนำมาสั่งสอนลัทธิโลกให้รู้เห็นเรื่องราวเหล่านี้ เพราะเป็นเรื่องสำคัญ ต้องศึกษากันเอาไว้ให้ดีทีเดียว ถ้าไม่ศึกษา...อันตราย

ถ้าพุทธบริษัททั้ง ๔ ได้ศึกษาเรื่องกฎแห่งกรรมและมีความเชื่อมั่น พระพุทธศาสนาก็จะเจริญรุ่งเรือง ชาวโลกก็จะได้รับประโยชน์สุขอันยิ่งใหญ่จากคำสอนของพระบรมศาสดา และจะดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง มีความสุขทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

ท่องเที่ยวอยู่ใน ๒ ภพภูมิ คือ ในมนุษยโลกกับเทวโลก ไม่ต้อง
แวะเวียนไปในอบายเลย

เพราะฉะนั้น พระณรควรจะศึกษาเรียนรู้เรื่องกฎแห่ง
กรรมว่า เป็นของมีจริง เป็นเรื่องสำคัญ ศึกษาแล้วก็จะเกิดหิริ
โอตตปปะ เกิดความละอายต่อบาปและความกลัวต่อผลของบาป
คือละอายที่จะทำบาปว่า คนอย่างเราเป็นนักบวชแล้ว ถ้าไป
ทำบาปทั้งที่ลับที่แจ้ง มันเสียศักดิ์ศรี ทำไม่ได้ เกิดความละอาย
ที่จะทำ และก็กลัวด้วย หรือพอรู้สึกกลัว ไม่ค่อยจะอายแล้ว ก็
ต้องกลัวต่อผลของบาปที่จะเกิดขึ้นทั้งในปัจจุบัน คือ ความ
เร่าร้อนใจ ทุกข์ใจ เพราะเก็บเรื่องนั้นเอาไว้คนเดียว กับผลของ
บาปในปรโลกอีกยาวนาน

ถ้ากลัวแล้ว ก็ไม่ทำบาป เมื่อไม่ทำบาป ก็อยากประพฤติ
ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ถ้าถูกต้องตามพระธรรมวินัย ก็เป็นที่
ตั้งแห่งศรัทธาของมหาชน ของอุบาสก อุบาสิกา ของชาวโลก
ทั้งหลาย ที่ยังไม่เลื่อมใสก็จะเลื่อมใส ที่เลื่อมใสแล้วก็เลื่อมใสยิ่ง
ขึ้น ถ้าหากอุบาสก อุบาสิกา ศึกษาด้วยก็ยิ่งละอายต่อบาป และ
กลัวต่อบาป เกิดหิริโอตตปปะขึ้นมา ก็จะละชั่ว ทำดี และทำใจ
ให้ผ่องใส

พระก็จะทำหน้าที่ของพระและเป้าหมายของพระให้สมบูรณ์
เป้าหมาย คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง หน้าที่ก็คือ ศึกษาฝึกฝน

แล้วก็อบรมสั่งสอนผู้อื่น เป็นทั้งต้นบุญต้นแบบ ครูสอนศีลธรรมนี้ต้องเกื้อกูลอย่างนี้

เพราะฉะนั้น เรื่องกฎแห่งกรรมต้องเรียนให้ลึกซึ้ง ถ้าหากว่านักบวชไม่เชื่อเรื่องนี้แล้ว คฤหัสถ์จะเชื่อได้อย่างไร และเมื่อต่างคนต่างไม่เชื่อ ความเดือดร้อนก็จะเกิดขึ้น โยมก้ไม่มีที่พึ่ง ไม่รู้จะพึ่งใคร ก็ต้องไปพึ่งผี พึ่งเจ้า พึ่งต้นไม้ พึ่งจอมปลวก พึ่งจิ้งจก ๒ หาง ปูปลาไหล ปูเต่า เต่ามาก็กราบเต่า กราบปลาไหล กราบจิ้งจก ๒ หาง งู ๒ หัว วัว ๕ ขา อะไรอย่างนี้ พอเป็นอย่างนี้วัดร้างก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ คฤหัสถ์ก็ขาดแหล่งแห่งนี้อนาบุญ

น่าเสียดายความตั้งใจเดิมของบรรพบุรุษที่มีความปรารถนาดีต่อลูกหลาน ช่วยกันร่วมแรงร่วมใจสร้างวัดกันมา ตั้งใจจะให้เป็นอารามที่อยู่อาศัยของผู้ประพฤติพรหมจรรย์ ผู้เป็นเนืองนาบุญอายุพระพุทธศาสนา เป็นแหล่งสอนศีลธรรม และก็แหล่งเนืองนาบุญให้เขาได้ดักดวงบุญ

วิธีแก้วัดร้างก็มีวิธีการตั้งมากมาย อย่างผู้ที่ปลดเกษียณแล้วก็ไปบวช และยังผู้ที่เคยรับผิดชอบงานพระพุทธศาสนา แจ่มแจ้งเรื่องพระ เรื่องเจ้า เรื่องวัด เรื่องพระพุทธศาสนา มีความชำนาญ พอเกษียณแล้วก็ไปเป็นสมภารที่วัดร้างได้เลย

สมัยก่อนเวลาเขารบทัพจับศึก พอกลับมาแล้ว นักรบต้องออกบวช เพื่อทำใจให้เป็นบุญแล้วก็อุทิศบุญกุศลไปให้คู่ต่อสู้ ซึ่ง

ไม่เคยโกรธเคืองกันเลย แต่แล้วอยู่ ๆ ก็ต้องมาฆ่าฟันกัน บางท่านบวชตั้งหลายครั้ง ซึ่งไม่เป็นข้อห้ามอะไร จะบวชกี่ครั้งก็ได้ นี่ก็เป็นวิธีแก้ปัญหาวัดร้างอีกทางหนึ่ง

หรือเวลาปิดภาคเรียน นักเรียน นิสิต นักศึกษา จัดบวชภาคฤดูร้อนหมุนเวียนกันไป แทนที่จะอยู่วัดที่ตัวบวช ก็ไปอยู่ที่วัดร้าง ทำความสะอาด ปัดกวาดเสนาสนะ เสนาสนะก็สร้างอย่างเรียบง่าย และก็สวดมนต์ไหว้พระ เจริญภาวนา ศึกษาธรรมะกันไป เต็มวัดร้างก็จะเป็นวัดรุ่ง ก็จะเป็นแหล่งเนืองนา บุญขึ้นมาอีกแห่ง แสงสว่างของศีลธรรมก็จะเกิดขึ้น นี่ไม่ได้ยากเลย

บวชเป็นพระ...มีความสุข แต่ว่าต้องเข้าใจงานของพระ คือ พระต้องเข้าใจงานของพระ โยมก็ต้องเข้าใจงานของพระด้วย พระแต่เดิมก็เป็นคฤหัสถ์ มีชีวิตเหมือนชาวโลก ต้องทำมาหากินเหมือนนกเหมือนกาอย่างนั้น แต่เห็นภัยในวัฏสงสารก็ออกบวช บวชแล้วก็ต้องทำแบบพระ คือ เว้นกิจแบบฆราวาส จะให้มาทำแบบฆราวาสไม่ได้ เพราะท่านเป็นพระ

๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๖

๑๔ พระ คือ ผู้ที่เห็นภัยในวัฏสงสาร

พ

ระพุทธศาสนามี
ความสำคัญ
สำหรับทุก ๆ ชีวิตในโลก มีความสำคัญมาก คอยบำบัด
ทุกข์บำรุงสุขให้แก่สรรพสัตว์
ทั้งหลาย เป้าหมายอันสูงสุด
ของพระพุทธศาสนา คือ
ความหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ
พระพุทธเจ้าสร้างบารมีกันมา
นับภพนับชาติไม่ถ้วน มี
เป้าหมายเพื่อจะพ้นทุกข์ ให้
หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ
เพราะเห็นภัยในวัฏสงสาร

ภัยในวัฏสงสารนี้เห็นยาก
ไม่ใช่จะเห็นได้ง่าย ๆ เพราะ
คำว่า วัฏสงสาร มันต้องรวม

กันในกลุ่มภพ รูปภพ อรูปภพ และในโลกันตร์ จะต้องเห็นภัย
ตลอดหมด เกิดมาเป็นมนุษย์ ถ้าไม่รู้วิธีการดำเนินชีวิตและก็ไม่
เห็นภัยในวัฏสงสารนี้อันตราย และยิ่งเราไม่รู้ตัวว่า ตกอยู่ในกฎ
แห่งกรรม หรือกฎของไตรลักษณ์ ยิ่งอันตรายมากทีเดียว
เพราะว่าอะไรนิดอะไรหน่อยก็ปรับคดี ทั้งความคิด คำพูด การ

กระทำ เผลอทำบาปอกุศลกรรมแม้เพียงเล็กน้อยล้วนมีผลทั้งสิ้น และทำผิดหนึ่งก็ต้องไปใช้กรรมในอบายยาวนานทีเดียว

ผู้ที่อยู่ในโลกนี้ที่ยังสนุกสนานเพลิดเพลิน เพราะไม่เห็นภัยในวัฏสงสาร ทั้ง ๆ ที่ตัวผ่านมาแล้วในอบายภูมิ แต่พอมาเกิดใหม่ก็ลืม แล้วภาพข้างหน้า ภาพของอบายก็มองไม่เห็น เห็นแต่สัตว์เดรัจฉานก็ไม่รู้ว่า นั่นคือหนึ่งในอบายภูมิ นึกว่าเกิดมาเพื่อให้มนุษย์ได้กินได้ใช้งาน คิดอยู่แค่นี้เพราะเห็นแค่นี้ แต่ความจริงแล้วสัตว์เดรัจฉานเป็นหนึ่งในอบายภูมิ ซึ่งตัวก็เคยไปเกิด แต่ตัวไม่รู้

กระทั่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงไปรู้ไปเห็น จึงนำมาบอกนั่นแหละ ถึงจะเข้าใจได้ แต่บางพวกเมื่อไม่ได้พบพระพุทธเจ้า ก็ยังไม่เห็นภัยในวัฏสงสาร พวกนี้ก็จะมักจะไปอบาย นี่อันตรายอันตรายมาก ๆ ที่เดียว

พระ คือ ผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร ต้องถือว่าเป็นยอดมนุษย์ทีเดียวที่เห็นภัยในวัฏสงสาร แล้วก็ปลีกตัวออกจากเครื่องกังวลทั้งหมด มาแสวงหาหนทางพ้นทุกข์ เพราะถ้าคลุกคลีกันอยู่ในโลก จะไม่มีเวลาที่จะมาศึกษาเรื่องความจริงของชีวิต

ความจริงของชีวิตจะศึกษาได้ ก็ต่อเมื่อปลอดกังวลใจจะต้องไม่มีห่วงใยในคน สัตว์ สิ่งของ ทรัพย์สินเงินทอง สมบัติ

ต่าง ๆ ต้องปลอดกังวล แล้วก็ต้องฝึกใจหยุดใจนิ่ง จึงจะเข้าถึง
พระรัตนตรัยในตัว ถึงจะมีรู้ มีญาณ มีธรรมจักขุ มีญาณทัสสนะ
เกิดขึ้นนั้นแหละ จึงจะเห็นภัยในวัฏสงสาร ต้องปลีกตัวออกมา
อย่างนั้น จึงจะเห็นทางหลุดทางพ้น

การหลุดพ้นเป็นเป้าหมายของทุก ๆ ชีวิต ถ้ายังติดอยู่ใน
ทรัพย์ ในสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ ก็จะไม่เห็นภัยในวัฏสงสาร
ต้องไม่ติดสิ่งเหล่านี้ ถึงจะหลุดจะพ้นได้ เพราะฉะนั้นการ
หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะจึงเป็นเรื่องสำคัญมาก ถ้าไม่หลุดตรงนี้
ไม่พ้นตรงนี้ก็อันตราย

๒๖ เมษายน ๒๕๕๖

๑๕ เป็นพระต้องเห็นพระ

ก ว่าจะมาเป็นพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า
ต้องสละทั้งทรัพย์ อวัยวะ
และชีวิต เพื่อประพาศธรรม
กว่าจะบำเพ็ญบารมี ทานบารมี
ศีลบารมี เนกขัมมะ ปัญญา
วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน
เมตตา อุเบกขาบารมีให้ครบ
ถ้วนบริบูรณ์ ตั้งแต่บารมีชั้น
ธรรมดา บารมีชั้นกลาง
กระทั่งบารมีชั้นสูงอย่างน้อย
๒๐ อสงไขยแสนมหากัป
อย่างกลางก็ ๔๐ อสงไขยแสน
มหากัป อย่างสูงก็ ๘๐

อสงไขยแสนมหากัป กว่าจะได้มาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่
ใช่ง่ายเลย เพราะฉะนั้น ใครได้มาบวช ให้ปลื้มใจเถิด เรามาอยู่
ณ จุดที่ดีที่สุดแล้ว ให้ใช้วันเวลาให้ดีที่สุด

เป็นพระต้องปลอดกังวล ต้องไม่มีเครื่องรบกวนในใจ และก
อย่าไปชักศึกเข้าบ้าน บ้าน คือ เรือนกายเรือนใจของเรา อย่า
ไปดึงเอาเรื่องราว เอาความคิดอะไรต่าง ๆ ที่ทำให้เดือดเนื้อร้อนใจ
หรือทำให้หยุดนิ่งได้ยากเข้ามา เมื่อหยุดนิ่งยากมันก็ไม่เข้าถึงธรรม

ตอนช่วงนี้ต้องปลดปล่อยเครื่องกังวลทั้งหมด รักษาสุขภาพร่างกายให้แข็งแรง จิตใจปลอดกังวล ให้เบิกบาน ให้ชุ่มชื่น แล้วก็ทำหยุดทำนิ่งฝึกฝนอบรมไป แล้วก็เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวจนได้ ให้ภูมิใจในชีวิตสมณะให้ได้

ชีวิตนักบวชก็ทำเพียงแค่นี้ แต่มีอานิสงส์อันยิ่งใหญ่ทีเดียว ถ้าใจไม่เกาะเกี่ยวเรื่องอะไร ไม่มีอะไรมาเหนี่ยวรั้ง มันจะหยุดจะนิ่งอย่างเดียว เต็มวันเต็มคืน เต็มวันหมดเวลาแล้ว มีความสุขทุกวันเลย ไม่มีวันที่จะเบื่อหน่ายในเพศสมณะ ถ้าใจไม่ไปเกาะอะไรเลย เกาะแต่ธรรมะภายในอย่างเดียว

ฝึกใจให้หยุดให้นิ่ง ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน ทำกิจวัตรของนักบวช หลับตาลืมตาไม่ก็ทีก็มืดแล้ว ไม่มีเบื่อหน่ายเลย มีความสุข ฝึกปฏิบัติธรรมใหม่ ๆ นั่งไปหลับบ้าง ตื่นบ้าง ฟุ้งบ้าง มืดบ้าง เมื่อยบ้าง ก็ช่างมัน ทำกันไปทุก ๆ วัน จากฟุ้งมากก็มาฟุ้งน้อย จากฟุ้งน้อยก็ไม่ฟุ้ง จากนั่งหลับ ๆ เคลิ้ม ๆ ตอนหลังเริ่มสว่าง รู้สึกเริ่มโล่ง ๆ โปร่ง ๆ เบา สบาย ด้วยยายไม่่วงแล้ว ไม่เมื่อยแล้ว

แล้วก็มီးอะไรมาให้ดู เอ ...มันดวง หรือมันดาว หรือมันเดือน หรือมันตะวัน ก็ดูไปเรื่อย ๆ ดูไปจนกระทั่งใจมันนิ่งก็แน่ใจ อ้าว...ดวงนี้ ดวงดีหรือดวงไม่ดี ดวงดีก็ใส ดวงไม่ดีก็ขุ่น เราก็ดูไปเรื่อย ๆ ดูไปดูมา เตี้ยดวงก็เปลี่ยนเป็นกาย ดูไปดูมา ไปเรื่อย ๆ แล้วก็เห็นองค์พระ เราก็ตักดวงความสุข วันนี้สุขมาก วันนี้

สุขน้อย แต่ไม่สุขเลยไม่มีสักวัน ถ้าดูกันอย่างนี้ หลวงพ่อว่า ไม่มี
วัดร้าง จะเป็นวัดรุ่ง วัดไม่มีเหลือพระแค่รูปสองรูป เดี่ยวก็จะมี
เป็นสิบ หลายสิบ เป็นร้อย หลายร้อย เป็นพัน

พญาติโยมเห็นเราดูอย่างนี้ เขาก็อยากดูบ้าง...

เขาก็ถามว่า “นั่งดูอะไร”

บอกว่า “ดูพระ”

“ดูแล้วได้อะไร”

“ได้ความรู้กับความสุข”

“สุขอย่างไร”

“ก็สุขอย่างที่คุ้นไม่เคยเจอ”

เขาบอกว่า “เป็นพระ...สุขแห่งแล้ง”

“คุณสิ...สุขแห่งแล้ง ทั้งเปียกทั้งแฉะ...นี้สุขสดชื่น”

“แล้วได้ความรู้อะไร”

“ก็รู้ว่า ในตัวมีพระ”

“แล้วเป็นไง”

“พอเข้าถึงองค์พระภายในเดี่ยวอะไรก็ได้ทั้งนั้น”

ถ้าดูอย่างนี้ทุกวัดนะ ไม่มีร้าง มีแต่วัดรุ่ง แล้วพญาติโยมก็
อยากจะมา เราก็คุยว่า เป็นโยมนั่งดูก็ได้ระดับหนึ่ง แต่ถ้ามาเป็น
พระได้อีกระดับหนึ่ง ก็ค่อย ๆ คุยกันไป โยมเขาอยากได้นุญ
อยากทำบุญ เพราะเขามีเชื้อที่จะทำบุญอยู่แล้ว เขามีน้อยก็

อยากได้บุญมาก เขามีมาก เขาก็อยากได้บุญมากขึ้น ทำอย่างไร
ถึงจะได้บุญมาก เขาก็เข้ามาถาม เขาก็ทำบุญกับพระที่มีพระ
พระที่เห็นพระ พระที่ไม่เห็นพระ เขาก็ไม่อยากทำ ถ้าพระเห็นพระ
เขาก็อยากทำ เพราะทำแล้วมีความสุข ปลื้มอกปลื้มใจ ต่างคน
ต่างก็ได้บุญกันไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ไม่มีวัดร้าง มีแต่วัดรุ่ง

๒๖ เมษายน ๒๕๔๖

๑๖ เสียงสะท้อน

ห ลวงพ่อดีใจที่เกิดการ
ต้นตัว เรื่อง การ
ปรับปรุงการคณะสงฆ์ให้
เคร่งครัดในพระธรรมวินัย มี
นโยบายจะคัดลัษชีออก
เหลือแต่ลัษชี คือ พระดี ๆ
เอาไว้ แต่วิธีการตรงนี้ต่าง
หากที่จะต้องพิจารณา ถ้าทำ
แบบพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ
มีแต่ทาน ศีล ภาวนา ศีล สมาริ
ปัญญา อริศีล อริจิต อริปัญญา
อย่างนี้ดีมากเลย แต่จะได้หรือ
เปล่า ตรงนี้เป็นสิ่งที่ควรนำไป
พินิจพิจารณา

พระเถรทั่วประเทศ จริง

ๆ ท่านมีเชื้อแห่งความดีอยู่ มีบารมีที่มาเป็นนักบวช แต่ว่าขาด
การศึกษา แล้วก็รอโอกาสที่จะได้ศึกษาคำสอนดั้งเดิมของพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า จะศึกษาเองบางทีแม้มีตำรา แต่ขาดผู้รู้ไปสอน
ก็ไม่รู้ว่สิ่งทีตัวเรียนรู้นั้นถูกหรือผิด

เพราะฉะนั้นระหว่างรอคอยผู้ที่จะมาสอน ท่านก็ทำอย่าง

อื่นไปก่อน ก่อสร้างบ้าง สงเคราะห์โลกบ้าง ดูหมอบ้าง เป็นหมอดู หมอยา ทำน้ำมนต์ แจกของขลัง ทำโน่นทำนี่ทำอะไรสารพัด เรื่อยไป วัดอุประสงค์ก็เพื่อรักษาครุฑาญาติโยม เพราะกำลัง รอคอยผู้มีบุญที่มีภูมิรู้ภูมิธรรมสูงไปสั่งสอนอบรมอยู่

เพราะฉะนั้นแทนที่จะคัดลัทธิออกจากลัทธิ ซึ่งมันคัดยากนะ ใช้วิธีผลิตครูไปสอนเลย ครูที่จะไปสอนจะต้องทำตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าครบถ้วนบริบูรณ์เป็นต้นบุญต้นแบบอุดมไปด้วยศีล สมาธิ ปัญญา หรืออย่างน้อยก็แจ่มแจ้งในระดับหนึ่ง มีข้อวัตรปฏิบัติ ปฏิปทาที่น่าเคารพ น่าเลื่อมใส ไม่สับสนหรือ ไม่เคี้ยวหมาก ไม่อะไรต่ออะไรต่าง ๆ เอาครูอย่างนี้แหละไปสอน ซึ่งท่านอยากเรียนกันนะ

ผู้ที่เก็บรักษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ พระภิกษุสามเณร เราจะต้องทำนุบำรุงกัน เพราะฉะนั้นแทนที่จะมาลิตรอนให้เรียวลง ควรจะฟื้นฟูกำลังรบบหลักให้ต้นตัวขึ้นมา เป็นพระภิกษุสามเณรในอุดมคติ ย้อนยุคไปสู่สมัยพุทธกาล นำคำสอนดั้งเดิมมาสอน เพราะถ้าท่านไม่มีเชื้อบุญเก่ามาบวชไม่ได้

แม้แต่ในสมัยพุทธกาล พระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์ชีพอยู่ ก็ยังมีภิกษุที่ประพฤตินอกจัตนกรอยหลายกลุ่ม ในสมัยนั้นพวกฉัพพัคคีย์ มี ๖ รูป ชอบก่อเรื่องใหม่ ๆ ไปเรื่อยเหมือนเด็ก ๆ คือ พอเทศน์เรื่องนี้ ห้ามเรื่องนี้ ท่านก็ไม่ทำ แต่หาเรื่องใหม่ นี่มีมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เคยจับสึกเลย ท่านอบรม อบ แปลว่า ทำให้หอม รมก็ทำให้ติด เอาความหอมไปรมให้ติด หอมด้วยศีล ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา

อย่าไปจับท่านสึกเลย เราสร้างครูขึ้นมา ๗๐ กว่าจังหวัด จังหวัดละ ๕ รูป ก็ ๓๐๐ กว่ารูปเท่านั้น ๕ รูปก็สอนกันไป แล้วก็หมุนเวียนท่านมาเรียน ทุกตำบล อำเภอ จังหวัด พระในแต่ละจังหวัดของตัวมีอะไรบ้างก็เอามาอบรมสั่งสอนกันไป เปิดคัมภีร์กันเลยว่า อย่างนี้ไม่ควรทำ อย่างนี้ควรทำ แล้วก็พาท่านมาปฏิบัติธรรม

หลวงพ่อกเคยไปอยู่ปรีวาสที่วัด ๆ หนึ่ง ตรงนั้นเรียกว่า ตลาดนัดพระธาตุรงค์ เป็นซุบเปอร์มาเก็ตใหญ่ทีเดียว พระภิกษุวัด

ต่าง ๆ เดินรุดงค์กันมา มาถึงก็มาร่วมชุมนุมอยู่ในอารามหลังนั้น แยกกันเป็นกลุ่ม ๆ ไปตามรสนิยม กลุ่มไหนชอบหมอดูก็จะไปรวมกัน กลุ่มไหนชอบหมอยาก็มารวมกัน กลุ่มไหนชอบของขลัง กลุ่มไหนชอบเหล็กไหลก็มารวมกัน กลุ่มไหนรักธรรมเนียมปฏิบัติก็จะมารวมกันเป็นกลุ่ม ๆ แล้วก็คุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันไป หลวงพ่อก็ไปทุกกลุ่ม ชอบไปนั่งฟังดู กลุ่มนี้เขาว่าอย่างนั้นอย่างนี้

ดูท่านก็มีความรักดินนะ คือ ท่านจะอะไรก็แล้วแต่ พอถึงเวลาก็มาอยู่ปริวาสกรรม คือ หาเวลามาทำความบริสุทธิ์ให้เกิดขึ้นกับตัว ที่ตัวยังสงสัยว่า อาจจะไม่บริสุทธิ์ อาจจะมีพลาดพลั้งไปตามพระวินัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้ากำหนดเอาไว้ ก็มากลับเนื้อกลับตัวกันใหม่

แล้วพอถึงเวลาสวดมนต์นี้น่ารักมากเลย แต่ละกลุ่มท่านจะสามัคคีกัน สวดมนต์เสร็จแล้วเจ้าสำนักท่านก็จะเปิดพระไตรปิฎกอ่านให้ฟัง อ่านได้วรรคหนึ่งก็สอนไป หลวงพ่อยังประทับใจมาจนกระทั่งบัดนี้ ๒๐ กว่าปีแล้วยังไม่ลืมเลย

เพราะฉะนั้นอย่าไปจับท่านสึกเลย กว่าจะบวชได้ยาก พระไม่ต้องไปจับสึกหรอก คิดสึกทุกวันอยู่แล้ว จริง ๆ นะ แต่ญาติโยมที่มีโอกาส คือ เป็นผู้ชาย อยากจะบวชไม่ทุกวันหรอก

เพราะฉะนั้นเราอย่าไปจับท่านสิริ จับสอนดีกว่า เพราะผู้ที่มา
บวชอยู่ในร่มเงาพระพุทธศาสนา ท่านอยากจะเรียนรู้ มันขาด
การเรียนรู้ ถ้าจับสอนได้ จะสนุกกันใหญ่เลย พระพุทธศาสนาจะ
ได้กำลังรบทหลัก กองทัพนธรรมที่มีความรอบรู้ มีข้อวัตรปฏิบัติที่ดี
งาม เพราะท่านมีเชื้อสายอยู่แล้ว

ให้ทำตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำ แล้วจะวิเศษเลย
อบรมจนกระทั่งพระดิน้อยก็ดีขึ้น กระทั่งดีมากในสมัยพุทธกาล
มีหลาย ๆ รูปน่าจับสิริ แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านมีวิธีสอน
บอกไม่ใช่ต้อเฉพาะชาตินี้ ชาติโน้นก็เคยต้อมาแล้ว ชาติโน้นแค่
ต้อตึง แต่วามันคุ้น ๆ เลยต้อต้าน เพราะฉะนั้นเอาต้อต้านออก
แล้วมาให้เป็นพระดี แล้วก็บรรลุปะเป็นพระอรหันต์ในที่สุด นี่มี
ตัวอย่างอย่างนี้มากมายในพระไตรปิฎก

ประชากรเพิ่มขึ้นแต่พระลดลง มันไม่สมดุลกัน ประชากร
เกิดมากขึ้น ชาวพุทธมาก ชาวโลกมาก พระภิกษุสามเณรก็ต้อง
มีปริมาณเพิ่มขึ้นด้วยจึงจะสมดุลกัน

๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๖

๑๗ การบวชเป็นการลงทุนข้ามชาติ

การบวชเป็นพระไม่
ใช่ง่ายนะ ต้องสั่ง
สมบุญ สั่งสมบารมีกันข้ามภพ
ข้ามชาติ กว่าจะมาเป็นผู้ชาย
กว่าจะมีกุศลศรัทธาอยากบวช
ก็ไม่ง่าย และต้องมีคุณสมบัติ
ที่พระลัสมาลัมพุทธรเจ้าทรง
อนุญาตเอาไว้ครบถ้วนบริบูรณ์
ถึงจะบวชได้ เป็นการลงทุน
กันข้ามชาติทีเดียว คือ ชาติที่
ผ่านมาจะต้องสั่งสมบุญ ให้ได้
เกิดเป็นผู้ชาย บุญน้อยก็ด้วย
โอกาส บุญมากก็ได้โอกาส
ต้องสั่งสมบุญมาก เป็นกะเทย
ก็บวชไม่ได้ ผู้หญิงก็ไม่ได้ ต้อง
เป็นผู้ชาย ขนาดเห็นว่าเป็น
ผู้ชาย ยังต้องถามกันในโบสถ์

เลย ปุริโสสิ ผู้ชายรี ไม่น่าเชื่อ เห็นกันจะจะขนาดนี้ ยังต้องถาม
เดี๋ยวนี้ต้องถามกันให้หนักยิ่งขึ้นไปอีก สมัยก่อนในโบสถ์เขาถาม
กันครั้งเดียว ปุริโสสิ ผู้ชายรี ที่นี้ต้องถาม ๓ ครั้ง ไม่ค่อยจะมั่นใจ
ถ้าเกิด ผู้ชายอะ อะไอย่างนี้ก็ยุ่งเลย

สมัยก่อนมีธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับการบวชซึ่งถือเป็นประเพณี นั่นคือ การทำขวัญนาค แต่เดิมนี้อริสัจเจ้อาจไปแล้ว หลวงพ่อยังเห็นด้วยกับประเพณีนี้ เพราะการบวชนาคสมัยก่อนเสียขวัญนะ จะต้องเรียกขวัญกันโดยหมอบทำขวัญ

หมอบทำขวัญนี้น่าเชื่อถือจริง ๆ เขาจะพูดถึงพระคุณของบิดามารดา ซึ่งปกตินาคตอนก่อนบวชจะไม่ค่อยเชื่อฟังพ่อแม่สักเท่าไร เพราะความคุ้นเคย เลยมองข้ามไป เห็นท่านใจดีก็เฉย ๆ

เดือนอะไรก็ทำเป็นหูทวนลม เพราะว่ายังไม่แจ่มแจ้ง มองไม่เห็น
คุณของบิดามารดา

ตอนทำขวัญนาคนี้แหละ หมอทำขวัญแหล่งที่หนึ่ง นาคนี้
ร้องให้เลย ซาบซึ้งกว่าพระเทศน์อีก พระเทศน์เรื่องพระคุณของ
บิดามารดา ยังสู้หมอทำขวัญไม่ได้ เพราะเขาทำเป็นอาชีพ
อาชีพเขาจะต้องทำให้ทั้งพ่อ ทั้งแม่ ทั้งนาคต้องร้องให้ ถึงจะ
เรียกว่าประสบความสำเร็จ และก็มีความจำเป็นมาก ๆ ในการที่
หมอทำขวัญจะต้องพูดให้ซาบซึ้งว่า การบวชคราวนี้ นอกจาก
เพื่อตัวเองแล้วเพื่อใคร และใครคนนั้นมีพระคุณต่อเราอย่างไร
ต้องให้ซึ่งขนาดนั้น บางทีเขาแหล่งกันทั้งคืนเลย หมู่ญาติพี่น้องก็
รวมประชุมกัน ต้องลงทุนบางครั้งเป็นหมื่น ขายนา ขายวัว
ขายควาย เอามาทำขวัญนาค แล้วก็เลี้ยงแขกที่มาร่วมงานในวัน
นั้น

ถามว่า คัมภีร์ใหม่ หลวงพ่อว่า คัมภีร์ ในด้านจิตใจ ในด้าน
คุณธรรม แต่ในด้านเศรษฐกิจนี่ดูเฟิ่น ๆ แล้วมันก็ไม่น่าจะคัม
บางคนก็เป็นหนี้เป็นสิน แต่ถ้าคิดระยะยาวว่า นาคซาบซึ้ง เกิด
การเปลี่ยนแปลงในชีวิตของนาคนั้น แต่เดิมสามะเลเทเมา ไม่
รู้จักคุณบิดามารดา เพราะความซาบซึ้ง ทำให้ตั้งใจบวช ตั้งใจเป็น
พระแท้ แม้บวชช่วงสั้น ๆ แค่ว่าพรชาหนึ่ง และก็ยังมีความ
เคารพบิดามารดาซึ่งเป็นคุณธรรมที่เกิดขึ้นในใจ จากคนด้น้อยก็

จะดีมาก จากต้อมาเป็นดินน้ําเหละและดีตรงนี้จะทำให้เป็นพระดี

และภาพเหล่านี้จะไปปรากฏตอนช่วงสุดท้ายก่อนละโลก
เห็นแล้วปลื้ม คุณธรรมที่มีความกตัญญูกตเวทิต่อบิดามารดา
แล้วบวชเป็นพระแท้ช่วงสั้น มันส่งผลตอนใกล้จะละโลก แม้หาก
พลาดพลั้งไปยมโลก เพราะอาจจะมีเรื่องทำให้ใจหมองบ้าง ก็ยัง
ได้รับการทบทวนจากพญายมราช ซึ่งจะไม่พูดเรื่องเศรษฐกิจเลย
พญายมราชจะไม่ถามว่า ขายเป็นอย่างไร ขายเป็นอย่างไร ขายเป็นอย่างไร

รวบไหม ไม่ถาม ถามแต่เรื่องบุญ เรื่องบาป และภาพตรงนี้จะไปปรากฏให้เห็นบนจอ อดิตนาคหรืออดีตพระแท้ ซึ่งอาจจะพลาดพลั้งตอนชิงช่วง ช่วงชิง คึกชิงภพ จะปลื้มปิติในตอนนั้น แล้วทำให้ชีวิตไม่ต้องไปอยู่ยมโลก หรือไปอบาย แต่ไปสู่สุคติภพ

ถามว่าการลงทุนในคราวนั้นคุ้มไหม คุ้มนะ แต่ต่อมามีพระรูปนั้นรูปนี้เทศน์ว่า เป็นการเปลืองเศรษฐกิจ ทำให้เป็นหนี้ เป็นสินไม่คุ้มกัน ประเพณีนี้ก็เลยค่อย ๆ เลือนลางหายไป จนเหลือน้อยเต็มที ซึ่งน่าเสียดาย

ถ้าใครยังนึกถึงพระคุณพ่อแม่ไม่ออก ที่บ้านไหนมีการทำขวัญนาคให้ไปนั่งฟัง จะซาบซึ่งจริง ๆ นี่ก็เป็นการลงทุน กว่า จะบวชได้ แล้วหมู่ญาติก็เข้ามากันอีก บริหารเอย จะต้องใช้เงิน ใช้ทองซื้อกัน ลงทุนกัน ลงทุนเป็นทรัพย์ก็ยังพอว่า แต่ลงทุนด้วยหัวใจที่อยากจะบวชนี้สิ...ไม่ใช่ง่าย อยากจะบวชเอาบุญนี้ให้ตัวเอง ให้โยมพ่อโยมแม่ หมู่ญาติ บรรพบุรุษ บุพการี

๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๖

๑๘ อย่าจับสีก...ให้จับสอน

พอบวขมาแล้ว หากไม่ได้รับการแนะนำสั่งสอน ก็ทำอะไรไม่ถูก ทำสะเปะสะปะเรื่อยไป ดูเฟิ่น ๆ ก็เหมือนกับพระตื้อ ทำอะไรก็นอกกริตนอกรอย ชาวบ้านเห็นแล้วไม่ชอบใจก็ตำหนิติเตียนกันไป นี่มันเป็นอย่างนี้

แต่ถึงจะติเตียนอย่างไรก็แล้วแต่ ในสมัยพุทธกาลพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เคยจับสึกเลย มีแต่จับศึกษา เปลี่ยนจากส เป็น ศ จับศึกษาให้เป็นพระที่สมบูรณ์ขึ้น ท่านจะคอยจนกระทั่งอินทรียกแกกกล้า เชื้อ

ตื้อจางลงไป ระลึกชาติสอนกันเลย เธอไม่ได้ตื้อชาตินี้ชาติเดียว ชาติก่อนก็ตื้อ อย่างนั้นอย่างนี้ ก็สอนไปอบรมกันไป จากพระตื้อที่สุด กลายเป็นพระดีที่สุด คือ เป็นพระอรหันต์ไปเลย

แม้แต่พระเทวทัตทำสงฆ์ให้แตกแยก ลอบปลงพระชนม์ชีพพระพุทธองค์ตั้งหลายครั้ง แต่พระพุทธเจ้าก็ไม่เคยถือสา

และไม่เคยจับสีก ให้
โอกาสตลอดเวลา และ
ตอนสุดท้าย พระเทว
ทัตมีจิตเป็นกุศลตอน
ธรรณีสູບນັ້ນແລະ ຍັງ
ເຈຣືຽນພຸທຣາຊສຸຕິ ຣະສິກ
ນີ ກ ຄື ນ ຄຸ ພ ຂ ອ ນ
ພຣະພຸທເຈົ້າ ແມ້ໄປ
ຕກໃນມູງກວເຈີ ແຕ່
ຈິດຊ່ວງສຸດທ້າຍທີ່ມີຄວາມ
ເລື່ອມໄສໃນພຣະຜູ້ມີພຣະ
ກາດເຈົ້າວ່າ ພຣະອຸດົມະ

โกธเลย ขนาดเราจะฆ่าท่านตั้งหลายครั้ง ทั้งด้วยตัวเองและก็
ใช้ให้คนอื่นด้วย ยุคนโน้นคนนี้ ฆพต่อไปในอนาคต ด้วยจิตที่เป็น
กุศลนี้จะไปดูตบารมีเก่า ทำให้ท่านเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า
พระองค์หนึ่งในอนาคตกาล

เพราะฉะนั้น นี่ก็เป็นสิ่งที่น่าจะเป็นอีกข้อมูลหนึ่ง ที่จะนำ
ไปพิจารณาว่า ควรจะเปลี่ยนแปลงจากคำว่า **สีก** เป็น **ศึกษา** หรือ
จับสีกมาเป็นจับสอน เพราะกำลังรบบหลัก ๓๐๐,๐๐๐ กว่ารูป ทั้ง
พระทั้งเณรเหมาะสมอย่างยิ่ง ที่เราจะเอามาทบรวมกัน

และยังตอนนี้เกิดความศักรัก อยากจะขจัดอสังขี เหลือแต่สังขี หลวงพ่อตั้งใจ ที่ทั่วทั้งสังฆมณฑลทุกรูป ผู้หลักผู้ใหญ่ท่านอยากมีแต่พระดี ๆ ไม่มีเว้นเลยสักรูป น่าจะไปช่วยกันศึกษาค้นคว้าคำสอนดั้งเดิมในสมัยพุทธกาลว่า การเป็นพระแท้เป็นสังขี เขาเป็นกันอย่างไร แล้วก็เอามาวางแบบแผน อบรมกันทุกรูปทั่วประเทศ เข้าคอร์ส (course) อบรมสังขีหรือพระแท้โปรเจ็ค (project) พระแท้เณรแท้ทุกรูปทั่วประเทศ หลวงพ่อว่าดีทีเดียว

๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๖

๑๙ พระ...ให้ทำเฉพาะสมณกิจ

บาวโลกมักไปเคี้ยวเข็ญ
ให้พระทำตามใจตัว
ให้ท่านช่วยตรวจดวงชะตาว่า
อนาคตจะเป็นอย่างไร ซึ่งท่าน
ก็ไม่ใช่ผู้ชำนาญการ เพราะไม่
ใช่อาชีพรพระ อยากให้พระดู
หมอ ท่านก็ฉลองศรัทธา ไม่
อยากให้เสียศรัทธา ก็ดูให้

แล้วถ้าท่านดูผิด ก็ไปว่า
ท่าน บาปและตกนรกนะ แล้ว
ไปบอกท่านว่า ท่านดูไม่แม่น
ท่านก็เคียด กลุ้ม จะดูใครได้
ถ้าทายทุกข์ก็ทายถูกทีเดียวว่า
จะทุกข์อย่างนั้น ทุกข์อย่างนี้
เพราะพื้นฐานของมนุษย์มี
ทุกข์อยู่แล้ว แต่ถ้าทายว่า จะ
มีสุขจะโชคดี ไม่ค่อยจะถูกสักที

เลยถูกอัด ญาติโยมก็ต่อว่าเอา ดูไม่แม่น ถ้าท่านทายว่า จะมีทุกข์
ฟังท่านกลับไปก็จะไปกลุ้มอีก ถ้าทายว่า มีสุขแล้วไม่สุข เขาก็
กลับมาว่าท่าน ท่านก็กลุ้มอีก ตกลงกลุ้มทั้งคู่ แล้วท่านก็ต้องไป

ฉันคิดว่าเพื่อจะทนายให้ถูก แล้วจะเอาเวลาที่ไหนไปศึกษาปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทศนา มันก็ไม่มีเวลา

จริง ๆ แล้วญาติโยมไม่ควรจะไปรบกวนท่าน ถ้าอยากรู้อนาคตของตัวเรา โน่น ไปสมาคัมภีร์ หรือหมอดูอาชีพรู นั้นเป็นอาชีพรูของเขา เขารวบรวมสถิติมาเป็นพัน ๆ ปีนั้นแหละ และพูดได้ถึงพริกถึงขิง ขนาดเคี้ยวพริกเคี้ยวขิงเลยละ อย่าไปรบกวนพระ ให้ท่านดูหมอ สะเดาะเคราะห์ต่อชะตาชีวิต ท่านจะได้มีเวลาทำกิจให้เป็นพระแท้

แล้วก็อย่าเอาบุญหรี เอาหมากพลูไปถวายท่าน พอไปถวายท่านก็ลอง ๆ ดู ใหม่ ๆ ก็มีน้ ๆ หนักเข้า ชักม่วน พอม่วนชักมัน

จะหาญาติโยมไปถวายอีกก็ไม่มี ที่นี้ท่านก็เลยไปซื้อ เห็นไหม เอาสิ่งเสพติดไปถวายท่าน แล้วจะไปโทษท่านก็ไม่ถูก เพราะ ฉะนั้นทั้งหมากพลูบุหรี ก็อย่านำไปถวายท่าน

หรือบางทีไปขอของขลัง ท่านก็ไม่ขัดใจ กะเกณฑ์ท่านให้ ช่วยเขียนยันต์ เขียนอะไรก็ไม่ว่า ขยุกขยิก อ่านก็ไม่ค่อยจะออก ของขลังนั้นมันแพ้ไฟ ยังไงตายหมด ให้เราคิดอย่างนี้ แต่ถ้าของ ขวัญนั้นอีกเรื่องหนึ่ง นั่นเขาให้เอาไว้สำหรับระลึกนึกถึงบุญ และก็ระลึกนึกถึงพระรัตนตรัย แต่ของขลังนั้นคนละเรื่องกัน

หรือจะไปเคี้ยวข้าวให้ท่านรดน้ำมนต์ อาบน้ำกันเป็นไหม เราก็อาบน้ำเป็น ทำไมไปให้ท่านช่วยอาบ ถ้าอยากได้น้ำมนต์ เราก็มาเอาเนื้อมนต์ก่อน ๗ ตำนาน ๑๒ ตำนานนั้นแหละ หรือ อย่างย่อ ๆ ก็สั้มาอรหังไป เราเข้าห้องน้ำก็สั้มาอรหัง มีเนื้อ แล้วจะใส่น้ำเท่าไรก็ได้แล้วแต่เรา แต่เนื้อทองเอาไว้อั้มาอรหังไป เรื่อย ๆ รดไปเรื่อย ๆ

หลวงพ่อบอกใจพระเดชพระคุณหลวงตาบัว ฟังท่านเทศน์ คือ มีคนไม่รู้ประสีประสา เข้าไปกราบท่าน ขอให้ท่านเป่า กระหม่อม ท่านบอกว่า “เราไม่ใช่กูเท่านั้น จะให้เรามาขู่พ่อ ๆ” หลวงพ่อเห็นด้วยจริง ๆ เพราะฉะนั้นจะมาโทษพระอย่างเดียว ไม่ได้ต้องโทษโยมด้วย

อย่างนี้พระท่านก็ไม่มีเวลาทำกิจ กิจของพระแท้มีอยู่ แต่เราไปรบกวนท่าน สิ่งที่พระจะสงเคราะห์โลก มีอยู่อย่างเดียว คือ โดยธรรมคำสอน ท่านทรงจำคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราเข้าไปกราบฟังสิว่า จะดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้อย่างไร ถึงจะได้ประโยชน์ปัจจุบัน ประโยชน์ในอนาคต หรือประโยชน์อย่างยิ่ง ชีวิตคืออะไร เป้าหมายของชีวิตอยู่ที่ไหน จะเข้าถึงได้อย่างไร หรือเรื่องบุญเรื่องบาปเป็นอย่างไร กฎแห่งกรรมมีไหม นรก สวรรค์มีไหม อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ พระก็จะได้เทศนาได้

หรือมีหลักธรรมอะไรบ้างสำหรับจะคบผู้คนที่ซึ่งมีอยู่ ๖ ทิศ บิดามารดาจะปฏิบัติต่อบุตรอย่างไร บุตรปฏิบัติต่อบิดามารดาอย่างไร ศิษย์กับอาจารย์ อาจารย์กับศิษย์ หรือสามีภรรยาอย่างนี้เป็นต้น ต้องไปขอความรู้กันอย่างนี้ แล้วเราจะเจอพระแท้ พระจะได้มีเวลาทำกิจของพระ

บวชเป็นพระแล้วมีหน้าที่ดูตัวเอง หากไปดูคนอื่นก็ไม่มีเวลาดูตัวเอง เพราะชาติหนึ่งเอาแต่ได้อย่างเดียวเท่านั้น จะเป็นพระก็ให้เป็นพระปฏิบัติ และศึกษาเล่าเรียน ฝึกฝนตนเอง ทำพระนิพพานให้แจ้ง แล้วก็สั่งสอนผู้อื่น พระมีหน้าที่เท่านี้ เพราะฉะนั้นให้โอกาสท่านทำเฉพาะสมณกิจ และสนับสนุนให้มาบวชกันมาก ๆ

และวันพระอย่าไปคิดว่า พุทธศาสนาไม่ได้บังคับ แล้วแต่
ความสมัครใจ จะเข้าวัดก็ได้ไม่เข้าก็ได้ ไม่ใช่ะ ต้องเข้า เป็น
หน้าที่ของชาวพุทธที่จะต้องเข้าไปศึกษาธรรมปฏิบัติ ต้องไป
บำเพ็ญบุญกิริยาวัตถุในวันพระ เราเข้าไปก็นำภัตตาหารไป
ถวายท่าน พอท่านฉัน เราก็กวาดมนต์บ้าง นั่งสมาธิบ้าง แล้ว
หลังจากนั้นก็ฟังธรรมจากท่าน หรือช่วยกันขัดกวาดทำความสะอาด
เสนาสนะ ห้องน้ำ ศาลาของวัดวาอารามต่าง ๆ ให้
สะอาดสะอาด ถ้าทำอย่างนี้พระพุทธานุศาสนาก็จะเจริญรุ่งเรือง

๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๖

๒๐ พิธีรักษาพระพุทธศาสนาไว้

ห ลวงพ่อเห็นวัด
ร้างแล้ว...เศร้าใจ
เขาเขียนมาให้อ่านว่า มีวัดร้าง
๓๐,๐๐๐ กว่าไร่ทั่วประเทศ วัด
ร้าง ๓๐,๐๐๐ กว่าไร่นี้เป็นของ
ใคร ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ผู้ที่สร้างวัดคนแรกก็ สาธุ !
ขอ ยก แผ่นดินผืนนี้ถวาย
พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
เพราะฉะนั้น วัดเป็นของ
พระพุทธเจ้า ถ้าจะเอาไปให้
เขาเช่า หรือทำอะไรต้องไปขอ
อนุญาตพระพุทธเจ้าก่อน ทีนี้
ท่านไม่อยู่แล้วจะทำอย่างไร ก็
ให้ขอกับพระพุทธรูป แต่ถ้า

ท่านนั่งเฉย ๆ ก็อย่าไปนึกว่า ท่านยอมรับโดยอริยคุณนะ อย่าไป
คิดอย่างนั้นนะ

ตอนนี้มีแล้ว คือ เอาที่วัดไปให้เพื่อนต่างศาสนาเช่า เขาก็
สร้างศาสนสถานขึ้นมา สมมุติว่าสัญญา ๓๐ ปี พอครบก็ไปเอา
คืน คืนได้ แต่ห้ามทุบศาสนสถาน ถ้าทุบมีเรื่องกัน ระหว่าง ๒
ความเชื่อนั้นแหละ เรื่องมันก็จะไปกันใหญ่โต เพราะฉะนั้นใคร

รับผิดชอบตรงนี้ก็อาจจะเอาไปพิจารณากันดูบ้างว่า วัดเป็นที่ของใคร และวิธีทำดีที่สุดก็คือ หาพระไปอยู่วัด วัดสร้างก็จะได้เปลี่ยนเป็นวัดรุ่ง

ผู้ที่มาบวชก็มีมาก ปลดเกษียณแล้วไปบวชหมุนเวียนกันไป อย่างน้อยเพื่อสร้างหนทางสรวรรคานิพพานให้เกิดขึ้นแก่ตัวเอง เราได้ทำงานรับใช้ชาติมาแล้วอย่างเต็มที่ ตอนนี้เราปลดเกษียณแล้วมาบวช เราผ่านโลกมามากแล้ว อ่านธรรมะตำรับตำราหนังสือหนังสือเองก็ได้ ถ้าสงสัยก็ไปถามพระอุปัชฌาย์บ้าง ครูบาอาจารย์บ้าง และก็ชวนผู้เฒ่า ผู้แก่ แถว ๆ รอบวัด มาสวดมนต์มาฟังเทศน์ฟังธรรมด้วยกัน แค่นี้เราก็สามารถเปลี่ยนวัดร้าง เป็นวัดรุ่งได้ นี่ก็เป็นอีกทางหนึ่ง

หรือทหารปลดประจำการหมุนเวียนกันบวชก็ได้ พอมีพระมีเณรอยู่ เตี่ยวญาติโยมก็มา วัดร้างตรงนั้นก็จะเป็นแหล่งเนื่อนานบุญให้ชาวบ้านแถว ๆ นั้นได้ตักดวงบุญ เพราะพระรัตนตรัยเท่านั้นที่เป็นเนื่อนานบุญ สิ่งอื่นไม่ใช่ เมื่อวัดร้างเปลี่ยนเป็นวัดรุ่งเนื่อนานบุญเกิดขึ้น เราก็ไปบำเพ็ญบุญกัน จะให้ทาน จะรักษาศีล หรือเจริญภาวนา ก็ทำได้สะดวก

ชาวพุทธอย่าไปถือว่า ไม่มีการบังคับ แล้วแต่สมัครใจ จะเข้าวัดก็ได้ ไม่เข้าก็ได้ ไม่ใช่ะ กิจของชาวพุทธต้องเข้าวัด ปฏิบัติธรรม ให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนากัน วันพระก็ต้องเข้าวัด หมุนเวียนกันไปอย่างนั้น มันเป็นหน้าที่ของชาวพุทธ

ประเทศอินโดนีเซียแต่ก่อนเป็นเมืองพุทธ พุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองประมาณพันปี ต่อมาเมื่อพุทธบริษัท ๔ อ่อนแอ ก็จะมีศาสนาหนึ่งซึ่งมีขนบธรรมนิยมวัฒนธรรม และความเชื่อที่เขานิยมกำลังกันแน่นประดุจกองทัพ ตอนแรกกำลังน้อย ต่อมากำลังเศรษฐกิจการเมืองดี ขนบธรรมนิยมวัฒนธรรมประเพณีดี ความเชื่อเหนียวแน่น ยึดอำนาจรัฐได้ ก็ล่มสลายพุทธศาสนาในอินโดนีเซีย เหลือแต่ศาสนสถานบรมพุทโธ เป็นสัญลักษณ์ให้ชาวโลกได้รู้ว่า ครั้งหนึ่งพุทธศาสนาเคยเจริญรุ่งเรืองขึ้นที่นั่น

เพราะฉะนั้นในเมืองไทยต้องระวัง เมื่อไรกำลังกำลังกันก็ไม่ฟังกันแล้ว ตอนนี้เขาลองขว้างก้อนอิฐก้อนหินถามทางกัน

บนต้นไม้หลายแห่งก็มีข้อความ หรือเอาพระพุทธรูปประดับ ประดาด้วยกระถางต้นไม้ ดอกไม้ ทดลองดู ถ้าห้ามก็ขอโทษ แต่ถ้าไม่ห้ามก็เอาออก ทำแบบใหม่เพิ่มขึ้น ก็ลองของกันไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ เพื่อหยั่งเชิงดูว่า ชาวพุทธมีกำลังแข็งแรงพอไหม ถ้าอ่อนแอก็รุกหนักเข้าไปเรื่อย ๆ พอกำลังกำลังกัน เอาละคราวนี้ ไม่ยอมกันแล้ว ระวังนะ ไม่ได้พูดให้กลัว แต่พูดให้ค่อย ๆ ช่วย กันคิดพิจารณาให้ดี

เพราะฉะนั้น อย่าเพิ่งไปจับพระสีก ให้จับสอนหรือศึกษา
ทั้งพระทั้งเณรทั่วประเทศ เป็นกำลังหลักจะถึง ๓๐๐,๐๐๐ รูป
หรือเปล่าก็ไม่รู้ อาจจะลดน้อยถอยลง เพราะฉะนั้นเมื่อเรารุกไป
ข้างหน้าไม่ได้ ต้องรักษาที่มั่นเอาไว้ ยึดพื้นที่กันเอาไว้ก่อน แล้ว
ก็ให้เพิ่มปริมาณของนักบวชตามเปอร์เซ็นต์ของประชากรที่เพิ่มขึ้น
ไม่ใช่ทอนนักบวชลงไป

คำสอนของพระพุทธศาสนาควรให้มีอยู่ในระบบการศึกษา
ของเมืองไทยให้เข้มข้นขึ้น ไม่ต้องกลัวว่า เป็นชาวพุทธแล้วจะ
ทำให้เศรษฐกิจตกต่ำ ไม่จริง เศรษฐกิจกับจิตใจต้องไปคู่กันทั้ง
สองอย่างจึงจะเจริญ

๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๖

เพลงชีวิตสมณะ

ประพันธ์โดย ตะวันธรรม

ทำนอง/เรียบเรียง วิเนตร วัฒนนะพงศ์

ขับร้องโดย ศิลปิน ปิญจสิริขะ

จากเรือนเหมือนนกที่จากคอน
ไม่อาวรณ์เมื่อจรจากมา
สร้างชีวิตให้มีคุณค่า
แสวงหาแต่หนทางพระนิพพาน

มีผ้าแค่เพียงสามผืน
ทั้งหลับตื่นมีแต่ความซึนบาน
สมบัติมีแค่อุสขบริวาร
เลี้ยงสังขารด้วยอาหารสาธุชน

ฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะ
ทั้งคันถะวิปัสสนาทุกแห่งหน
รักธรรมวินัยยิ่งกว่าชีวิตตน
หวังหลุดพ้นวิภูฏะชนะมาร

เที่ยวจาริกทำประโยชน์ให้แก่โลก
ดับทุกข์โคโรโรคทางใจในสังสาร
ตั้งอาทิตยสลายมืดห้วงจักรวาล
ทุกส่ำสัตว์สุขสราญด้วยธรรมกาย

นี่แหละคือชีวิตสมณะ
ที่สละกายใจน้อมถวาย
แด่องค์พระสัมมา จวบจนกว่าชีพวาย
ทุ่มทำงานถึงวันสุดท้าย...ชนะมาร

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

สมาธิ คือ ความสงบ สบาย และความรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่ง ที่มนุษย์สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่พระพุทธศาสนา กำหนดเอาไว้เป็นข้อควรปฏิบัติ เพื่อการดำรงชีวิตทุกวันอย่างเป็นสุข ไม่ประมาท เต็มไปด้วยสติ ลมับชัญญะและปัญญา อันเป็นเรื่องไม่เหลือวิสัย ทุกคนสามารถปฏิบัติได้ง่ายๆ ดังวิธีปฏิบัติที่ พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้เมตตาสั่งสอนไว้ ดังนี้

๑. กราบบูชาพระรัตนตรัย เป็นการเตรียมตัวเตรียมใจให้ นุ่มนวลไว้เป็นเบื้องต้น แล้วสมาทานศีลห้าหรือศีลแปด เพื่อย้ำ ความมั่นคงในคุณธรรมของตนเอง

๒. คุกเข่าหรือนั่งพับเพียบสบาย ๆ ระลึกถึงความดีที่ได้ กระทำแล้ว ในวันนี้ ในอดีต และที่ตั้งใจจะทำต่อไปในอนาคต จนราวกับว่าร่างกายทั้งหมดประกอบขึ้นด้วยธาตุแห่งคุณงาม ความดีล้วน ๆ

๓. นั่งขัดสมาธิ เท้าขวาทับเท้าซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้ขวาจรดนิ้วหัวแม่มือซ้าย นั่งให้อยู่ในท่าที่พอดี ไม่ฝืนร่างกาย

มากจนเกินไป ไม่ถึงกับเกร็ง แต่อย่าให้หลังโค้งงอ หลับตาพอสบายคล้ายกับกำลังพักผ่อน ไม่บีบกล้ามเนื้อตา หรือว่าขมวดคิ้ว แล้วตั้งใจมัน วางอารมณ์สบาย สร้างความรู้สึกให้พร้อมทั้งกาย และใจว่า กำลังจะเข้าไปสู่ภาวะแห่งความสงบ สบายอย่างยิ่ง

๔. นึกกำหนดนิมิต เป็นดวงแก้วกลมใส ขนาดเท่าแก้วตาดำ ไสบริสุทธิ ปราศจากราคีหรือรอยตำหนิใด ๆ ขาวใสเย็นตาเย็นใจ ดังประกายของดวงดาว ดวงแก้วกลมใสนี้เรียกว่า บริกรรมนิมิต นึกสบาย ๆ นึกเหมือนดวงแก้วนั้นมานิ่งสนิทอยู่ ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นึกไปภาวนาไปอย่าง นุ่มนวลเป็นพุทธานุสติว่า “สัมมาอรหัง” หรือค่อย ๆ น้อมนึกดวงแก้วกลมใสให้ค่อย ๆ เคลื่อนเข้าสู่ศูนย์กลางกายตามแนวฐาน โดยเริ่มต้นตั้งแต่ฐานที่ ๑ เป็นต้นไป น้อมนึกอย่างสบาย ๆ ใจเย็น ๆ ไปพร้อม ๆ กับคำภาวนา

อนึ่ง เมื่อนิมิตดวงใสและกลมสนิทปรากฏแล้ว ณ กลางกาย ให้วางอารมณ์สบาย ๆ กับนิมิตนั้นจนเหมือนกับว่าดวง นิมิตเป็นส่วนหนึ่งของอารมณ์ หากดวงนิมิตนั้นอันตรธานหายไปก็ไม่ต้องนึกเสียดาย ให้วางอารมณ์สบาย แล้วนึกนิมิตนั้นขึ้นมาใหม่แทนดวงเก่า หรือเมื่อนิมิตนั้นไปปรากฏที่อื่น ที่มีใช้ศูนย์กลางกาย ให้ค่อย ๆ น้อมนิมิตเข้ามาอย่างค่อยเป็นค่อยไป ไม่มีการบังคับ และเมื่อนิมิตมาหยุดสนิท ณ ศูนย์กลางกาย ให้

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก { หึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา { หึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจุมุก { หึงข้างซ้าย
ขายข้างขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา { หึงข้างซ้าย
ขายข้างขวา

ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ

วางสติลงไปยังจุดศูนย์กลางของดวงนิมิต ด้วยความรู้สึกคล้ายมีดวงดาวดวงเล็ก ๆ อีกดวงหนึ่ง ซ่อนอยู่ตรงกลางดวงนิมิตดวงเดิม แล้วสนใจเอาใจใส่แต่ดวงเล็ก ๆ ตรงกลางนั้นไปเรื่อย ๆ ใจจะปรับจนหยุดได้ถูกส่วน แล้วจากนั้นทุกอย่างจะค่อย ๆ ปรากฏให้เห็นได้ด้วยตนเองเป็นภาวะของดวงกลมที่ทั้งใสทั้งสว่าง ผุดซ้อนขึ้นมาจากกึ่งกลางดวงนิมิต ตรงที่เราเอาใจใส่อย่างสม่ำเสมอ

ดวงนี้เรียกว่า ดวงธรรม หรือ ดวงปฐมมรรค อันเป็นประตูเบื้องต้นที่จะเปิดไปสู่หนทางแห่งมรรคผลนิพพาน การระลึกรู้ถึงนิมิตสามารถทำได้ในทุกแห่ง ทุกที่ ทุกอิริยาบถ เพราะดวงธรรมนี้ คือ ที่พึ่งที่ระลึกอันประเสริฐสุดของมนุษย์

ข้อแนะนำ คือ ต้องทำให้สม่ำเสมอ เป็นประจำ ทำเรื่อย ๆ อย่างสบาย ๆ ไม่เร่ง ไม่บังคับ ทำได้แค่ไหนให้พอใจ แค่นั้น ซึ่งเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดความอยากจนเกินไป จนถึงกับทำให้ใจต้องสูญเสียความเป็นกลาง และเมื่อการฝึกสมาธิบังเกิดผลจนได้ดวงปฐมมรรคที่ใสเกินใส สวยเกินสวย ติตลนิตมนคงที่ ศูนย์กลางกายแล้ว ให้หมั่นตรึงระลึกนึกถึงอยู่เสมอ

อย่างนี้แล้ว ผลแห่งสมาธิจะทำให้ชีวิตดำรงอยู่บนเส้นทางแห่งความสุข ความสำเร็จ และความไม่ประมาทได้ตลอดไป ทั้งยังจะทำให้สมาธิละเอียดอ่อน ก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ ได้อีกด้วย

ข้อควรระวัง

๑. อย่าใช้กำลัง คือไม่ใช้กำลังใด ๆ ทั้งสิ้น เช่นไม่บีบกล้ามเนื้อตา เพื่อจะให้เห็นนิมิตเร็ว ๆ ไม่เกร็งแขน ไม่เกร็งกล้ามเนื้อหน้าท้อง ไม่เกร็งตัว ฯลฯ เพราะการใช้กำลังตรงส่วนไหนของร่างกายก็ตาม จะทำให้จิตเคลื่อนจากศูนย์กลางกายไปสู่จุดนั้น

๒. อย่าอยากเห็น คือทำให้เป็นกลาง ประคองสติ มิให้พลออกจากบริกรรมภาวนา และบริกรรมนิมิต ส่วนจะเห็นนิมิตเมื่อใดนั้น อย่ากังวล ถ้าถึงเวลาแล้วย่อมเห็นเอง การบังเกิดของดวงนิมิตนั้น อุปมาเสมือนการขึ้นและตกของดวงอาทิตย์ เราไม่อาจจะเร่งเวลาได้

๓. อย่ากังวลถึงการกำหนดลมหายใจเข้าออก เพราะการฝึกสมาธิเจริญภาวนาวิชชาธรรมกาย อาศัยการนึกถึงอาโลกกสิณ คือกสิณความสว่างเป็นบาทเบื้องต้น เมื่อเกิดนิมิตเป็นดวงสว่างแล้วค่อยเจริญวิปัสสนาในภายหลัง จึงไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกแต่ประการใด

๔. เมื่อเลิกจากนั่งสมาธิแล้ว ให้ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกายทีเดียว ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดก็ตามเช่น ยืนก็ดี เดินก็ดี นอนก็ดี หรือนั่งก็ดี อย่าย้ายฐานที่ตั้งจิตไปไว้ที่อื่นเป็นอันขาด ให้

ตั้งใจบริกรรมภาวนา พร้อมกับนึกถึงบริกรรมนิมิต เป็นดวงแก้วใสควบคู่กันตลอดไป

๕. นิมิตต่างๆที่เกิดขึ้นจะต้องน้อมไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายทั้งหมด ถ้านิมิตที่เกิดขึ้นแล้วหายไปก็ไม่ต้องตามหา ให้ภาวนาประคองใจต่อไปตามปกติ ในที่สุดเมื่อจิตสงบ นิมิตย่อมปรากฏขึ้นใหม่อีก

การฝึกสมาธิเบื้องต้นเท่าที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ก็พอเป็นปัจจัยให้เกิดความสุขได้พอสมควร เมื่อชักซ้อมปฏิบัติอยู่เสมอไม่ทอดทิ้งจนได้ดวงปฐมมรรค แล้วก็ให้มันประคองรักษาดวงปฐมมรรคนั้นไว้ตลอดชีวิต และอย่ากระทำความชั่วอีก เป็นอันมั่นใจได้ว่า ถึงอย่างไรชาตินี้ก็พอมีที่พึ่งที่เกาะที่ดีพอสมควร คือเป็นหลักประกันได้ว่าจะไม่ต้องตกนรกแล้วทั้งชาตินี้ และชาติต่อไป

ประโยชน์ของการฝึกสมาธิ

๑. ผลต่อตนเอง

๑.๑. ด้านสุขภาพจิต

ส่งเสริมให้คุณภาพของใจดีขึ้น คือ ทำให้จิตใจผ่องใส สะอาด บริสุทธิ์ สงบ เยือกเย็น ปลอดโปร่ง โล่ง เบา สบาย มีความจำ และสติปัญญาดีขึ้น ส่งเสริมสมรรถภาพทางใจ ทำให้คิดอะไรได้รวดเร็ว ถูกต้อง และเลือกคิดแต่ในสิ่งที่ดีเท่านั้น

๑.๒. ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ

จะเป็นผู้มีบุคลิกภาพดี กระฉับกระเฉง กระปรี้กระเปร่า มีความองอาจสง่าผ่าเผย มีผิวพรรณผ่องใส

มีความมั่นคงทางอารมณ์ หนักแน่น เยือกเย็น และเชื่อมั่นในตนเอง

มีมนุษยสัมพันธ์ดี วางตัวได้เหมาะสมกับกาลเทศะ เป็นผู้มีเสน่ห์ เพราะไม่มักโกรธ มีความเมตตากรุณาต่อบุคคลทั่วไป

๑.๓. ด้านชีวิตประจำวัน

ช่วยให้คลายเครียด เป็นเครื่องเสริมประสิทธิภาพในการทำงาน และการศึกษาเล่าเรียน

ช่วยเสริมให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง เพราะร่างกายกับจิตใจย่อมมีอิทธิพลต่อกัน ถ้าจิตใจเข้มแข็ง ย่อมเป็นภูมิต้านทานโรคไปในตัว

๑.๔. ด้านศีลธรรมจรรยา

ย่อมเป็นผู้มีสัมมาทิฐิ เชื้อกฎแห่งกรรม สามารถคุ้มครองตนให้พ้นจากความชั่วทั้งหลายได้ เป็นผู้มีความประพฤติดี เนื่องจากจิตใจดี ทำให้ความประพฤติทางกาย และวาจาดีตามไปด้วย

ย่อมเป็นผู้มีความมักน้อย สันโดษ รักสงบ และมีขันติเป็นเลิศ

ย่อมเป็นผู้มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เห็นประโยชน์ส่วนรวม มากกว่าประโยชน์ส่วนตัว ย่อมเป็นผู้มีสัมมาคารวะและ มีความอ่อนน้อมถ่อมตน

๒. ผลต่อครอบครัว

๒.๑. ทำให้ครอบครัวมีความสุข เพราะสมาชิกในครอบครัวเห็นประโยชน์ของการประพฤติธรรม ทุกคนตั้งมั่น อยู่ในศีล ปกครองกันด้วยธรรม เด็ก เคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมีความรักใคร่สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

๒.๒. ทำให้ครอบครัวมีความสุขเจริญก้าวหน้า เพราะสมาชิกต่างก็ทำหน้าที่ของตนโดยไม่บกพร่อง เป็นผู้มีใจคอหนักแน่น เมื่อมีปัญหาครอบครัว หรือมีอุปสรรคอันใด ย่อมร่วมใจกัน แก้ไขปัญหานั้นให้ลุล่วงไปได้

๓. ผลต่อสังคมและประเทศชาติ

๓.๑. ทำให้สังคมสงบสุข ปราศจากปัญหาอาชญากรรม และปัญหาสังคมอื่น ๆ เพราะปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้น ในสังคม ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการฆ่า การข่มขืน โจรผู้ร้าย การทุจริตคอร์รัปชัน ล้วนเกิดขึ้นมาจากคนที่ขาดคุณธรรม เป็นผู้ที่มีจิตใจอ่อนแอ หวั่นไหวต่ออำนาจสิ่งชั่วร้ายหรือกิเลสได้ง่าย ผู้ที่ฝึกสมาธิย่อมมีจิตใจเข้มแข็ง มีคุณธรรมในใจสูง ถ้าแต่ละคนในสังคมต่างฝึกฝนอบรมใจของตนให้หนักแน่นมั่นคง ปัญหาเหล่านี้ก็จะไม่เกิดขึ้น ส่งผลให้สังคมสงบสุขได้

๓.๒. ทำให้เกิดความมีระเบียบวินัย และเกิดความประหยัด ผู้ที่ฝึกใจให้ตั้งงามด้วยการทำสมาธิอยู่เสมอ ย่อมเป็นผู้รักความมีระเบียบวินัย รักความสะอาด มีความเคารพ กฎหมายของบ้านเมือง ดังนั้นบ้านเมืองเราก็จะสะอาด น่าอยู่ ไม่มีคนมกง่ายทั้งขยะลงบนพื้นถนน จะข้ามถนนก็เฉพาะ ตรงทางข้าม เป็นต้น เป็นเหตุให้ประเทศชาติไม่ต้องสิ้นเปลือง งบประมาณ เวลา และกำลังเจ้าหน้าที่ ที่จะไปใช้สำหรับแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากความไม่มีระเบียบวินัยของประชาชน

๓.๓. ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้า เมื่อสมาชิกในสังคมมีสุขภาพจิตดี รักความเจริญก้าวหน้า มีประสิทธิภาพในการทำงาน ย่อมส่งผลให้สังคมเจริญก้าวหน้าตามไปด้วย และเมื่อมีกิจกรรมของส่วนรวม สมาชิกในสังคมก็ย่อมพร้อม ที่จะสละความสุขส่วนตัว ให้ความร่วมมือกับส่วนรวมอย่างเต็มที่ และถ้ามีผู้ไม่ประสงค์ดีต่อสังคม จะมาข่มขู่ให้เกิดความแตกแยกก็จะเป็นผลสำเร็จ เพราะสมาชิกในสังคมเป็นผู้มีจิตใจหนักแน่น มีเหตุผล และเป็นผู้รักสงบ

๔. ผลต่อศาสนา

๔.๑. ทำให้เข้าใจพระพุทธศาสนาได้อย่างถูกต้อง และรู้ซึ่งถึงคุณค่าของพระพุทธศาสนา รวมทั้งรู้เห็นด้วยตัวเองว่า การฝึก

สมาธิไม่ใช่เรื่องเหลวไหล หากแต่เป็นวิธีเดียวที่จะทำให้พ้นทุกข์ เข้าสู่นิพพานได้

๔.๒. ทำให้เกิดศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย พร้อมทั้งจะเป็นหนายกต่างให้กับพระพุทธศาสนา อันจะเป็นกำลังสำคัญ ในการเผยแผ่การปฏิบัติธรรมที่ถูกต้องให้แพร่หลายไปอย่างกว้างขวาง

๔.๓. เป็นการสืบอายุพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองตลอดไป เพราะตราบใดที่พุทธศาสนิกชนยังสนใจปฏิบัติธรรม เจริญภาวนาอยู่ พระพุทธศาสนาก็จะเจริญรุ่งเรืองอยู่ตราบนั่น

๔.๔. จะเป็นกำลังส่งเสริมทะนุบำรุงพระพุทธศาสนา โดยเมื่อเข้าใจซาบซึ้งถึงประโยชน์ของการปฏิบัติธรรมด้วยตนเองแล้ว ย่อมจะชักชวนผู้อื่นให้ทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนาตามไปด้วย และเมื่อใดที่ทุกคนในสังคมตั้งใจปฏิบัติธรรม ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา เมื่อนั้นย่อมเป็นที่หวังได้ว่า สันติสุขที่แท้จริง ก็จะบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

รายนามเจ้าภาพร่วมอนุโมทนา

สพพทาน์ ธมมทาน์ ชินาติ
การให้ธรรมทาน ชนะการให้ทั้งปวง

เจ้าภาพอุปถัมภ์

พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดัมมชโย)

พระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อดัตตชีโว)

พระครูปลัดภูเบศ ภูมานาภมโณ

พระมหาสุวิทย์ วิฑูรธโก

พระมหาฉัตรชัย ฉตฺตญฺชโย

คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

ครอบครัว ม.ล.เลื่อน-คุณมณี กำภู ณ อยุธยา

คุณแม่ไฉ่ แซ่ฉั่ว-คุณพวง-คุณเรณู โชคอนันต์ตะกูล

คุณอัปสร สิงคาลวนิช

พล.ต.ต.เกรียงไกร-คุณสุกัญญา กรรณสูตร

คุณปิติ-คุณวันทนา บุญสูง และครอบครัว

คุณพวงเพ็ญ ทิสยากร และครอบครัว

คุณพิศมัย แสงหิรัญ และครอบครัว

คุณวัลลภ-คุณสุนัย เคียงศิริ และครอบครัว

คุณฉวีวรรณ กลิ่นจ้อย

คุณศิริเพ็ญ-คุณเอกพล-คุณไผ่ เมธารมณ

ครอบครัวมณีไพโรจน์

คุณเพทาย-คุณวาริ มณีไพโรจน์ และครอบครัว

คุณมรกต-คุณเพาพางา มณีไพโรจน์ และครอบครัว

คุณอัจฉรา-คุณอุษา สกลไทย

คุณณรงค์-คุณวรรณ-คุณวงศ์ อุดมผล

คุณสกล-คุณสอง วัชรศรีโรจน์

คุณสมฤทธิ-คุณรัตนภรณ์ ชุณหรัศม์

น.พ.สุนทร-พ.ญ.ลัดดาวัลย์ ย้อเผ่าพันธ์

คุณพรนิธิ-คุณวรมพร เพ่งศรี

คุณยัง แซ่โล้ว และครอบครัวสุภาวิมล
 คุณพรณี แซ่เต็ง คุณสมสุข นิโครสเกียรติ
 คุณหญิงสมนึก เปรมวัฒนะ และครอบครัว คุณลัดดา อุ่นจิตติกุล
 คุณกมล-คุณยุภาภรณ์ พรพโรจนาบุญ คุณกรรณิกา เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา
 พ.ญ.วราณี ธนไพศาล พ.ญ.สุวรรณี วีระเศรษฐกุล
 คุณวุฒิพงศ์-คุณโสภี-คุณวรัญธร-คุณศนิษา อนุจารีรัตน์
 คุณจิตาภา สุภาวิมล และครอบครัว
 คุณอึ้ง-คุณศิริพร-คุณศิริชัย-คุณวีระชัย ศิริเลิศไชยากุล
 ดร.อมรรัตน์ เสริมวัฒนากุล คุณพันพจน์-คุณกรรณิการ์ เศรษฐาภรณ์
 คุณมาลัย กำภู ณ อยุธยา คุณลงยา-คุณนันทนวล ใช้สมบูรณ์
 คุณจุฬาพร ศรีสุข
 กองทุนธนาคารบุญ โดยกลุ่มปฏิบัติธรรมบ้านเรือนแก้ว
 กลุ่มใจแก้วนครปฐม
 คุณสุขเกษม-คุณไมตรี สุพรรณานนท์ และครอบครัว
 คุณอภิชาติ แสงทองกุล-คุณวรรณนา วรินทร์พงศ์ และครอบครัวแสงทองกุล
 คุณอัมพร-WILLIAM GIBBS (ATLANTA U.S.A.)
 วัดพระธรรมกายแคลิฟอร์เนีย
 หัวหน้าชั้นและนักเรียนโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา

เจ้าภาพกองทุน

พระกฤตสลก กตคุโณ	พระขจรยศ ขนติสุโก
พระมหาจรรศักดิ์ สดติปัญโญ	พระคมสัน ธมมาสนโน
พระมหาจตุรงค์ จตตมโล	พระมหาเฉลิม ปญญาวโร
พระมหาชูชาติ ขนติวนโณ	พระมหาชัยฟ้า ธมฺมกฺโข
พระชัยยง อุตถโช	พระชัยยันต์ คุณชโย
พระมหาโชคทวี วุฒติกโร	พระณรงค์ ฑนตจิตโต
พระทานกะ สุทธาโม	
พระทวีศักดิ์ ธมฺมสรโณ และภาคนครหลวง ๑	
พระธีรพัฒน์ กุลธโร	พระธีระยุทธ สิริคุตโต

พระนที นนทภทโท	พระมหานพพร ปุณฺณชโย
พระบุญชนะ ปุณฺณชโน	พระมหาประติษฐ์ สิริภาโส
พระประติษฐ์ อริยชโย	พระประทีป ปทีโป
พระประเสริฐกิจ สุขเมโธ	
พระปลัดสุธรรม สุขโม และศูนย์เฟิร์ท ออสเตอร์เลีย	
พระปฤษฎางค์ สมังคโก	พระมหาเผด็จศักดิ์ สกฺกธโม
พระพิพัฒน์พร กิตติสุโก	พระไพบุลย์ ธมฺมวิบูล
พระมนตรี สุตาภาโส	พระรังสฤษดิ์ อิทธิจินฺตโก
พระรัตน์ะ จิตรตโน	พระมหาลักษณะ กิตติธมาโน
พระวันชัย สุขวีโส	พระวาริส ตินฺนณฺทโย
พระมหาวิชา อริวิฑฺโธ	พระวิชิต ฆาสุกวาโส
พระมหาวิรัตน์ วีรวฑฺฒโก	พระวุฑฺฒ สวุฑฺฒโก
พระวุฒิพงศ์ วุฑฺฒวีโส และคณะญาติมิตร	พระมหาสมเกียรติ วรยโส
พระสมนึก ญาณวโร	พระสมบัติ สมฺปตฺติโก
พระมหาสมพรณ์ ธมฺมิกฺขเมธี	พระสมฤทธิ์ จันทาโก
พระสาธิต สมังคโก	พระสาธิต สมาจาโร
พระสิริ คุณากร	พระสุพจน์ มหาสกลโก
พระสุรัตน์ อัครตโน และกลุ่มผู้รักบุญรักธรรมะ	
พระใหม่ อาภาธโร	พระอนันต์ ตโมนฺโท
พระมหาอริยะ อริยชโย	พระอุดม ยติสุสโร
พระเอกวิทย์ กิตติสมปฺโน	พระสมุห์อำนวยการศักดิ์ มุนิสกลโก
พระอารักษ์ ภูริวฑฺฒโก	พระภิกษุรุ่น ๑๔
พระภิกษุรุ่น ๙ (ปี ๒๕๓๖)	พระมหาอรุณวิลาสะ ปี ๒๕๔๖ และนาคหลวง
พระภิกษุพุทธศาสน์บัณฑิต	พระอาจารย์ และสมาชิกแก้วพุทธภาคกลาง
พระอาจารย์ และเจ้าหน้าที่ภาคจักรวาล	สามเณรณภดล เสนา
สามเณรสุนทรินารถ รังสิตสวัสดิ์	สามเณรอนันท์ ชมภูวัก
หมู่กุฎสามเณร	
คุณกิจณี ตั้งสัจจานุรักษ์ และครอบครัว	คุณกันหา อรรถนพเพ็ชร

คุณกันติกายจน์ หัสเดชะ คุณกัลยา สัมพันธ์รักษ์
 คุณกมลรัตน์ พุตระกุล คุณกฤตยะ กฤตมโนรณ
 คุณเกษมศักดิ์-คุณวิภาพร กัมพลพาณิชย์วงศ์ และครอบครัว
 คุณขวัญเดือน พรสวรรค์ คุณโชติงสี แซ่ตั้ง-คุณช่อจิ่ง แซ่ไคว
 คุณคำจ้อ แซ่ลี และคุณยาใจ อื้อสัมพันธ์กิจ
 คุณไควไผ่เจ็ง-คุณสมบุญ ส่งตระกูลศักดิ์ และหลาน
 คุณจ่วนฮุย แซ่เฮ้ง และคุณพรชัย-คุณเสาวนีย์ พิทยาวิริยะกุล
 คุณจงจิตต์-คุณสมพร วรพจน์ธนพงศ์
 คุณจิตติพร และคุณสุนีย์ คุณจินดา จักรักษ์เสรีชัย
 คุณจิราภรณ์-คุณอัญชิสา อุทิศให้คุณพ่อสุทัศน์ สว่างอำไพพงศ์
 คุณจุน้ำ แซ่เอี้ยว คุณจารุณี ดันติเวชวุฒิกุล
 คุณจรัสศรี ลีนานนท์ คุณจันทิรา-คุณคริสเตียน แอลิช
 คุณฉวีวรรณ ศิริบุญ
 คุณชมเชย-คุณวีระวุธ พรรัตน์พันธ์ และครอบครัว
 คุณชลธิรา ศรีจำนทร์ คุณชินหทัย แซ่จิ๋ว และครอบครัวณัฐวุฒิกุล
 คุณชนินทร์ พรภาพษ์-คุณธนวิวัฒน์ ปิตีวรรณ
 คุณชาญณรงค์-คุณวรรณวิภา รสจันทน์
 คุณชาญยุทธ-คุณรังสิรัตน์ ธนาคมและครอบครัว
 คุณชาร์ลส์ ปิณฑานนท์ คุณโชคชัย มั่นตานุรักษ์
 คุณแชะกี้ ดันติเวชวุฒิกุล
 คุณณรงค์-คุณบุษกร-คุณพรสวรรค์-คุณพรธนาดี เต็มดวงจิตต์
 คุณณัฐประภา เศวตเสรีธรรม คุณดารณี-คุณเอียรธนา อมรธนาบุบาล
 คุณต้อย ลอนพรหม คุณถนอม นนลือชา
 คุณทองพูน ทองริตย์ คุณทรัพย์ อิงคะตังเงอะ
 คุณทินกร เตียงพิทยากร และครอบครัวเตียงพิทยากร
 คุณทองหยิบ-คุณลำลี เทศศิริ และครอบครัว
 คุณเทียมใจ ยอร์เกนเซน และครอบครัว
 คุณธนา-คุณพัชรา เศวตศรีถวัลย์ และครอบครัว
 คุณธีรวัฒน์-คุณวรรณข พัทธตระกูล คุณธีรยุทธ วรรณกุล

คุณธวัช-คุณสุนีย์ สุริยะไชยากร และครอบครัว
 คุณนงชนก ปัญญาจวงเจริญ คุณนวรรตน์ ถดทิพัฒน์พงศ์
 คุณนันทพร ตัดอม และโครงการบุญเศรษฐีถาวร
 คุณนริศรา อยู่ในศีล และคุณพิมพ์ดี ชัยยศลาภ
 คุณนภาพัชร ดันติเวชวุฒิกุล คุณนภตล เลาหวัดน์
 คุณนาถฤดี บุญยรัตพันธุ์ คุณบรรณารัตน์ พลับสุขขี
 คุณบุญชัย อภินันท์ และครอบครัว คุณบุญเกิด สกุลสิริรุ่งโรจน์
 คุณบุญช่วย-คุณสมนึก อินทร์โฆสิต และครอบครัว
 คุณบุญส่ง ประชาชัย คุณบุญ คำพัน
 คุณบุษกมล วิไล คุณบังอร คามินส์
 คุณบังอร คุณาธารกุล คุณบัณฑิต ศิริวารินทร์
 คุณเบญจา ศิรินารถ คุณประจักษ์-คุณเชิดฉาย ถิรทินรัตน์
 คุณประทุม เล็กมณี คุณประนอม พูลสุขเสริม
 คุณประพิศ-คุณกรรณิกา กัญญาวุฒิ คุณประหยัด วงษ์พิรา
 คุณปิ่นรัฐ กาญจนะอาด คุณปิยะ ปิ่นเจริญ
 คุณผุสณีย์ เลี่ยมไพฑูรย์ คุณผกามาศ อาจารย์
 คุณพงษ์ศักดิ์ เขี้ยียงสกุล
 คุณพงษ์ศานต์-คุณนิฐารัตน์-คุณภัทรสุดา-คุณพิลาสินี คำชู
 คุณพจนา ศรีอภัย คุณพจนันท์-อภิรุจ-อัษฎวี ทองวัฒน์
 คุณพวงพรรณ ศิริรัตน์ และครอบครัวจันทร์ดี
 คุณพรจันทร์ ลูกอินทร์ คุณพรชัย ธนาศัพท์
 คุณพรเพ็ญ ดันสุภาผล คุณพลศักดิ์ โชคโคคาสมบัต
 คุณพันทิพา หาญภักติธัน คุณพัชรินทร์ สิตบุตร และครอบครัวนิลแสง
 คุณพิชัย-คุณโฉมฉาย-ด.ช.ณภัทร ชูติवासนาสกุล
 คุณพิเศษ สันต์ลวัลส์ คุณพิรพงศ์ พุกษามานนท์ และคณะ
 คุณพิระเดช-คุณแม่วิบูลวรรณ ชมานนท์ คุณพุดชงค์ พงษ์เถื่อน
 คุณเพ็ญจันทร์ ล้อจักรธรรม คุณเพียงนิล ศิริเกษม
 คุณพัชรินทร์ ทวนทอง คุณพัชรินทร์-คุณวรรณ-คุณสุทธิรา
 คุณไพศาล สุชาติกุลวิทย์ คุณไพเพ็ญ ดันติเวชวุฒิกุล

คุณไพจิตร ดันติเวชวุฒิกุล คุณภาวนา พรหมจันทร์ และครอบครัว
 คุณพอลสมการ-คุณแม่วนิดา เศวตชัย และครอบครัว
 คุณมนัสวี สุคันธา คุณมนต์ชัย-นันทนา ยอดพินิจ
 คุณมงคล-เพ็ญแข ศิวะนันต์วงศ์ คุณมลนิพา คันทะพรหม
 คุณมยุรี แซ่เลี้ยว คุณมรกต สมุทศิริ และญาติมิตร
 คุณมณฑล-คุณทองพิน กันล่อม และครอบครัว
 คุณมานะ-คุณวาริ เปี่ยมฉวีวงศ์ และครอบครัว
 คุณมงคลชัย-คุณสำรวย คุปตระกูล และครอบครัว
 คุณแม่ทองกลาง งามแสง และครอบครัว
 คุณยึกเชี่ยง แซ่ลื้อ และครอบครัวแก้วล้อมทรัพย์
 คุณเยาวณี ยอดพินิจ และครอบครัว คุณเยาวณา เตล็ดทอง และครอบครัว
 คุณโยธิน ลีลานนท์ คุณยุพาพรรณ ไม้ประดิษฐ์
 คุณรุ่งนภา โรเมอร์ คุณรัตนา ตันกิม และครอบครัว
 คุณรัตนา สันทัดพานิช คุณรณพร ดันติเวชวุฒิกุล
 คุณลักษณะ-คุณเปรม เศวตรุ่งเรือง คุณลัดดา ปันทวาทานนท์ และครอบครัว
 คุณลาวัลย์ ธนาสวางกุล คุณลำไย ชุสเตอร์
 น.พ.รุ่งโรจน์-ดวงใจ แซ่เอง และครอบครัว
 คุณวิโรจน์ คุณาธารกุล คุณวิชัย-สุรีย์ เจริญพิทยานุวัฒน์
 คุณวิจารณ์-คุณวรรณ-คุณสิรภพ-คุณยศภัทร คุปติพงศ์กุล
 คุณวิไล-คุณสมิตรา และครอบครัวยันตรัตน์
 คุณวีระพันธุ์ เสถียรนพเก้า คุณวันทนี กระแสครูป
 คุณวรรณภา ฉบับตรง คุณวรรณุช เลหาวัฒน์
 คุณวิรงรอง รัตนฉายา และครอบครัว คุณวิมลมาส รัตนวราห์
 คุณวันชัย อุทัยวัฒน์ คุณวาสนา เรืองรักษลิขิต
 คุณวิรัช อนันต์-ร.ต.อ.หญิงพุทธชาติ อนันต์
 คุณวิไลวัลย์ วัชสิริเสรี และครอบครัว คุณวิวัฒน์-คุณกัลยา อัครวานิช และครอบครัว
 คุณเวชยันต์-คุณประกายมาศ เฮงสุวนิช
 คุณวานิช-คุณสุวรรณ วานิชสัมพันธ์ และบุตร-ธิดา
 คุณวาสนา-คุณวุฒิดา พันธุ์รัตน์ และครอบครัว

คุณวิชัย-ดร.แจ่มจิตต์ เลาทวัฒน์ คุณวราภรณ์-คุณวรวิทย์ ยอดพินิจ
 คุณวรนนท์ นิลวงศ์ คุณวิวัฒน์ อมรภิจวนิช และครอบครัว
 คุณวีระชัย-คุณกรรณิกา-คุณพิชญ์พงศ์-คุณอรพิชชา พนารมย์
 คุณวีระศักดิ์-คุณอารีรัตน์ ศิริคุรุรัตน์ และบุตรธิดา
 คุณวรรณิ์ สุชาติกุลวิทย์
 ดร.วีระพันธ์-คุณมานิดา โชติวนิช และครอบครัว
 คุณแวน ทองริตย์ คุณศุภชัย ศรีศุภอักษร
 คุณศักดิ์ชัย-คุณวนิดา พิเศษพัฒน์ คุณศรีนวล ศิริบุญ
 คุณศิริพร วรรัตนกร และครอบครัว คุณศิริลักษณ์ เกษวิม
 คุณศักดิ์กรินทร์ จ้ายจันทิก คุณศิวเสกข์ ตันเจริญ และ ครอบครัว
 คุณศักดิ์-นฤมล-โสมรวิ สุทธิพงษ์คุณ คุณชมนันท์ หัสเดชะ
 คุณสุนทร สุชาติกุลวิทย์ คุณสนธิ-คุณวลิ-ดร.ศิริพร ศิริขวัญชัย
 คุณสมชาย อนุเคน และครอบครัว คุณสมศักดิ์ ชัดตุงศ์วัฒน์
 คุณสมควร เคอร์ชิงเงอะ
 คุณสมใจ แซ่แต้ และบุคลากรรุ่น ๑๓ (ทะเลบุญ)
 คุณสมชัย-คุณแสงจันทร์ นิพัทธ์วรรณท์ และครอบครัว
 คุณสมนึก-คุณสุวิไล-คุณสุนิดา นาคเสน และครอบครัว
 คุณสมพร พิษพันธ์ไพศาล คุณสมศักดิ์-คุณเฉลิมศรี หัสเดชะ
 คุณสมส่วน ไสท์ล คุณสมสวย เจริญใจธนะกุล
 คุณสมัย โหมदनอก คุณสัมพันธ์ คงเทค
 คุณสรพลสิริ เขาวนวัฒนิชัย คุณสะไกร-พญ.ลักษณา สามเสน
 คุณสายเงิน เจียงเมธิจิต คุณสายพิน สุคันธา
 คุณสาโรช-คุณสุกัญญา สกุศลวัฒน์ คุณสิทธิพร สุขะผล
 คุณสุกัญญา ตีระวัฒน์ คุณสุกัลยา ผดุงงาม และครอบครัว
 คุณสุชีวัน สลายแผ้ว-ศูนย์ปฏิบัติธรรมเพ็ท ออสเตรเลีย
 คุณสุนีย์ ว่องประเสริฐ วิลด์ คุณสุพจน์ การดีภาพย์
 คุณสุเพียงพิสด์ แซ่ตัน
 คุณสุภาศิษฐ์-คุณมนทิพย์-คุณณัฐธารพัชร จักรवालธรรม
 คุณสุภาพ สุคันธา คุณสุมิตร-คุณศิริพร-คุณพรสิทธิ์ ด้านวนิช

คุณสุรีย์ เรืองรอบ	คุณสุรัตน์-คุณอรทัย แสงสุธรรม
คุณสุวรรณี ตั้งวัชรพงศ์	คุณสุวิมล สุขะวัชรินทร์ และครอบครัว
คุณสุวัฒน์-คุณอารีรัตน์ ศิริคุรัตน์	คุณเสถียร-สุนทรี ประเสริฐ
คุณเสน่ห์ หมื่นหาญ	คุณเสาวรส ปัทมะกลางคุล
คุณเสาวณีย์ เรืองเวชรชัย	คุณโสภณ คงเทศ
คุณสมลมาลย์ จันทรสุวรรณ	คุณัททยา ต้นพมาณะธรรม
คุณอรพรรณ สุชาติกุลวิทย์	คุณอรเพ็ญ สุชาติกุลวิทย์
คุณอุตร-คุณวิมลวรรณ ดันติสุนทร และครอบครัว	
คุณเอกกมล-คุณวารุณี เจียนประดิษฐ์	
ร.ต.เอื้อ-คุณแม่ประจวบ-คุณกนกรัตน์ ทวีสุข,MIRACLE TEAM	
คุณอังคณา ศรีวรรณวัฒน์	คุณอนงค์ งามพูนสุข
คุณอดิศักดิ์-คุณแจ็กเกียก เตียวศิริทรัพย์ และครอบครัว	
คุณอร่ามศรี ฉัตรแก้วมรกต และครอบครัว	
คุณอุทัย-คุณสุชาดา อุ่นจิตติ	คุณอุบล สันทนานุการ
คุณอำไพ เกื้อทองคำ	
คุณอรณิชา ดันติเวชวุฒิกุล	คุณอารยา ขจรประภาสันต์ และครอบครัว
คุณอาคม สมสุข	คุณเอกชัย สุระกา
คุณอุบล อุตร และคณะญาติมิตร	คุณอุบลทิพย์ สุพรรณานนท์
คุณอุบลพงศ์ ธเนศสถิตย์กุล	PETER OTT
คุณอมรเกียรติ-คุณอภิญา-คุณบุญรักษา สาแสง	
คุณอลงกรณ์-คุณลัดดา อนวัชชกุล และครอบครัว	
คุณเอ๋ชินจิน และญาติมิตร	คุณเอียง วัฒนากนิช และคุณสุข แซ่เอี้ยง
น.พ.มัยธัช-คุณไตรภพ-คุณธนัชชัย สามเสน	
ทพ.ณรงค์ศักดิ์-เสาวณีย์ ธนาวุฒิสักดิ์ และครอบครัว	
ทพ.ไพโรจน์ ดันติเวชวุฒิกุล	ทพ.สุทธิสิทธิ์-คุณญาดา แก้วประสิทธิ์
ทพ.อภิชัย-คุณวรัญญา เลิศสิริมั่นคง และครอบครัว	
พ.ญ.สุพัตรา สิทธิราชา และครอบครัว	พันเอก (พิเศษ) ไพเกียรติ แสนยานุสิน
ร.ต.อ.สุวรรณ-แสนพัน ราชสุนทร และครอบครัว	
ครอบครัวกัมพลพาณิวงศ์	ครอบครัววามเกียรติทรัพย์

ครอบครัวจันทสวัสดิ์	ครอบครัวเดอะทวีวัฒน์
ครอบครัวเดอะวีรพงศ์	ครอบครัวทรัพย์อดุลชัย
ครอบครัวธนสารศิลป์	ครอบครัวบุญนำสุข
ครอบครัวเปรมปราโมทย์	ครอบครัวพัฒนระเนศ
ครอบครัวพิกมณี และหอพักดวงแก้ว	ครอบครัวภิญญรัตน์-บุญญาอุปถัมภ์
ครอบครัวรุ่งโรจน์ชัย	ครอบครัวเลิศลักษณ์
ครอบครัววรุณวัชรินทร์	ครอบครัววณิชชากรวรากุล
ครอบครัวศรีประเสริฐวงศ์	ครอบครัวศรีภควันต์
ครอบครัวศรีอนันต์ทรัพย์	ครอบครัวสุธีจารุวัฒน์
ครอบครัวสุดสังข์	ครอบครัวหลิมสิริภาพ
ครอบครัวหัสสวรินทร์	ครอบครัวเหล่าปาน
ครอบครัวเหรียญศรีวงศ์	ครอบครัวเอกชูเกียรติ
บริษัท คริสตอลซอฟต์แวร์แพคเกจ จำกัด	บริษัท เจคเชียร์เทคโนโลยี จำกัด
บริษัท ออโต้ไฟล์ท์ (ระบบบัญชีสำเร็จรูป) จำกัด	
บ้านกัลยาณมิตรเขตพญาไท-ราชเทวี	ร้านก่งชัย บ้านเพ จ.ระยอง
กลุ่มแก้วสารพัดนึก	บ้านลูกตะวัน ม.รามคำแหง
อุตงคสถานล้านนา	พนักงานรักษาสถาปัตยกรรม
สำนักโภชนาการ	โครงการสมมติแก้ว หมู่บ้านปฏิบัติธรรม
กองบริหารการก่อสร้างโครงการมหาวิทยาลัยคุณยายฯ	
ชมรมรัตนเวช ในอุปถัมภ์พระราชภาวนาวิสุทธิ์ ชมรมปล่อยปลา-บูชาเจตีย์	
บุคลากรรุ่น ๑๔ (กลั่นบุญ)	บุคลากรรุ่น ๑๕ (ฟ้าฉ่ำบุญ)
บุคลากรรุ่น ๑๔ กาย แก้วอัศจรรย์ อนันตกาล	
นักเรียนโรงเรียนอภิญญา	ภาคนครหลวง ๔
ภาคนครหลวง ๕	ภาคนครหลวง ๖
ภาคตะวันออก	วัดภวนาจารย์เจีย (ATLANTA U.S.A.)
วัดไทยนางโน	ศูนย์กัลยาณมิตร จ.ฉะเชิงเทรา
ศูนย์ปฏิบัติธรรมโตเกียว	ศูนย์ปฏิบัติธรรมโอซาก้า
ศูนย์ปฏิบัติธรรมไทเป	ศูนย์ปฏิบัติธรรมฮ่องกง
ศูนย์ปฏิบัติธรรมวอร์ซิงตัน (SEATTLE) U.S.A	
ศูนย์ปฏิบัติธรรมปิ่นและกลุ่มลูกกตัญญูบูชาธรรมพ่อ	

กราบขอพบพระคุณ ขอขอบคุณ และอนุโมทนา กับผู้มีส่วนช่วยให้ “ชีวิตสมณะ” สำเร็จบริบูรณ์

พระไชยยศ ยสวโส

พระมหาธรรมสถิต ธมมจิตโต

พระจุมพล ปุณณพโล

พระสมบัติ รกขิตจิตโต

นพ.ประกาศ อัครานันท์

คุณณรงค์ฤทธิ์ พาณิชยะศีลวัฒน์

คุณณัฐพงษ์ คงจำรัส

คุณจันทร์ทิพย์ เชียงคำ

คุณนันทิดา คุณปัญญา

พระมหาวิระชัย วีระโย

พระสฤษชัย สกนชาโย

พระมหาสุริยันต์ สุทธิเตโช

พระชัยยง อตถชโย

คุณชาญชัย พรหมตา

คุณประสิทธิ์ โล่ห์ทอง

คุณสุทธามาศ ภัทรนุรักษ์

คุณอารีย์ จันทรดี

คุณอานนท์ บำรุงศรี

ผู้ทำหน้าที่กัลยาณมิตรชักชวนหมู่ญาติร่วมบุญกองทุนหนังสือ
และท่านผู้มีคุณูปการทุกท่านที่ได้กล่าวนาม ณ ที่นี้

ชีวิตสมณะ ที่สุดแห่งชีวิตสังสารวัฏ

เรียบเรียงจาก โอวาทพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธี (ไชยบุญย์ ธมฺมชโย)

ISBN 974-91349-8-2

ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์ พระราชภาวนาวิสุทธี (ไชยบุญย์ ธมฺมชโย)

ที่ปรึกษา พระมหาสุวิทย์ วิฑูรย์ ป.ธ. ๙ พระสมศักดิ์ จนฺทสิโล
พระมหาโชควัฒน์ วุฑฺฒิกโร ป.ธ. ๕ พระศุภชัย จิตฺตชโย

บรรณาธิการบริหาร พระวิจิต ภาสกวาสो

กองบรรณาธิการ สยมพร รัชสีสกรณ อรุณ ฐิติญาณพร
ขวัญจิตต์ จิตสินธุ จารุวรรณ วคินสกุล
ดุสิตวรรณ เพ็ชรน้ำสิน นิรมล เตียงพิทยาการ
สมพงษ์ สุวโรพร รัตนภรณ์ ชุณหรัศมี

ออกแบบปก พระศิริพงษ์ สิริวิโส วัลลภ นิลถนอม

รูปเล่ม พระยงศิลป์ วรสิปปโย สุรเชษฐ์ ชำนาญไพรี

ศิลปกรรม ประสิทธิ์ มังคลิกุล

ฝ่ายภาพ ปรีชา อุ๋นรัศมิวงศ์ ศุภย์ภาพนิ่ง และศุภย์การพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ๖ กรกฎาคม ๒๕๔๖

จำนวน ๑๑,๐๐๐ เล่ม

ลิขสิทธิ์ มูลนิธิธรรมกาย

ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐

พิมพ์ที่ บริษัท ฟองทองเอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด

“เราเป็นนักบวช ปล่อยวางแล้วจากเรื่องกังวลทั้งหลาย ไม่ต้อง
ทำมาหากินแบบชาวโลก กิจของนักบวช คือ ศึกษาเรื่องศีล สมาธิ
ปัญญา ให้เป็นพระแท้ เป็นพระที่สมบูรณ์ทั้งภายนอกภายใน
เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง โดยย่อ คือ ฝึกใจให้หยุดให้นิ่ง
ให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว”

โอวาทพระราชภาวนาวิสุทธิ

๒๕ เมษายน ๒๕๔๖